ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-26-Ledova_spolecnost-Sibirane.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-26-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
26. Ledová společnost
Sibiřané

1

První sibiřské střely explodovaly pět dní před koncem roku 2361 na téměř opuštěné základně Bratrství I. Těch sto lidí, kteří odmítli evakuaci na Bratrství II, se na tuto možnost připravilo. Již několik týdnů věděl každý z nich, co má dělat. Denně se konala improvizovaná generálka.

Lidé běželi ke starému vlaku s pěti vagóny, který byl připraven odvézt je na jih. Tlak v lokomotivě udržovali nepřetržitě čtyřiadvacet hodin. Každé rodině bylo přiděleno kupé a svobodní obsadili celý jeden vagón.

Když na základně vybuchl školní vagón, všechny děti byly už ve vlaku, a když stará lokomotiva zabrala ze všech sil, každý z uprchlíků zadržel dech. Velká hybná kola bruslila několik vteřin po zledovatělých kolejích, zahřívala se a led pod nimi tál. Za silných otřesů a rachotu, který splýval s okolními výbuchy, se vlak pohnul směrem k jihu a za několik minut byl už z dosahu sibiřského dělostřelectva.

Ke konci se k nesmiřitelným odpůrcům Bratrství II přidali i Greog a Ann Subovi a byli přirozeně považováni za vůdce nového dobrodružství, směřujícího k. jihu a k obávané Trati zmizelých. Subovi dobře znali jižní část velkého Pacifického ledovce. Neskrývali před ostatními jeho nebezpečí a netajili ani nejistotu, pokud šlo o možnost založit na něm novou disidentskou kolonii Obnovitelů. Odváželi s sebou co nejvíc materiálu a také zásoby na několik měsíců. Byli si vědomi, že Trať zmizelých je v rukou mnoha soupeřících band darebáků a překupníků. Ti obchodovali s Panamerickou prostřednictvím této neblaze proslulé železniční sítě, tak snadno podléhající jak lidskému ničení, tak zneklidňujícím rozmarům mořského ledovce.

Subovi diskutovali v prvním vagónu společně s administrativním týmem, který Obnovitelé řídil. Vůdcem byl vousatý obr s výrazně světlýma očima; jmenoval se Astyasa a vyjadřoval se velmi jemně. Svým vzrůstem naháněl strach, ale od chvíle, kdy se před lety připojil k Bratrství I, nikdy nepoužil násilí. Byl specialistou na přežití v prostředí mořského ledovce a osud skupiny možná záležel jenom na něm.

„Odmítli jsme skrýt se do těla té nestvůry Jelly stejně jako všech devět set obyvatel Bratrství I. Ale to neznamená, že zůstaneme otroky Železniční společnosti. Mohli bychom odkoupit nějakou zničenou stanici, ale ty bandy darebáků, které ovládají tuhle síť, by nás nenechaly na pokoji. Pak jsou tu ještě lovci vlků, medvědů, tuleňů a tučňáků, kteří si taky neberou servítky. Prostě jsme se rozhodli uprchnout, hned jak se Sibiřané přiblíží s těmi svými výkonnými pokladači kolejí, jenže nevíme, kam jít. Uvítáme jakýkoli návrh."

Astyasa se podíval na Subovy, ale ti čekali, až se vyjádří ostatní.

„Potřebujeme najít kolonii tuleňů, mrožů nebo tučňáků, abychom si obstarali olej pro lokomotivu a maso pro nás. To je teď nejdůležitější."

„Ano, ale máme zhruba dva měsíce času na hledání nějakého klidného místa."

„Taky máme zbraně a ubráníme se jakémukoli napadení. Bandy zabijáků určitě existují, ale je jich opravdu tolik jako nás a jsou tak dobře organizované?" zeptal se jeden muž.

„Nezapomeňte, že na jihu se musíme dostat přes Tusk Station," vložil se do hovoru Astyasa, „a tam budeme asi za týden. Tahle hrůzostrašná stanice je v rukou gaunerů zralých pro šibenici, a dokonce ani Výhybkáři tam nic nezmůžou. Jenom spravují síť."

Právě v tom byl zakopaný pes. Tam, kde si ani Výhybkáři nedokázali vydobýt autoritu, se mohlo přihodit cokoliv. Tam platil pouze zákon silnějšího.

„Naši přátelé Subovi mají s tou stanicí své zkušenosti," poznamenal Astyasa. „Nechme je, ať nám řeknou, co si o tom myslí."

Greog kývl na ženu, aby odpověděla. Sám měl potíže s mluvením na veřejnosti.

„Je pravda," řekla Ann, „že jsme přes tu stanici před dvanácti lety jeli… V minulosti jsme se tam taky několikrát vrátili, ale vždycky s ozbrojeným doprovodem. Myslím, že bychom jim měli předvést naše přenosné odpalovací rampy, laserové zbraně a taky pušky a pistole."

„Ale jak jste to dokázali poprvé? Byli jste malá skupina."

„Měli jsme s sebou Liensuna."

„Tříleté dítě."

„Ano, ale dítě s neuvěřitelnými schopnostmi: dokázal například číst lidem myšlenky, dešifroval elektronická schémata, ovládal centrum výhybkových mechanismů. Díky němu jsme se v noci dostali přes Tusk Station po odkloněných tratích, takže si nás nikdo nevšiml. Práce, kterou to dítě tehdy v noci odvedlo, by nás stála týdny výzkumů."

„Znamená to, že se musíme utkat s obávanými obyvateli té stanice?" zeptala se opět tatáž žena.

„Bojím se, že ano."

„Třeba bychom mohli zaplatit mýtné?"

„To ano, jenomže když ukážete, že máte trochu peněz, jen podráždíte jejich chamtivost a hrabivost."

„Přece jenom, je nás dobrá stovka."

„Jistě. S třiceti dětmi, které ani neunesou zbraň," ozval se Astyasa.

„Nemohli bychom zkusit nenápadně přejít v noci bez Liensuna?"

„Myslím, že ne," odpověděl Greog Suba.

„Máme přece elektronické a počítačové specialisty, můžou se napojit na signální síť a na výhybkové věže."

„To ano, ale jak zjistíme příslušný kód nebo kódy? Výhybkáři se nedají jen tak obalamutit. Jakmile zaregistrují naši vlakovou soupravu, začnou pozorně sledovat náš postup. Což znamená, že v případě poplachu nás okamžitě přehodí na slepou kolej, odkud nebude úniku."

„Co by to znamenalo?"

„Zablokují nás u některé z automatických komunikačních stanic. Budou se ptát, kdo jsme, odkud přicházíme a co chceme ve městě dělat. Na každou otázku budeme muset dát uspokojivou odpověď. Tahle malá síť na severu je nanejvýš podezřelá. Až na pár loveckých a rybářských stanic v okolí mizí v nevyzpytatelné zemi nikoho. Nikdo neví, kdo tam kolem Beringový úžiny žije. Obyvatelé Tusk Station se ze všeho nejvíc obávají, že se tu jednou objeví Sibiřané a ukončí jejich krvavé řádění. Takže všichni, co přijíždějí severní přechodovou komorou, jsou pro ně potenciální agenti Sibiřanů."

„Jenomže když se ukážeme se zbraněmi, budou ještě opatrnější a nikdy nám nedají zelenou."

„A ještě něco," připomněl Astyasa. „Tusk Station je důležitá křižovatka, koleje odtud směřují do všech světových stran. Vrátit se na sever je vyloučené, zbývají tedy tři možnosti. Kterou si vybereme?"

„Jih je bez šance. Všechny trasy vedou jen k tulením dírám nebo ke koloniím tučňáků. Nedojedeme se dál než dvě stě, nanejvýš tři sta kilometrů."

„Na východě se můžeme dostat do Panamerické a padnout do rukou pohraniční hlídce," dodal Astyasa.

„Slyšel jsem o opuštěné stanici přímo uprostřed mořského ledovce. Dřív byla součástí nějaké sítě, Obratníku Raka či jak se jmenuje… Mohli bychom se k ní dostat přes Trať zmizelých. Tam by nás nikdo neotravoval. Jsou tam prý obrovské zásoby materiálu i potravin."

„Krásná pohádka," ušklíbl se někdo.

„Ne," řekla Ann Subová, „není to pohádka. Slyšela jsem, že jistý Lien Rag, přesněji řečeno otec Liensuna, žil v téhle velké stanici nějakou dobu. Bylá tehdy už víc než sto let opuštěná. Vypravil se tam hledat svého druhého syna Jdriena."

„Mesiáš Lidí z Chladu," poznamenal někdo uctivě. „Živý bůh Zrzavých."

„To je ten, co se odvážil projít želatinovým tělem améby Jelly. Prý se celé týdny brodil protoplazmou, která ho mohla každým okamžikem pohltit."

Ta událost způsobila mezi Obnoviteli Slunce velký rozruch, ať už pocházeli z Bratrství I nebo II. Ann Subová by byla mohla upřesnit některé detaily, říct, že Jdrien se brodil tělem té nestvůry jen tři dny, ale k čemu by to bylo? I tak už ten mladík vyhrál něco jako sázku. Byl uctívaným Mesiášem Zrzavých, Lidí z Chladu, a možná se jím brzy stane i pro Obnovitele, přestože všechno svědčilo proti tomuto živoucímu symbolu zimy a soumraku.

„Je tu ještě jedno řešení," řekla Ann Subová, aby všechny přivedla zpět k hlavnímu problému. „Vydat se směrem na západ."

2

Tam, nedaleko nebezpečných okrajů, kde rosolovité útesy mohly kdykoli získat další prostor, stálo to iglú. A uvnitř žil muž, který přišel ze samého nitra nestvůrné améby, a byl ochoten přijmout každého, kdo toužil se s ním setkat a mluvit s ním.

Od okamžiku, kdy se v Bratrství II objevil Jdrien, Mesiáš Zrzavých, neopouštěla Ma Ker svůj hlavní stan, vagón spuštěný vzducholodí na led této hrůzostrašné oázy. Jdrienův příchod vyvolal v myslích všech šok; ten pocit byl srovnatelný s tím, co by asi pocítili, kdyby se po třech stech letech znovu vynořilo z oblaků lunárního prachu Slunce.

Ma Ker věděla, jakým způsobem se mladíkovi podařilo zvládnout Jellyiny pudové reakce a paralyzovat její nervová centra. Ano, věděla, jak to udělal, a byla přesvědčená, že Liensun, jeho nevlastní bratr, který sdílel osud Obnovitelů Slunce, by ten zázrak dokázal taky. Měl stejnou kuráž a možná byl ještě umanutější.

Ma Ker nesnášela Jdrienův vzhled. Ty krásné, dlouhé, zlatozrzavé vlasy, které vypadaly jako tajemná svatozář, jeho vzrůst a sílu, oblečení z kůže a kožešin. Každému, kdo ho spatřil, připomínal Ježíše Krista a dřívější přívrženci neokatolicismu to dokonce neváhali vyslovit nahlas.

V táboře panovala zvláštní atmosféra. Lidé, nerozhodní a zmámení jeho přítomností, zapomínali na okolní nebezpečí, na číhající protoplazmu a záludné panožky, připravené zachytit kořist a vtáhnout ji do nitra slizkého rosolu, který byl s to ji během pár minut vstřebat.

Ode dne, kdy se Jdrien mezi nimi objevil, nedošlo k jediné nehodě a většina lidí byla přesvědčena, že pouhá jeho přítomnost udrží zrůdnou amébu v uctivé vzdálenosti. Měli pocit, že teď už se nemají čeho bát a že bezpečnostní opatření staré paní jsou k ničemu.

Pomocné stráže už dávno ohrnovaly nos nad svou prací a někteří členové přestali úplně chodit do služby. Ma Ker váhala, jestli je nemá k práci donutit, ale situace se jí začala vymykat z ruky. Sluneční gardy se flákaly a odbývaly, co se dalo: záznamy o stavu kontrolních zařízení, zprávy o pohybech améby, o změnách teploty, Jellyiny encefalografické křivky.

Atmosféra nábožného vytržení udělala z lidí snílky, byli nepřirozené uvolnění a stále v dobré náladě. Stalo se běžným zvykem obtěžovat Jdriena s malichernostmi, ale on na příliš hloupé otázky neodpovídal, jen se usmíval.

Když se tenkrát vynořil z protoplazmy, přímo před očima hlídky na nejvzdálenějším strážném stanovišti Bratrství II, padli všichni na kolena, třásli se a prosili ho, aby je ušetřil. Ani jeden z nich na něj nenamířil svou zbraň.

Ma Ker tomu nemohla uvěřit, myslela si, že jde o kolektivní halucinaci, a tak se tam rozjela osobně. Okamžitě Jdriena poznala. Slyšela o něm vyprávět, když ještě žila ve Společnosti Mořského ledovce.

„Co chcete?“ zeptala se ho.

„Chci se setkat se svým nevlastním bratrem Liensunem a promluvit si s ním o důležitých věcech.“

„Není tady.“

„A kde je?“

Zběžně mu vysvětlila, že ho drží jako rukojmí v jedné ubohoučké společnosti v Himalájí, přesněji v Tibetu, že požadují nestydaté výkupné, které ona odmítá zaplatit.

„Jaké výkupné, peníze? Mám peníze, blízko Kaempolisu.“

„Ne. Chtějí něco, co jsme si jen velmi těžko obstarali a co by se v cizích rukou mohlo stát velkým nebezpečím pro celé lidstvo.“

Snažil se jí číst myšlenky, ale Ma Ker byla již dávno zvyklá bránit se podobným vpádům svého adoptivního syna Liensuna, a tak donutila Jdriena, aby to vzdal.

„Jaderný reaktor,“ řekla, „dodává nám energii a mohl by taky pohánět mastodonta, největší vzducholoď našeho loďstva. Je pět set metrů dlouhá a může pojmout až dva tisíce tun. S jaderným pohonem by obletěla svět slušnou rychlostí a nemusela by nikde doplňovat pohonné hmoty.“

„Kdo tu malou tibetskou společnost řídí?“

„Jedna disidentská frakce Obnovitelů. V jejím čele stojí jistý Helmatt, naprosto bezohledný megaloman.“

Jdrien se na ni přísně podíval.

„Vy jste snad na někoho brala ohled, když jste skoro před šestnácti lety nechala z mraků vyjít Slunce? Všechny ledy začaly tát. Moje adoptivní matka, manželka prezidenta Kida, tehdy zahynula, protože vlak, kterým jela, se zřítil do trhliny v narušeném mořském ledovci. Pro stovky tisíc lidí v nejrůznějších částech světa to tenkrát znamenalo tragickou smrt.“

„Naše jednání bylo velmi neodpovědné a lehkomyslné, dalo by se říct, že přímo zločinné. Obnovitelé Slunce už nikdy nechtějí zkoušet něco podobného. Helmatt však bude určitě v pokušení pokus zopakovat, pokud mu ten reaktor dodáme. V tom svém údolí, které je prakticky nedostupné, si klidně může vyrobit všechny potřebné přístroje. Reaktor mu pak poskytne neomezené množství energie.“

„A vy jste se přesto rozhodla, že mu Liensuna necháte?“ zeptal se Jdrien překvapeně.

„Zatím vyjednáváme. V příštích dnech se má vrátit jeho společník Juguez, pak uvidíme, co se dá pro Liensuna udělat. Nezacházejí tam s ním špatně a prý se mu v té malinkaté společnosti, ztracené v nejvyšších norách světa, dokonce líbí.“

Od té doby hovořila s Mesiášem Zrzavých pouze dvakrát a jenom krátce. Dal jí jasně najevo, že jeho úkolem je zabránit Obnovitelům v uskutečnění jejich záměrů. Jakmile by se na Zem vrátilo Slunce, pro jeho lid by to znamenalo záhubu.

„Nesnesli by ani teploty blízké nule, natož čtyřicetistupňová vedra, která by postihla některé zeměpisné šířky. Roztál by nejen mořský ledovec, ale i pevninské ledy.“

„Dohodli jsme se, že návrat Slunce rozdělíme do dvou generací.“

„Nemáte prostředky, abyste dokázali naprogramovat dostatečně pomalý návrat k mírnému podnebí.“

„Jak jste na to přišel?“

„Mluvil jsem o tom s Ann a Greogem Subovými.“

Rozzuřená Ma Ker si k sobě Subovy zavolala a sprostě jim vynadala, obvinila je ze zrady a vyhrožovala jim, že je pošle před soud. Vyslechli ji povýšeně a s ledovou slušností. Pak požádali o povolení, aby mohli odejít za disidenty na základnu Bratrství I.

„Už nehodláme dál snášet tyhle autoritářské metody a podřizovat se ambicím, které vy a váš adoptivní syn prosazujete. Obnovitelé nejsou ovce, které se nechají slepě vést za nějakým neuskutečnitelným ideálem. Děláte si z lidí blázny; jediná osoba, jejíž budoucnost vás zajímá, je Liensun. Bojujete proti Železniční společnosti a doufáte, že ji nahradíte nějakou jinou formou útlaku, například společenstvím vzducholodí. Z vlaku se ještě dá uniknout, když zpomalí, ale jak vyskočíte ze vzducholodě? Jednou vybudujete trestanecké kolonie, které budou létat v závratných výškách.“

Tolerovala jejich odchod, přestože osoby s tak vysokou kvalifikací mohla stěží postrádat. Bude se muset smířit se stagnací vědeckého výzkumu, což se jistě nepříjemně projeví i v každodenním životě.

Po několik dnů se jí dařilo uchovat jejich odchod v tajnosti, ale v tak uzavřeném prostoru všechno stejně nakonec musí vyjít najevo. Zhruba deset dalších osob projevilo během následujícího týdne přání připojit se také k Bratrství I.

Byli to ti, které ani Jdrienův zázračný příchod nepřesvědčil o tom, že nebezpečí je zažehnáno.

V tomto ohledu jí Jdrien pomohl stabilizovat situaci na základně. Na druhé straně ale díky němu všeobecná bezstarostnost natolik vzrostla, že se Ma Ker začala obávat nejhoršího. Možná však, že si to i tajně přála, jen se neodvážila si to přiznat. Ať si Obnovitelé konečně uvědomí, že ani přítomnost toho falešného Mesiáše neutiší Jellyin neukojitelný hlad.

Kolektiv řídící základnu se už o osud Liensuna přestával zajímat a návrh na vyslání expedičního komanda se čtyřmi vzducholoděmi nebyl komisí schválen.

„V tuhle chvíli si nemůžeme dovolit obětovat lidi a energii na záchranu vašeho, syna," odpověděli Ma Ker bez okolků. „Hned jak se velitel Juguez vrátí, vysvětlí nám, za jakých podmínek zajetí probíhá. Pokud nejsou tak zlé, přistoupíme na jednání. Za nějaký čas tam můžeme vyslat vyjednávače."

Někteří z nich se hned, jak vyšli z kancelářského vagónu, hrnuli k iglú zrzavého Mesiáše. Vyprávěl jim o svém lidu i o svém poslání sjednotit obě části lidstva žijící v tomto ledovém kraji.

„Pokud se má Slunce vrátit, nechme to raději na přírodě. Naše organismy si zvyknou a Zrzaví přece nezmizí z povrchu zemského. Jsem tu proto, abych sjednotil vaše názory. Vy jste přece inteligentní lidé, kteří nepřijmou diktaturu Železniční společnosti ani jiných mocných Společností. Mohlo by se zdát, že jste naši nejzarputilejší nepřátelé, ale já už pochopil, že jsme byli stvořeni tak, abychom si porozuměli. Koneckonců jak jedni, tak i druzí odmítáme podrobit se přísným zákonům KDDNYST."

KDDNYST byla Komise pro dodržování Dohod New York Station, která řídila pevně a bez možnosti odvolání železniční společenské uspořádání. V případě, že by někdo odmítl respektovat zákony železnice, bylo to považováno za svatokrádež a velmi přísně potrestáno. Jakákoliv konstrukce vyrobená člověkem musela být schopna jízdy a přesunu v duchu principu: strnulost je smrt, pohyb - život.

Když lidé vycházeli z iglú, měli povznášející pocit, že pokud nenaslouchali přímo kázání Mesiáše nebo nějakého proroka, pak bezpochyby slovům člověka dobré vůle, kterému záleží na usmíření dvou proti sobě stojících civilizací.

Ma Ker se snažila rozhlásit, že Liensun je obdařen stejnými schopnostmi jako jeho nevlastní bratr Jdrien a že by dokázal zneškodnit Jelly tím, že zapůsobí na její nervový systém, ale všechno bylo marné. Pro většinu lidí s poměrně malým vzděláním bylo zázrakem už jen to, že někdo vůbec takovéto schopnosti má.

„Ale Liensun by klidně mohl…"

Dívali se na ní shovívavě, mysleli si, že brání svého adoptivního syna. Jiní se nechali slyšet, že když mezi nimi žil, nikdy se o nic podobného nepokusil.

„Kdyby dokázal to, co teď dělá jeho bratr, byli bychom získali čas a mohli jsme se vyhnout těm hrozným věcem."

Zděšeně si uvědomila, že její snaha má zcela opačný účinek. Obnovitelé z Bratrství II považovali Liensuna za neschopného. Nezdálo se, že by někomu chyběl. Často jednal netrpělivě a neobratně a byl příliš panovačný. Ostatně nikdo nezapomínal na to, že mu ještě nebylo patnáct let.

Navíc postrádal Jdrienův charismatický vzhled a neměl ani jeho jemné chování. Jdrienovi stačilo otevřít ústa a hned mu na nich všichni viseli.

Ma Ker takovou křivdu nedokázala přenést přes srdce. Zbožňovala Liensuna a její kritická mysl se snažila najít na Jdrienovi nějakou slabinu.

3

Liensun jen o vlásek unikl policistům Sluneční společnosti, které za ním vyslal Helmatt. Před vězením ho vlastně zachránila Luvia Nedová. Právě se vracel vlakem do Everest Station, když mu doručili telegram, v němž ho tato žena varovala před uspěchaným návratem.

Syndikát chovatelů jaků, který se čím dál častěji bouřil proti Helmattově diktatuře, pomohl Liensunovi přesunout se dál do hor. Schovali ho v jedné ze zdejších jeskyní, mezi útesy porostlými lišejníkem. Touto rostlinou, v poslední době stále vzácnější, se téměř výhradně živili jací. Zdejší lidé lišejník pěstovali a sbírali ho s pomocí nekonečně dlouhých lešení, jejichž primitivní dřevěné konstrukce dosahovaly v některých údolích až do výšky jednoho kilometru. Avšak jen. pár starců s pověstí čarodějů umělo oplodnit stélky této výtrusné rostliny a dosáhnout dobrých výsledků.

V jednom z výtahu podobných klecím vytáhli Liensuna asi tři sta metrů vysoko, kde pak žil s rodinou sběračů lišejníku. V jeskyni bylo celkem teplo díky přítomnosti tří jačích samic. Jejich mléko bylo hlavní potravou zdejších lidí, sušeným lejnem topili. Liensun jim pomáhal sbírat lišejník, ale často trpěl závratěmi a některý z členů Juongovy rodiny ho musel hlídat.

Nahoře v horách se taky setkal se zástupci hornických odborů. Uhlí, které se v téhle malé Společnosti těžilo, by pro místní spotřebu bohatě stačilo, kdyby si Helmatt neusmyslel znovu vzkřísit Slunce. Ruinoval svou zemi nákupem stále složitějších přístrojů a jaderného reaktoru, který nikdy pořádně nefungoval. Tibeťané toho už začínali mít dost, odmítali se dál podrobovat Helmattově vůli, ale báli se, že by v případě otevřené vzpoury měli problémy s Komisí pro dodržování dohod.

„Potřebujeme odkoupit zpět akcie, ale Helmatt vlastní většinu. Musíme ho přinutit je prodat," prohlásil Liensun. „Dodávky uhlí, mléka, másla, masa a kůží se musí zastavit. Vlaky nebudou jezdit. A Helmatt bude muset čelit nespokojenosti v hlavním městě Everest Station. Luvia Nedová nám určitě pomůže, ona je přece taky akcionářkou."

„Takové jednání se nám nelíbí," odpověděl vůdce horníků. „Výhybkáři nikdy nebudou souhlasit s tím, aby se provoz vlaků zastavil."

„Helmatt vám nikdy nepostaví továrnu na trávu, jak slíbil. Lišejníku ubývá a chovatelé prodávají svá stáda. Cizí

kupci se jen hrnou do hlavního města a jaci mizejí po tisících. Jiná obživa tady není.“

„Budeme o tom přemýšlet.“

I když Liensun znal nekonečnou trpělivost Tibeťanů, nedokázal zůstat klidný. Sám přímo hořel touhou sesadit Helmatta a nastoupit na jeho místo.

Upřeně se zadíval na vůdce horníků a bez problémů se vnořil do jeho myšlenek. Chtěl toho muže donutit, aby se mu plně oddal, chtěl z něj udělat svého otroka, ale tak, aby si to ani neuvědomil.

Byla to prostá duše, jeho myšlenky nebyly poznamenané hotovými soudy ani představami, jakými televize ovlivňovala hlavy mnoha obyvatel vyspělejších Společností. Odborářský vůdce se jmenoval Bupto, bylo mu třiatřicet a celý život pracoval v uhelném dole. Jeho mysl ovládala jediná touha: uživit se, být se svou rodinou, ochránit kamarády. Bydlel ve společném vagóně, občas se rád napil lišejníkové pálenky nebo piva vyráběného z jačího mléka.

Liensun šikovně uložil do jeho vědomí prvky rozhodující o mužově budoucí bezvýhradné oddanosti. Vštípil mu obrázky svého dětství a později chlapectví. Věděl, že Bupto má děti rád.

Nalil mu trochu piva a horník se rozplýval díky. To byl pro Liensuna důkaz, že jeho vliv začíná působit.

„Společnost by mohla žít v dostatku jen díky uhlí a jakům. Lidem by se dařilo a měli by spousty dětí. Požádali bychom kněze z lamaistických klášterů, aby sestoupili dolů do údolí.“

Bupto se otupěle díval na dno poháru a pokyvoval hlavou.

‚Musíme okamžitě chytit toho chlapa, který je příčinou vašeho neštěstí. Pomůžu vám postavit továrnu na trávu a uhlí budeme přednostně prodávat lidem ze Společnosti.“

Bupto nakonec nastoupil do výtahu, který se pohyboval za pomoci staré vyřazené lokomotivy, uvězněné na dně úzké prolákliny. Poháněl ji zvláštní palivo vyráběné z jačího lejna smíchaného s uhelným prachem. Helmatt totiž zakazoval používat zbytečně kusové uhlí, takže jediné, co tu bylo volně k dostání, byl uhelný prach.

Den nato spadl jeden z Juongových chlapců z vysokého lešení a zůstal viset asi dvacet metrů nad zemí. Trvalo hodiny, než se k mrtvému tělu dostali.

Na pohřbu, který se konal v jeskyni, pronesl Liensun plamenný proslov. Kdyby existovala továrna na trávu, mohli by se Juongovi vrátit k chovu dobytka, místo aby sbírali lišejník pro ostatní chovatele. Tuhle smrt zavinil Helmatt, protože plýtval penězi na bláznivé výzkumy.

„Chcete, abych vám řekl, oč se to vlastně snaží? Chce probudit ohnivého démona, který před šestnácti lety rozpustil led ve vašich horách. To od té doby je málo lišejníku, protože laviny odnesly dobré sémě s sebou a zůstalo tu jen to špatné.“

S údivem ho poslouchali, nebylo zvykem takhle mluvit na pohřbech. Ten večer všichni odešli s hlavou plnou Liensunových slov a druhý den se od údolí k údolí začaly šířit fámy, že prezident Společnosti je stoupencem černé magie a že vědomě provokuje Démona ohně.

Nakonec Liensuna požádali, aby promluvil k horníkům na severu, a on se tam vypravil. Přestrojil se za Tibeťana; jeho portrét byl totiž telegraficky rozeslán do všech stanic a Výhybkáři byli bdělí.

Horníci i železničáři mu pozorně naslouchali. Kromě Výhybkářů obsluhujících dispečink zabezpečovali chod železnice v této Společnosti jen velmi špatně placení a často sezónní pracovníci.

Liensun si postupně uvědomil, že může spoléhat jedině na horníky a chovatele. Oddaný Bupto mu odváděl obrovský kus práce a říkalo se, že i lámové se modlí v jeho prospěch. Neměli Helmatta v lásce, protože je připravil o většinu tradičních pravomocí.

Luvii Nedové se podařilo poslat Liensunovi vzkaz. Helmatt prý strašlivě zuří, mimo jiné i proto, že se Ma Ker ani neuráčila odpovědět na jeho požadavek ohledně výkupného. Juguezovi se ovšem podařilo navázat spojení s Bratrstvím a možná právě v této chvíli už nastupuje do vzducholodi, aby se vrátil na základnu.

Ten večer Liensun nedokázal usnout. Při pomyšlení na Jugueze a jeho návrat do rosolovitého těla nestvůrné Jelly se ho zmocnila melancholie. Přál si, aby všichni ti lidé, které tak dlouho a dobře znal, přišli za ním a usadili se ve zdejší Sluneční společnosti. Doufal, že se mu podaří vyhnat Helmatta, vykonat další velké činy a nevzbudit nedůvěru místních obyvatel. Pokud se Juguez skutečně vrátí k jeho lidem, na obloze nad Sluneční společností se brzy objeví vzducholoď. Musí ovšem nejdřív překonat ty obrovské hory všude kolem.

4

Tahle dlouhá cesta napříč Sibiřskou se Yeuze vůbec nelíbila. Netrpělivě sledovala, jak se vlak víc a víc vzdaluje od Transevropské. Tam se teď děly věci! Od doby, kdy se její přítel a milenec, novinář Zeloy, stal obětí atentátu, informace se jen hrnuly, jedna zajímavější než druhá. Novináři v Grand Star Station vytvořili paralelní vyšetřovací komisi. Neoficiální prezidentka Transevropské Floa Sadonová ji chtěla zrušit a vyloučila z ní dva hlavní vůdce; jeden z nich byl dokonce Afrikánec. Za všeobecného pobouření se však musela svého úmyslu vzdát.

Vrchní výhybkář Vicra, velitel Železniční policie, byl sice označen za hlavního organizátora atentátu, ale už dávno nebyl k nalezení. Yeuze si dobře pamatovala, že tento muž kdysi vyslýchal Lien Raga, a dokonce ho i surově týral, jen aby z něj dostal potřebné informace. Vypadalo to, že tenhle Vicra vede už víc než dvacet let soukromou válku proti Lienu Ragovi a proti těm, kteří by snad chtěli vzkřísit jeho památku. A Yeuzin vlak se zatím hnal dál k východu. Nejméně dvakrát denně zastavovali v odlehlých stanicích, kde Yeuze přijímali vždy s velkými poctami. Pomalu přicházela na to, že Sibiřská už dávno není ta válkou oslabená Společnost, kterou znala kdysi dávno, když bylo Jdrienovi jen pár měsíců.

Projížděli kolem mnoha průmyslových skleníkových stanic. Obrovská síť pulzovala dynamickým životem a celá

města se stěhovala k východu. Cesta však musela být pro jejich obyvatele, kteří mohli používat pouze pomalé tratě, velmi vyčerpávající. Narychlo smontované zakouřené lokomotivy za sebou táhly stovky různých obytných i kancelářských vagónů, a dokonce celé továrny, které byly určeny pro důlní centra v těch nejdivočejších končinách.

Na některých základnách měla Yeuze chuť ztratit se v davu těch klidných lidí, splynout s veselými barvami jejich vatovaných bund, proniknout do jejich komických obydlí, kterým říkali jizby. Všimla si, že nad většinou z nich chybějí ochranné kupole proti mrazu.

„Máme s mrazem tisícileté zkušenosti," říkali jí na vysvětlenou.

Floa Sadonová ji požádala, aby se poohlédla po Zrzavých, ale tady jich bylo jen velmi málo, většinou jenom pár skupin podél tratí. Někteří sbírali odpadky, kterými se živili, jiní pracovali na kupolích velkých měst a odstraňovali led blokující ventilační komíny. Bez nich by během jediné noci zemřely tisíce lidí na otravu kysličníkem uhelnatým nebo dalšími plyny. Továrny byly součástí města, ne jako ve Společnosti Mořského ledovce, kde je lidé izolovali, aby se vyhnuli znečištění.

Nic nepomáhalo myslet na to, že na Yeuze na Tichomořském ledovci čeká generál Sofi. Snila o návratu do Grand Star Station, kde by se mohla zúčastnit vyšetřování Zeloyovy smrti. Sofiho pozvání bylo osobní jen zčásti. Plnil zároveň příkazy Moratorní úmluvy, malého shromáždění, které řídilo Sibiřskou společnost. Yeuze se měla na vlastní oči přesvědčit, že sibiřské loďstvo nemá v úmyslu napadnout Společnost Mořského ledovce, chce jen zničit brlohy Obnovitelů Slunce.

Občas na ni v některé ze stanic čekal vzkaz od prezidenta Kida. Navzdory vzdálenosti je dostávala rychleji než za týden, což byl vzhledem k nedostatkům mezinárodních komunikačních systémů úctyhodný výkon. Rádiové vlny neměly nikdy velký dosah, navíc telefon a telegraf neexistoval v každé Společnosti.

Kid jí psal o Zeloyovi a odsuzoval atentát. Sám už rázně protestoval v GSS, litoval jen, že se novinář pokoušel shromáždit všechny informace o Lien Ragově životě. „Lien Rag reagoval často velmi překvapivě, nezřídka dokonce nelegálně. Nemyslím, že bychom měli vzdát hold jeho památce tím, že se budeme snažit sepsat jeho skutečný životopis. Jako ostatně pro všechny velikány i pro něj budeme muset vymyslet přitažlivější legendu."

Yeuze pokrčila rameny. Kid nevěděl, že Lien Rag možná stále ještě žije. Velvyslanec Sernin to alespoň tvrdil. Lien Rag prý odjel s pirátem Kurtsem a vydali se na Jinou cestu. O tom však Sernin odmítl sdělit podrobnosti.

Vyšetřování Zeloyovy smrti by mohlo vynést na světlo všechna tajemství kolem takzvaného Lien Ragova úmrtí. Zmizel už skoro před dvanácti lety na území Metařů Věčného života. Smrt zmražením, říkali. Nikdo však nenašel jeho mrtvolu. Sama Yeuze se vydala ho hledat, stejně jako jeho syn Jdrien, Mesiáš Zrzavých. Jejich úsilí však bylo marné.

Po týdnu cestování Yeuze oznámili, že brzy přejedou z pevninského ledovce na mořský. Se zájmem naslouchala vysvětlování velitele vlaku. Kdysi dávno projížděla stejnými končinami, ale tenkrát byla v trestaneckém vlaku jako vězenkyně, obviněná z vraždy jednoho sibiřského důstojníka. Mimochodem, byla to pravda. Teď se vracela do stejných míst v přepychovém vlaku a očekával ji velmi přitažlivý muž.

Uprostřed noci vlak najednou zastavil v jedné ubohoučké stanici a nikdo jí nebyl schopen vysvětlit, nač se čeká. V noční temnotě slyšela projíždět těžké soupravy, nekonečné vlaky, pod kterými se otřásal led. Yeuze napadlo, nejsou-li to náhodou obrněné vlaky, které Sibiřská posílá na mořský ledovec.

Ale proč? Proti komu? Proti Obnovitelům? Nebylo jich tolik, i když jejich vzdušné loďstvo nadělalo velké škody. Měli už zase novou zbraň: vojáky, kteří se vrhali ze vzducholodí s velmi podivnými kupolemi nad hlavou a díky nim se při přistání nerozplácli o zem. Jakže se těm věcem říkalo? Ach ano, padáky. Obnovitelé byli schopni obklíčit jakýkoliv cíl asi s padesátkou těchhle parašutistů.

Ani v šedavém úsvitu se vlak nepohnul z místa. Yeuze z postele pozorovala, jak se lidé hrnou do nějakého výčepu, kde trůnil obrovský samovar. Dostala chuť jít se tam podívat.

Oblékla se a oznámila Soně, své komorné, kam jde.

„Ale to nemůžete… Je tam špína a páchne to tam… Je tam plno těch divokých lovců kožešin."

Velitel vlaku se ji ze všech sil snažil od toho úmyslu odradit, ale nakonec se vydal za ní.

I když se na ni v hospodě dívali jako na Marťanku, Yeuze se chovala jako ostatní. Vzala si nádobu, do které jí někdo nasypal trochu čaje, a šla si natočit horkou vodu z ohromného samovaru. Byl stejně velký jako ona sama.

„Co je tohle?" podivila se.

Byl to obyčejný chleba s karbanátkem. Vonělo to báječně. Koupila dva a jeden nabídla veliteli vlaku. Smála se jeho zhnusené grimase a s chutí se do toho podivného sendviče zakousla.

„Bylo by lepší, kdybychom se vrátili do vlaku… Brzy dostaneme povolení k odjezdu a…"

„Dobře, ale řekněte mi, co se děje."

„Jen malá nehoda na ledovci. Snad vrásnění. Bylo třeba přeložit trať, ale není to nic vážného."

Yeuze horlivě žvýkala sendvič a zapíjela ho čajem. Před sedmnácti lety, když umírala hlady v trestaneckém vlaku, by dala deset let života za takovou dobrotu.

Pomalu se vrátila zpět do svého přepychového vozu a chvíli nato se vlak rozjel. Většinu dne zachovával omezenou rychlost. Oknem zahlédla smečku rezavých vlků, kteří běželi podél trati a hledali potravu. Soňa za ní přiběhla a vzrušeným hlasem ji na ně upozornila.

Všimla si i početné skupiny Zrzavých. Zdálo se, že směřují k jihu. Nejspíš na kaempoliskou Skládku, tam žilo nejvíc Lidí z Chladu pospolu.

Nikde však neviděla stopy po vrásnění. Podobné nehody nebyly nijak vzácné, ale v takovém případě bývala holá ledová pláň zbrázděná řadami ohromných závějí. Tady však nebylo nic.

K místu oprav se dostali až druhý den. Obrovský pokladač kolejí pracoval jako o závod. Byl to vskutku kolosální stroj, byl na parní pohon a vysoký jako hora.

Yeuze zjistila, že ledovec se protrhl na mnohá místech a že koleje se válejí skoro všude. Kdyby to způsobilo vrásnění, zpřehýbaly by se, ale tady ležely jejich úlomky roztroušené kolem dokola.

„Bombardování," řekla si sama pro sebe.

Nepomyslela hned na vzducholodě z Bratrství, a tak ji napadlo, zda tu spolu nebojovaly znepřátelené frakce sibiřské armády. Pak si ale vzpomněla na vzducholodě a pochopila, proč síť utrpěla takové škody. Střely a bomby mířily přesně na cíl, koleje byly shora velmi snadno rozeznatelné.

Yeuze polil studený pot, když si uvědomila, že by se jednoho dne mohla octnout uvnitř některého z těch ďábelských strojů. Už jednou cestovala pod mořským ledovcem v břiše velryby a měla na tu cestu ty nejstrašnější vzpomínky.

„Buďte trpělivá," řekl jí velitel vlaku. „Ještě dva dny a jsme na místě. Je to přímo za nosem a pojedeme velmi rychle."

5

Titanpolis se chvěl strachy, navzdory ostrému světlu sopky, navzdory mohutným reflektorům, které bez ustání pročesávaly nebe nad městem. Bylo to patrné i z utlumeného nočního života: dokonce i mondénní večírky postrádaly obvyklou bujnost a bezstarostnost. Muži se sklenkami v ruce si ve skupinkách vyměňovali nejnovější zprávy, nejčastěji to, co zaslechli ve vagónech nebo na nástupištích. Mluvili šeptem a doufali, že tím ušetří přítomným dámám zbytečné starosti, ale ty se tím víc chvěly strachy a šuškaly si mezi sebou nejnovější, i když často dosti pochybné zprávy.

„Jsme jako v akváriu, má drahá," říkala jedna druhé. „Viděla jste titanpoliské akvárium s těmi příšernými žraloky? Vidí nás jen jako nerozeznatelné stíny, na které nedosáhnou."

„Copak jsme žraloci?" zasmál se někdo.

„Jen maličké rybičky," pokračovala žena ve svém podobenství. „A obrovské stíny, které se blíží k našim krásným kupolím, .neznáme."

„To jsou vzducholodě."

„Nebo taky sopečné mraky. Není třeba z toho dělat drama."

„Jsou to zlé, zhoubné věci," řeklo nějaké děvče.

„Cože? Jaké věci?"

„Existují nevysvětlitelné věci, které se nám občas zjevují," odpověděla dívka. „Jsou nepojmenovatelné a vynořují se z mořského dna… Bylo by třeba opravit trhliny v ledovci, abychom je navždy uvěznili v modrozelené vodě."

Svým moudrým pohledem a vybraným chováním naháněla dívka ještě větší strach. Říkalo se, že mladé dívky mají zvláštní cit pro nadpřirozená zjevení a nevysvětlitelné jevy.

„Ze svého domu na kolejích jsem viděla jednu z těch dlouhých černých věcí, kroužila kolem hlavní kupole. Světla ji zaměřovala několik minut."

„Slyšel jsem, že rádiové vysílání je stále rušené."

„Ti, kteří se dívají moc dlouho, prý trpí nevolností."

Ten večer se měl prezident Kid objevit na večírku pořádaném Společností pro obchod se sírou. Všude kolem Titanpolisu bylo ohromné množství tohoto nerostu. Sopka byla pro Mořskoledoveckou důležitým zdrojem surovin a tepla.

„Povídá se, že prezident ví, oč jde."

„Takže státní tajemství?"

„A taky divný řeči… Prý se ho tyhle obludy přímo osobně týkají."

„Jestli jsou to vzducholodě, stačí je sestřelit. Máme k tomu odpalovací rampy."

„Hrozí nebezpečí, že se pak zřítí přímo na stanici."

„Musíme to riskovat. Jinak nás budou celé noci strašit."

„Myslíte, že přijede? Slyšel jsem, že odjel na Viadukt."

„Práce na Viaduktu vůbec nepokračují. Jak dlouho už se čeká na otevření šestitisícího kilometru?"

„Podle toho, co jsem slyšel, je to tam složité. Ledovec není dost pevný… Je tam moc teplých proudů, podmořských sopek."

„Možná je v tom něco jiného," ozvala se drobná starší dáma.

Všichni na ni upřeli zrak, jako kdyby byla zdrojem oficiálních informací. Někdo si vzpomněl, že její manžel pracoval ve výzkumné sekci technické správy Viaduktu.

„A co by to bylo? Vzducholodě Obnovitelů?"

„Ne, ty se v poslední době objevují jen vzácně… Zdá se, že máme problémy jiného druhu, s místní faunou."

Všem přeběhl mráz po zádech. Představovali si, jak se z moře vynořují apokalyptické nestvůry, tak jak to před chvílí naznačila ta mladá dívka.

„Velryby jsou velmi nedisciplinované. Ještě si neráčily uvědomit, že musí proplouvat mezi pilíři Viaduktu, a neustále do nich narážejí a poškozují je."

Cože?! Nikdo neskrýval zklamání. Jenom velryby?

„Stačí je nasměrovat na jinou plavební dráhu."

„Uvažujeme o tom."

Ohlásili Kida. Jeho osobní drezína právě zastavila před rozlehlým vlakem Společnosti síry, který zabíral několik kolejí. Některé místní vagóny měly až čtyři patra a vlastně se vůbec vagónům nepodobaly. Z nástupiště vypadaly jako někdejší patrové domy, ani podvozky nebylo vidět. Všechno bylo vyrobeno z prvotřídního kouřového křemičitého

skla, které navíc perfektně izolovalo.

Trpaslík vešel se svou obvyklou ochrankou. Přítomní mu podvědomě vytvořili špalír směřující přímo k prostřeným stolům. Požádal o něco nealkoholického a tu a tam se zaposlouchal do nějaké konverzace, ale nikomu neodpovídal.

Přímo cítil ten strach, který vyzařoval z těch lidí, stoupal ze zpocených obličejů mužů i z obnažených ramen žen. Četl jej v každém pohledu, slyšel jej v nahodilých rozhovorech, v ubohém žertování, které vyvolávalo jen mrazivý smích. Kid znal příčinu toho strachu. Už celé týdny nacházel každé ráno na svém stole zprávy o atmosféře v Titanpolisu.

Titanpolis, jeho veledílo, jeho křišťálové město, začalo chátrat kvůli obrovitým stínům, které každou noc brázdily nebe nad vysokými lesklými kupolemi. Město chátralo nejen morálně a mentálně, hrozilo mu i fyzické zhroucení, protože lidé už začali ztrácet odvahu. Skupinky lidí prý nenápadně opouštěly město, malé podniky dávaly náhle přednost podnikání v jiné oblasti.

Mnozí z těch, kteří pracovali v noci, přestali chodit do práce vůbec a některé instituce jen s obtížemi zachovávaly pracovní tempo. Problémy nastaly zvláště v úklidových a dopravních službách, ve vozovém parku železničního depa a na železniční poště.

„Tak tedy příjemný zbytek večírku," popřál přítomným Kid.

Dobře však věděl, že se hosté hned po jeho odchodu rozejdou. Podle zpráv Železniční policie se už ve městě neponocovalo a po půlnoci bylo všude mrtvo. Oslepující světlo ozařovalo nástupiště lemovaná nádhernými sídly, které tam stály úplně bez života.

V kanceláři si Kid ještě přečetl poslední zprávy a pak zavolal svou družku Gildu.

Plnoštíhlá blondýna přišla skoro okamžitě a přinesla čaj.

„Spí?"

„Ano, ani se nevzbudila."

„Ještě nedorazili."

Gilda čekala, až Kid dopije, aby mohla odnést šálek.

„Nech to tady, odnesu to sám."

„Vrátíš jim ji?"

„Nevím."

Udělala krok směrem k němu.

„Tak odjedu s ní… Opustím tě… Chci, aby se mnou zůstala."

„Je to její lid. Žijí tak už po celé generace a my s tím nic nenaděláme. Bojím se, aby tu s námi nebyla nešťastná… Víš, že se jí v naší atmosféře těžko dýchá, že jí chybí kyslík a možná i jiné látky, které jim velryby dodávají."

„Má nás ráda, hlavně tebe."

„Jenomže když vysílají ty své ultrazvuky, probudí se a poslouchá."

„To nic neznamená."

„Velryby se můžou rozzlobit a zničit kupole. Lidi to hrozně vyděsí."

„Začíná se mluvit o létajících velrybách."

„Ne mezi obyvatelstvem… Možná mezi lidmi z našeho okolí, ale určitě ne mezi obyčejnými cestujícími… A to je nejdůležitější."

„Kolik jich létá nad stanicí?"

Kid dopil čaj a mechanicky jí vrátil šálek.

„Několik, snad šest…"

„Dáš si ještě čaj?"

„Ne."

Šel za ní do pokoje, kde spala malá blonďatá holčička. Sklonil se nad ní a starostlivě poslouchal, jak dýchá. Zdálo se mu, jako by občas zalapala po dechu. Doktor říkal, že by potřebovala víc kyslíku a taky doplnit jód do plic a do celého těla. Doporučoval vzít ji na Viadukt, tam, kde se vodní hladina zakusuje do ledovce. Kid se k tomu nikdy neodhodlal. Měl strach, že by toho Velrybí lidé využili a vzali by si holčičku zpátky.

„Myslíš, že se dneska ukážou?"

„Nevím."

Od té chvíle, co se ti velcí létající kytovci začali ukazovat nad městem, byly všechny radary a odposlouchávací zařízení nařízeny na oblohu. Mluvilo se o vzducholodích z Bratrství Obnovitelů, ale nikdo tomu doopravdy nevěřil. Povídalo se, že mají příliš mnoho jiných starostí, hlavně se Sibiřany, kteří je ohrožují ze severu, daleko na druhém konci světa.

„Budu v kanceláři," rozloučil se Kid.

Kde jinde by taky mohl být? Trávil tam většinu svého času, dokonce tam i spal na starém rozkládacím polním lůžku. Rozhodl se, že zatím bude pracovat, než přijde půlnoc. Vždycky se objevovaly mezi půlnocí a druhou hodinou ranní, ale ne každou noc.

6

Jak se postupně blížil konec cesty, pociťovala Yeuze hluboký neklid. Sibiřané zapojili do ofenzívy proti Obnovitelům Slunce svůj nejlepší vojenský potenciál, dokonce to značně přeháněli. Celkem sto tisíc vojáků a dělníků pracovalo na ledovci dnem i nocí a denní přírůstek kolejí na této bílé poušti často přesáhl sto kilometrů. Sibiřské válečné loďstvo bylo v pohotovosti a Yeuze už celé hodiny pozorovala ty ocelové příšery rozestavené na kolejích, čekající na jeden

jediný rozkaz, aby zahájily palbu. Před Očima jí defilovaly odpalovací rampy, lasery, klasická dalekonosná děla, rozeznávala radary a „uši“ odposlouchávacích zařízení.

Celá ta obrovská armáda měla posloužit k rozmetání asi jednoho tisíce Obnovitelů! Nebylo to nepřiměřené? Samozřejmě, Obnovitelé vlastnili vzducholodě, které mohly na loďstvo kdykoliv seslat ohnivý vodopád. Tyhle obří stroje měly ovšem i své nevýhody. Radary, echosondy a infračervené paprsky je dokázaly zachytit i na velkou vzdálenost. A nové odpalovací rampy se daly natočit kterýmkoliv směrem. Až dosud byla válka jen dvojrozměrná, nové letouny jí však dodaly třetí dimenzi. Vzducholodě měly ještě další nevýhodu: poměrně nízkou rychlost, a navíc díky velkým rozměrům byly snadno zaměřitelné.

V poslední době přestaly vzducholodě útočit na obrněnce a sibiřskou vojenskou techniku a zaměřily se na ničení. Obnovitelé by mohli snadno odříznout bojové loďstvo Sibiřanů od zásobovacích základen, které ležely daleko od místa bojů. Ale bojovalo se vůbec? Yeuze o tom pochybovala.

Uprostřed odpoledne dorazila na poslední základnu nové železnice, kde byly shromážděny vlaky vybavené počítačovými systémy, včetně vlaku hlavního štábu a generála Sofiho. Generál jí přijel osobně naproti v oněch slavných saních vystlaných vzácnými kožešinami. Koníci s dlouhou hedvábnou hřívou a sveřepým výrazem, speciálně okovaní na ledový povrch, tvořili nevšední spřežení.

„Napočítala jsem osm obřích obrněných transportérů, dvě pancéřové divize a tři křižníky. A to se ani nezmiňuju o obrněných vozech, torpédoborcích a doprovodných lodích. Řekla bych, že je tu soustředěna nejméně čtvrtina všech sibiřských vojenských sil,“ poznamenala Yeuze.

Sofi s netečným výrazem řídil koně, jen v koutku úst mu pohrával slabý úsměv. Jedinou rukou dokonale ovládal spřežení.

„Obří pokladače kolejí jsou stále tady a neodvolali jste ani kasárenské vlaky. To je trochu moc lidí i materiálu na tak malou plochu.“

„Jsme na základně Bratrství I.“

„Proč jedna, existuje snad ještě nějaká další?“

„Nepochybně. Někde na jihu, ve vzdálenosti jednoho až dvou tisíc kilometrů.“

„Chcete pokračovat v útoku tímhle směrem?“

„Naše goniometrická služba vyhodnocuje výsledky a snaží se přesně určit jejich polohu. Jakmile získáme konkrétní informace, budeme pokračovat v útoku.“

Yeuze měla docela jinou představu o základně Bratrství. Saně pomalu klouzaly mezi ruinami zničených vagónů. Všechno bylo pokryté jinovatkou, navždy znehybnělé pod příkrovem mrazu a špinavého ledu. Sibiřské vojenské konvoje vypouštěly do ovzduší mastné saze a síru, které už na ledu vytvořily několikacentimetrovou vrstvu.

„Bombardovali jsme je zdálky, ze vzdálenosti dvaceti kilometrů, ale už tady nikdo nebyl.“

„Takže není ani jediná oběť?“

„Žádná, jestli nepočítám jednu vydru, zřejmě ochočenou…“

„A kde tedy všichni jsou?“

„Hned na začátku výbuchu jsme zaregistrovali odjezd jednoho vlaku a myslíme si, že poslední obyvatelé uprchli po téhle malé trati, vidíte, mizí tamhle na obzoru.“

„Kam vede?“

„K Trati zmizelých, přímo do nitra velmi nebezpečné oblasti.“

„Troufnete si pustit se po jejich stopě?“

Neodpověděl. Takový blázen zas nebyl. Dobře věděl, že bandy zločinců prchajících před zákonem jsou na válku zvyklé a dobře se vyznají v partyzánských formách boje i sabotážních akcích. Sibiřské válečné loďstvo by se tady mohlo dostat do pěkného maléru, a nejspíš na celá léta.

„Chci jít pěšky.“

Jen zlehka přitáhl opratě a koně se zastavili. „Vydala se směrem ke zhroucenému vagónu a sklonila se k něčemu, co vypadalo jako vývěsní štít. Musela to očistit od nánosu mastných sazí.

„Škola Bratrství I, nejmladší žáci.“

Sofi ji následoval, naklonil se a povzdechl si:

„Naše střely byly slepé.“

„Slepé? Byly však dost přesné, žádné stopy zásahů za hranicí pěti set metrů nejsou vidět. To není tak špatné,“ neodpustila si špetku ironie.

Základna byla zničená asi z osmdesáti procent. Zůstalo jen pár vagónů, sloužících zřejmě ke společenskému životu. Byla tam restaurace se stoly přišroubovanými k podlaze, kinosál a knihovna s prázdnými regály. Po zemi se válelo jen pár brožur. Yeuze jednu zvedla.

„Žádná sláva. Podařilo se vám zahnat je jen o kus dál. Budete je pronásledovat, ale oni už budou mít připravenou další ústupovou základnu. Kam až chcete jít?“

„Jsme tady, abychom si o tom promluvili.“

Nedůvěřivě se k němu otočila.

„Nemám žádný mandát diskutovat na tohle téma.“

„Co nejdřív obdržíte zprávu od vašeho prezidenta. Nepůjdeme dál než k bývalé Síti Raka.“

„Kid s tím souhlasí?“

„Ano. Za podmínky, že se potom stáhneme a trať zůstane neporušená až k šedesáté rovnoběžce severní šířky. Zatím navrhujeme padesátou, úmluva však může být znovu prozkoumána, jakmile se spojíme se Sítí 160. poledníku.“

Jinými slovy až ve vzdálené budoucnosti. Společnost Mořského ledovce totiž myslela především na svou železniční

síť napříč Pacifickým ledovcem směrem k Panamerické a v práci na stavbě téhle sítě nebude pokračovat dřív než tak za deset let.

„Jak chcete překročit Trať zmizelých?“

„Přece normálně. Postavíme přestupnou stanici, která bude pod silnou ostrahou našich bojových jednotek. Psanci se s ní budou muset smířit. Dostanou právo průjezdu, ale ne pobytu.“

„To nebude jen tak, čekají vás nesnáze a pak, Síť 160. poledníku by se měla napojit v Tusk Station, a ne v nějakém jiném bodě Trati zmizelých.“

„To je maličkost. Obyčejná přípojka to spraví.“

Vyšli ven z vagónů, které se zachránily jen díky slepé náhodě, a pustili se do další obhlídky. Narazili na třínohý stožár s ulomeným vrškem. Sofi jí vysvětlil, že slouží k ukotvení vzducholodí.

„Pak je stahují dolů, aby si sedly.“

Zdálo se, že ho to nesmírně zajímá, řekla by dokonce, že je naplněn obdivem. Upozornila ho na to a on se hlučně rozesmál.

„Považujete mě za Obnovitele? Vážně, myslím si o nich, že jim nechybí představivost a plno dobrých nápadů a že jejich věda je na velmi vysoké úrovni. Jediný způsob, jak odmítnout železniční společenské uspořádání, je vytvořit nějaký jiný způsob přepravy, a oni to dokázali.“

„Především s válečnými a pirátskými úmysly. Přežívají jen díky krádežím, zmocňují se výsledku práce jiných. Mojí Společnosti způsobili nemálo škod,“ odporovala Yeuze.

„U nás jakbysmet. Především nám ukradli jaderný reaktor v dobrém funkčním stavu. Můžou teď vyrobit tolik energie, kolik se jim zachce, možná jím dokonce vybaví další obří balon. Budeme si teď muset dávat dobrý pozor. Klidně totiž dokážou obletět celý svět bez mezipřistání a takovou rychlostí, že je naše raketové střely nikdy nedostihnou.“

Už tu nebylo nic zvláštního k vidění, a tak se nakonec vydali podél nástupiště malé trati směřující k jihu. Zastavili se na konci dřevěných napuštěných prken a zadívali se na ubíhající koleje.

„Patnáct tisíc kilometrů do Titanpolisu,“ poznamenal Sofi.

„Myslím spíš na Kaempolis. Je to má vlast, moje stanice.

Titanpolis je jen chladná krása bez fantazie. Kdybyste ale znal

Kaempolis… Tedy, kdybyste ho byl znal tak před dvěma lety…

Město umění, město, kde se příjemně žilo… Ale od té doby už byly napraveny některé, jak oni říkají, výstřelky, vzali to do rukou Výhybkáři, známí svou úzkoprsostí a nenávistí vůči všemu, co způsobuje nepořádek. A umění a literatura nepořádek způsobují. Nesnášejí je.“

„Taky máme s Výhybkáři problémy,“ souhlasil tiše. „Jednoho dne se budeme muset podívat té jejich organizaci na zoubek.“

Čtyři koleje ubíhající na jih. Po neuvěřitelných a nebezpečných oklikách ji mohly dopravit až domů. Třicet tisíc kilometrů dlouhá dobrodružná cesta, napříč desítkami malých neznámých Společností. Po téhle trati až do Tusk Station, pak zabočit doprava po Trati zmizelých do Společnosti Bones a přes Australasijskou…

„Když tak na to myslím,“ řekla znenadání, „správné goniometrické výpočty přece závisejí na triangulaci, ne? Máte jeden z bodů, jak to chcete udělat s těmi dvěma zbývajícími?“

„Správný postřeh… Už měsíc máme tajnou dohodu s lady Dianou. I prezident Kid, navzdory velké vzdálenosti vaší nejsevernější stanice, přislíbil spolupráci… Potíž je však S rádiovým spojením, dorozumívání je v této oblasti velmi obtížné… Položíme otázku a pak celé dny čekáme na odpověď… Zatím se nám nepodařilo zlepšit kvalitu rádiového vysílání… Už po staletí přešlapujeme i s naší technikou na místě.“

„Nebo snad tisíciletí?“

Neodpověděl, otočil se a pronikavě zapískal. Koně postávající mezi ruinami okamžitě přiklusali i se saněmi.

„Jsou úžasně poslušní. Neodpovíte na mou otázku?“

„Nedával jsem pozor.“

„Nové dogma vaší Společnosti tvrdí, že žijeme v roce 2362 doby ledové… Ne křesťanské. Souhlasíte s takovou hypotézou?“

„Jestli je to dogma, tak už to není hypotéza, ale proč ne? Určit přesné datum a správnou chronologii je přece tak těžké… Myslím, že pro vědce a historiky to bude náramně napínavé, vytáhnout na světlo těch čtyřiadvacet století doby ledové…“

„Tím by se vysvětlila spousta věcí… Třeba přítomnost Zrzavých. Myšlenka, že k mutaci došlo během dvou tisíciletí, se zdá mnohem přijatelnější, než že by proběhla za dvě stě let. Stejně jako vývoj velryb, které se teď plazí po mořském ledovci…“

Víc mu neřekne, nebude s ním mluvit o létajících velrybách, které někteří spatřili daleko na jihu.

Nastoupili do saní, koně se s plnou parádou otočili a vydali se k osobnímu Yeuzinu vlaku.

7

Helmattovi zůstaly věrné už jen Zelené gardy, neboť ty odjakživa zahrnoval svou přízní. Tvořily ochrannou hradbu v laboratorní stanici toho bláznivého fyzika. Vypadalo to, že jsou dobře vyzbrojené a skvěle vybavené.

Prokurátorka Společnosti Luvia Nedová se dobrovolně vzdala všech svých funkcí. Ostatně nezdálo se, že by jí měl někdo za zlé dřívější spolupráci s Helmattem.

Od chvíle, kdy si Liensun podrobil Buptův mozek, dostaly události spád. Odborový svaz horníků se první rozhodl

nedodávat uhlí určené na export. Práce v dolech sice pokračovala, ale desítky horníků doprovázely plné nákladní vlaky a dohlížely, aby ani jediný nepřekročil hranice Společnosti.

Brzy nato se chovatelé rozhodli porazit dobytek, který už nedokázali uživit, a maso zmrazit. Tím pádem zahraniční kupci, kteří Helmattovi slibovali hory doly, většinou z Everest Station odjeli. Neměli zájem o mražené maso, ale o živý dobytek. Jaci byli vyhlášení díky své nenáročnosti a výjimečné odolnosti. Mohli být venku i při extrémně nízkých teplotách a živili se laciným krmivem. Samice sice neoplývaly velkým množstvím mléka, ale koupě a chov deseti jaků vyšly laciněji než pořízení tří kravských dojnic při stejné produkci kvalitního mléka.

Výhybkáři se snažili horníkům zabránit, aby se zmocnili uhelných vlaků, ale železničáři z vozového parku a z depa se k nim přidali. Došlo k několika potyčkám a Výhybkáři, kterých bylo ostatně ve Společnosti jen pár, nakonec rezignovali.

Helmatt se brzy dostal do obtížné situace. Bez podpory svých gard by se byl musel dávno vzdát a přistoupit na prodej svých akcií Provizornímu správnímu výboru, který byl právě ustaven. Liensun prozíravě odmítl postavit se do jeho čela, nicméně byl zvolen jeho členem. Držel se však v pozadí a věnoval se především rekonstrukci továrny na trávu.

Uhlí i kameninových trubek bylo dost, hlásili se i dobrovolníci na montáž a stavbu pecí, které byly rozmístěny v pravidelných vzdálenostech na ploše skleníků. Během týdne už vzklíčila první setba.

„Za čtyři týdny budeme sklízet kvalitní trávu."

Pomýšlel i na sóju a další krmné rostliny, ale nebylo snadné opatřit si jejich semena. Některé z malých himalájských Společností měly například monopol na pěstování krmné řepy a prodávaly ji ve velkém za nekřesťanskou cenu. Liensun k nim chtěl vyslat pokoutní kupce, aby semínka získali za jakoukoli sumu.

Jednoho rána ho vyhledala Luvia Nedová na nabídla mu svou pomoc.

„Během noci dezertovalo deset příslušníků Zelených gard, ale stále jich je kolem Helmatta ještě dobrá stovka. Prý je zavřený ve své laboratoři, tráví čas pozorováním oblohy a hraje si s podivnými přístroji… Adjektivum podivný jsem nepoužila já… Jde zřejmě o laser spojený s ultrazvukovým dělem."

„Co tím sleduje?"

„Postačí mu krátký záblesk slunečního paprsku, jen pár vteřin, aby dokázal, že má pravdu, a rozpoutal paniku, která nemá obdoby. Provizorní správní výbor by okamžitě zanikl a lidi by začali prchat z úzkých horských údolí ze strachu před lavinami. Dodnes mají dobře v paměti, co se tehdy stalo, když se nám na pár dní podařilo odkrýt Slunce. Vysráželi jsme mračna měsíčního prachu, která ho po staletí zahalovala. Stalo se to v Jarvisu, na Pacifickém mořském ledovci. Na zatažené obloze jsme vytvořili jakýsi vikýř, kudy pronikaly sluneční paprsky. Na Zem se vrátil přírodní cyklus s teplými dny a vlahými nocemi… Ale osmý den se už v tom otvoru Slunce neobjevilo, mračna prachu ho zase pevně uvěznila…"

„Věříte, že se to Helmattovi podaří?"

„Proč by ne? Byl iniciátorem toho prvního pokusu, před zhruba patnácti lety."

„Nemá dost potřebné energie."

„Stále krade velké množství proudu."

Liensun dopáleně vyskočil, popuzen nehorázností té zprávy.

„Ale jak je to možné? PSV přece kontroluje zásoby energie?"

„Elektrárny spravují Výhybkáři, přesně podle předpisů. Dohlížejí na dostatečné zásobování sítě a nutno říct, že dávají přednost Helmattovi před víceméně revolučním Výborem."

Liensun zavolat na Výbor a brzy nato se dostavil Bupto i se dvěma kolegy.

„To jsme nevěděli. Vydali jsme rozkazy… Ale na to, abychom zjistili, jestli někdo krade proud, potřebujeme inženýra elektrikáře…"

„Luvie, vyznáte se v tom? Jděte s nimi…"

Liensunovi se tak šikovně podařilo zapojit do akcí i tuto ženu. Obyvatelé ji přijali a ona by mu za to měla být vděčná. Přestože měla o elektřině jen povšechné znalosti, dokázala celkem dobře splnit svůj úkol. Na kontrolu všech elektráren bude ovšem potřebovat asi týden.

Zatelegrafovala to Liensunovi. Helmatt obratně promíchal kabely a jen s obtížemi se dalo zjistit, které jsou zapojené paralelně a které zůstaly volné. Pokud chtějí mít jistotu, že ten bláznivý fyzik nebude pokračovat ve svých nebezpečných výzkumech, musí je vyřadit všechny.

„V tomhle ročním období pracuje pravidelně v době kolem jedenácté hodiny," telegrafovala mu Luvia. „Ta doba je závislá nejen na ročním období, ale dokonce na každém dni tohoto období."

„Co tím chcete říct, roční období?" zeptal se okamžitě.

Vysvětlila mu to a poslala mu dálnopis s nákresy znázorňujícími čtyři roční období v oblastech nad a pod rovníkem a s vyznačením změn v délce dne a noci.

Teprve teď Liensun pochopil, proč se Helmatt snaží vytvořit v mracích otvor právě kolem jedenácté hodiny. Nacházeli se totiž na severní polokouli a byla právě zima.

Zastyděl se, když si uvědomil svou naprostou nevědomost, pokud šlo o přírodní jevy související s pohybem Země kolem Slunce; neznal ani úhel zemské osy, dobu slunovratu a rovnodennosti. Přitom si sám už kolikrát všiml, že noci bývají někdy delší, tam na severu dokonce až nepochopitelně dlouhé.

Teď s napětím sledoval úsilí Luvie Nedové, která se pokoušela zmařit Helmattovy šílené pokusy. V době mezi půl jedenáctou a půl dvanáctou se obával nejhoršího. Napadlo ho, jestli vůbec na Zemi existuje jediný Obnovitel Slunce - nepočítaje takové šílence, jako byl Helmatt -, který by se radoval z eventuálního návratu sluneční planety. On sám si to věru nepřál.

Stále tvrdě pracoval na travnatých plantážích pod skleníky. Chovatelé dobytka mu ochotně pomáhali a dojatě pozorovali, jak na špaletách z umělohmotné pěny raší osení. Zeleň teď už pokrývala mnoho hektarů.

„Vybudujeme pěstitelské jednotky na nejrůznějších místech, hlavně v blízkosti uhelných dolů; ušetříme tím náklady na přepravu paliva a zamezíme nežádoucí centralizaci rostlinné výroby."

Mezitím si však Zelené gardy stále udržovaly své pozice a nikdo je nedokázal svrhnout ani odzbrojit. Tibeťané ze zásady odmítali nosit zbraň a navíc nebyli ochotni bojovat proti svým bratrům.

Už nějakou dobu se v údolích objevovali lámové. Mniši, kteří sestupovali z nepřístupných vysokohorských klášterů, hlásali nenásilí a návrat k tradičním mravům předků. Jejich příchod dost komplikoval celou situaci a Liensun by je byl nejraději viděl zpátky v jejich klášterech. Ovšem pro místní obyvatele byli právě lámové symbolem změn a návratu k lepšímu.

Helmatt je ve skutečnosti nikdy nevyhnal, oni sami se rozhodli uzavřít se ve svých nedostupných svatyních, aby tak dali najevo svůj nesouhlas.

Luvia zatelegrafovala Liensunovi své podezření, že jedna z centrál v blízkosti Everest Station dodává Helmattovi potřebný proud. Až bude Helmatt s přípravami hotov, vysaje všechnu dostupnou elektrickou energii najednou a vyrazí všechny jističe. V té chvíli zasáhne Zem sluneční paprsek jako blesk z čistého nebe.

8

„Přátelé, s lítostí vám oznamuji, že Bratrství I už neexistuje. Sibiřané ho po krátkém intenzivním bombardování rychle obsadili. Usadili se tam a už přemýšlejí o tom, jak napadnou naši druhou základnu."

Zdálo se, že Ma Ker je opravdu dojatá. Bez vytáček poskytla všechny požadované informace: disidentský vlak míří na jih do Tusk Station a odváží asi stovku posledních Obnovitelů, kteří přišli o všechno.

„Nejsou žádné oběti. Přeletěli jsme vysoko nad základnou ještě dnes ráno. Sibiřané jsou tak opojeni svým ubohým vítězstvím, že se ani neuračili na nás vystřelit. V Moskva Vokzalu to určitě oslaví jako velký úspěch."

„Jak víte, že se chystají sem za námi?"

„Odposloucháváme jejich rádiové spojení, teď už komunikují bez šifer."

„Chtějí se utkat s Jelly?"

Ma Ker útrpně pokývala hlavou.

„Vždycky popírali její existenci, říkali, že je to jen výmysl štvanců z Trati zmizelých, aby odradili zvědavce…"

„Myslíte, že jsou natolik šílení, aby se s ní pustili do boje, jako by jim nehrozilo žádné nebezpečí?"

„Jsem si tím skoro jistá. Když někdo dokáže položit sto kilometrů kolejí za den a disponuje dvěma pancéřovými divizemi, třemi křižníky, osmi obrněnými transportéry a sto tisíci muži, myslí si o sobě, že je nezranitelný."

Někdo se zeptal, jak mohou Sibiřané zjistit polohu Bratrství II. Vysvětlila jim, že mají k dispozici dokonalé přístroje.

„Jsem si jistý," řekl jeden ze členů Správního kolektivu, „že na Bratrství I umístili návěstidla, aby naváděla řízené střely, a řekl bych, že ty naváděče jsou tady taky."

„Takže, špioni?"

„Ano. Když chcete lokalizovat rádiové vysílání, potřebujete k tomu goniometrii. Za současných podmínek a vzhledem k obrovské rozloze Jelly je to prakticky nemožné."

Ma Ker si vzpomněla, že ten muž je specialista na rádiové vlny. To, co říkal, bylo nejen zajímavé, ale i zarážející.

„Co tedy uděláme, jak ty špiony zjistíme?"

„Návěstidla jsou už jistě rozmístěna a zaručeně je nenajdeme u nich."

Ma Ker ho pověřila, aby dál v této věci pátral, a sama se zaměřila na problémy, které ji nejvíc znepokojovaly. Jako například přítomnost Jdriena, Mesiáše Zrzavých. V očích všech se jeho prestiž stále zvyšovala. Mnozí si skutečně mysleli, že byl pověřen božským posláním, aby mezi sebou smířil různá lidská etnika.

„Ještě jsem se nerozhodla, jak vyřešíme Liensunův případ. Čeká v Tibetu, až si na něho vzpomeneme. Juguez už brzy dorazí a říkal, že je připraven vrátit se zpátky do Tibetu. Co navrhujete?"

„Výkupné je příliš vysoké."

S tím souhlasila, ale chtěla vědět, co navrhují ostatní.

„Uvědomte Kida o Jdrienově přítomnosti, nechtě ho, ať si myslí, že ho tu držíme jako rukojmí a že ho pustíme výměnou za svobodu Liensuna. Kid je mocný, může v Tibetu zasáhnout, ale my nezmůžeme nic," ozval se hlas nějakého muže.

Všichni na něho zděšeně zírali. Jdrien je zcela okouzlil a část z nich se dokonce cítila jeho návštěvou poctěna. Obdivovali jeho udatný čin, prošel přece skrz tu nestvůrnou amébu, aby se dostal až k nim. Pro mnohé bylo jeho objevení něčím nadpřirozeným.

„Nemáte právo navrhovat něco podobného," rozčilila se jedna žena.

„Jen klid," uklidňovala ji Ma Ker.

Ten muž se jmenoval Hardl. Ma Ker se na něho zadívala se sympatiemi. Konečně někdo, kdo se nenechal nachytat na to svatouškovství, kdo by se mohl stát jejím spojencem. Až se vrátí Liensun, postaví se svému nevlastnímu bratrovi tváří v tvář a dokáže, že má stejné výjimečné schopnosti, které však nejsou nadpřirozené. Také Liensun ovládal telepatii, dovedl si lidi podrobit, a možná by dokonce dokázal přinutit nervový systém Jelly, aby plnil jeho vůli.

„Můžeme pro něho poslat vzducholoď?" zeptala se.

Nezdálo se, že by je ten nápad nadchl.

„Deset tisíc kilometrů," řekl jeden z přítomných. „Dvacet tisíc celkem s nutným mezipřistáním na doplnění paliva. Jak

dlouho to potrvá? Kolik lidí a peněz budeme potřebovat? Ta poslední výprava nás úplně vyčerpala, znamenala pro nás nenahraditelné ztráty.“

„Dáme o mém návrhu hlasovat,“ rozhodla stará paní.

Návrh byl přijat těsnou většinou: jedna vzducholoď poletí až do Tibetu a pokusí se přivézt Liensuna.

9

Dlouho před rozedněním probudily Yeuze tlumené nárazy a klapot. Rychle si navlékla župan a běžela ke kulatému oknu svého ložnicového kupé.

Viděla z něho jen část vojenského tábora. Velké obrněné vozy stály nehybně, a tak musela vyjít až do chodby, aby zjistila, co se děje. Na jihovýchodě spatřila oblaka rozprašovaného ledu, vznášející se kolem fréz a strojů na úpravu a nivelizaci terénu.

Soňa, její pokojská, taky vyšla z kupé, ještě celá rozespalá.

„Už asi začali stavět,“ poznamenala. „Včera večer jsem se dozvěděla, že budou s výstavbou trati pokračovat směrem k jihovýchodu.

„Včera večer?“

Soňa byla v rozpacích.

„No, včera jsem byla na jednom důstojnickým večírku, u šéfů vojenských dělníků… Slyšela jsem tam, že všechno začíná nanovo. Budou pronásledovat ty prokletý Obnovitele. Prý se ukrývají mezi nějakými ledovými kopci.“

„Mezi ledovými kopci…“

Yeuze se zamyšleně vrátila do svého apartmá a připravila si lázeň. Jak mohl hlavní štáb dostat tak rychle výsledky goniometrických měření, když ona sama ještě stále čekala na depeši od prezidenta Kida? Rychlost, s jakou získali potřebné údaje, byla téměř nevysvětlitelná a Yeuze si pomyslela, že Sibiřané využívají nějaké nové způsoby detekce, které jí nechtějí prozradit.

Když vylezla z vany, pokusila se dovolat do vlaku generála Sofiho. Odpověděli jí však, že vrchní velitel štábu je na stavbě, která se právě rozbíhá.

Nelíbilo se jí, že je závislá na svém milenci, když se chce projít po základně. Neměla k dispozici ani drezínu, ostatně Žádná kolej pro místní popojíždění zatím neexistovala. Všichni chodili pěšky, s výjimkou posádek velkých celků, které mohly využít provizorních kolejí.

Yeuze se na pěší vycházku moc nechtělo. Ledový povrch byl nebezpečně narušený, díry byly jen halabala vyspravené. Vrstva špinavého ledového příkrovu stále sílila. Výpary otravovaly ovzduší, a když topiči večer naplňovali ohniště pro noční chod strojů, zdálo se, že padá černý sníh.

Podařilo se jí najít ochranný oblek a holínky. Navzdory protestům a radám šéfa vlaku se vydala ke staveništi vzdálenému asi dva kilometry. Mohla sice jít po nově položených kolejích, ale bylo to dost riskantní. Velké stroje tudy projížděly plnou rychlostí a těžko by dokázaly zabrzdit. A tak šla raději po ledu a škobrtala přes nerovnosti.

Nivelizační stroje, pohybující se po provizorních kolejnicích, byly už daleko na obzoru a pokladače kolejí jim byly v patách. Stejná mnohokolejná trať povede další tisíce kilometrů na jihovýchod. Zneklidňovalo ji to. Po obou stranách trati kladly další stroje zábrany proti závějím a ledovým krám. V této oblasti dosahovala rychlost větru až čtyři sta kilometrů v hodině a vichřice přihnala z hlubin ledovce ledové hory velké jako lokomotiva, které ničily vše, co jim stálo v cestě.

Chodit pěšky bylo velmi únavné a lidé tomu už dávno odvykli. Yeuze si zoufala, panoramatický vagón hlavního štábu, stojící poněkud napravo od staveniště, se zdál nedosažitelný. Proč byla stavbou pověřena sibiřská armáda a loďstvo? Kde byli civilisté a co Výhybkáři? Hlavní štáb rozhodoval o všem a Sofi dohlížel, jezdil sem pravidelně až z hlavního města.

Ve vzdálenosti několika set metrů od vagónu si jí všimla hlídka. Yeuze řekla, že chce mluvit s generálem Sofim.

„Očekává mne.“

Nikdo jí však nevěřil, přicházela přece pěšky. Kdyby byla očekávána, poslal by pro ni. Poddůstojník chvíli diskutoval s vysílačkou a nakonec musel zasáhnout Sofiho pobočník.

„Měla jste nám dát vědět, poslali bychom pro vás. Generál vám s radostí ukáže začátek stavby.“

V panoramatickém salonu stál asi tucet vysokých důstojníků, a když Yeuze vešla, všichni se uklonili. Sofi se na ni usmíval, nadšeně a posměšně zároveň.

„Přijměte mé blahopřání,“ řekla stroze. „Vaše goniometrie je naprosto výjimečná. Máte dokonce větší štěstí s Titanpolisem než já. Já totiž ještě stále čekám na zprávu od prezidenta.“

Zdálo se, že Sofi je v rozpacích, zachoval si však své zdvořilé chování.

„Nemáme úplnou jistotu, že postupujeme správným směrem, ale nemůžeme tady přešlapovat na místě a čekat, až se naše předpoklady potvrdí. Podařilo se nám sledovat let vzducholodi, zachytili jsme zvuk jejího motoru pomocí infračervených paprsků.“

„Na jakou vzdálenost?“

„Dva tisíce kilometrů.“

„Vaše přístroje jsou vskutku výjimečné.“

Rozhostilo se stísněné ticho a postupně se všichni pod různými záminkami odporoučeli. Yeuze zůstala s generálem sama. Odvedl ji k prosklenému výhledu, aby mohla obdivovat to velkolepé divadlo. Napočítala osm obřích strojů, které útočily na ledovec a uhlazovaly ho v šířce dvou kilometrů, počítalo se totiž s nárazy ledových ker. Pokladače pak

mohly pracovat bez překážek, a když už se jednou daly do práce, nemohlo je nic zastavit.

Sofi potvrdil její pozorování.

„Zastavit je a znovu rozjet stojí moc peněz. Při startování spotřebují obrovské množství paliva."

„Za jak dlouho Obnovitele překvapíte?"

„Ani ne za měsíc."

„A jste si jistý, že jsou opravdu tam?"

„Tentokrát nebudou moct ujet vlakem."

„Nepřemýšlel jste o tom, proč nebyli ti poslední převezeni, vzducholodí?"

„Ani ne. Třeba to jejich správní rada považovala za plýtvání, ne?"

„A tak se raději vydali vstříc nebezpečí po Trati zmizelých, přes Tusk Station, která je plná darebáků a psanců?"

Nabídl jí cigaretu, jednu si vzal a zapálil jim oběma svou jedinou rukou.

„Vy to tam znáte, nemám pravdu?"

„Nikdy jsem tam nebyla, ale Lien Rag se tam kdysi vypravil na dlouhou expedici… Čekaly ho tam nejrůznější problémy a nepříjemnosti."

Na stole uprostřed byla rozprostřená velká mapa z doby předledové. Byly na ní nákresy a ručně psané poznámky.

„Měli jsme štěstí, že jsme potkali kmen Zrzavých. Podali nám nějaké informace o těchhle neznámých končinách. Nikdy tudy nevedla žádná železnice. Celá oblast je ohraničena Tratí zmizelých na jihu a naší Beringovou sítí na Dalekém severu. Je to obrovské území, zabírá několik milionů kilometrů čtverečních."

„Vy jste vážně potkali kmen Zrzavých?"

Ve skutečnosti tomu asi bylo jinak, pomyslela si. Sibiřané vysílali výzkumné expedice na saních tažených psy nebo automobily. Ovšem vzhledem k přísným Dohodám New York Station šlo o přísně střežené tajemství. Zrzaví totiž nebyli příliš sdílní při popisu území, kudy procházeli a kde nepotkávali Lidi z Tepla. Dobře věděli, že tihle vetřelci jsou kdykoli ochotni položit ty své prokleté koleje i do těch nejzašších míst, jen aby se dostali ke koloniím tučňáků nebo k trasám velryb.

„Po tisíci kilometrech narazíme na velmi těžký terén. Jsou tam hory nahromaděných ledových ker, se kterými budeme mít spoustu práce. Ostatně to přesně odpovídá zeměpisné šířce, vichry tam slábnou a ženoucí se ledy ztrácejí rychlost."

Veuze se sklonila nad mapu a pokusila se v ní orientovat. S ulehčením si všimla, že Stanice Stínů, kde kdysi strávila celé měsíce, tam není zanesená. Kéž ji nikdo nikdy neobjeví, kéž může starý Pavie snít svůj poslední sen na hřbitově velryb a Velrybích lidí.

„Tady jsou ty kopce, je to území o rozloze dvou set, možná dokonce pěti set tisíc kilometrů čtverečních. Ty kopce prý můžou zabírat víc nebo míň místa podle toho, jak vanou větry."

„Ta čára, to je Trať zmizelých?"

„Přesně tak. Napojuje se na panamerické sítě, které se téměř neodvažují na plochu mořského ledovce. Ostatně se říká, že je to nejnevyzpytatelnější ledovec na světě… Netuším ale jakým způsobem se na sebe ty tratě napojují."

Yeuze si matně vzpomínala na Lien Ragovo vyprávění. Možná by se v jeho poznámkách našly přesnější údaje. Raději však o tom před generálem Sofim pomlčela.

„Zrzaví těm kopcům říkají ‚Polykači lidí'… Museli tam zřejmě při přechodu zanechat své zemřelé. Ty hory ker jsou velmi nestabilní a…"

„To není ten správný význam, ten název určitě znamená něco jiného," řekla naléhavě Yeuze, která náhle zneklidněla.

Zabodla prst doprostřed kruhové plochy na mapě vyznačených, údajně ledových pahorků:

„Víte vy vůbec, co to je? Jelly!… Nestvůrná améba, která se stále víc roztahuje na obrovské ploše tohoto území a pohlcuje všechno živé, živí se tím…"

„Yeuzo," vyprskl smíchy Sofi, „ale no tak, přece mi nechcete tvrdit, že věříte podobným nesmyslům?… Obrovská améba… I kdyby nakrásně existovala, naše dělostřelectvo jí rozstřílí…"

„Tvrdí se, že je nezničitelná, a jestli vám o ní Zrzaví vyprávěli, znamená to, že je stále stejně žravá… I psanci z Tratě zmizelých z ní mají hrůzu a některé zapadlé staničky umírají každou noc strachem, že k nim vniknou její panožky."

Podrážděně kroutil hlavou, její naléhání se mu nezamlouvalo.

„Hromady navátých ledových ker a závějí, to je to celé. Je to oblast nízkého tlaku, kde se vítr a vzdušné proudy točí dokola…"

„Mohli byste ji přece objet…"

„To právě nejde, protože Obnovitelé se usadili přímo tady." Ukázal jí na mapě červený křížek. „Tisíc kilometrů od tohoto severozápadního okraje… Věří ovšem, že našli ideální místo, ale my je vyštveme, přinutíme je znovu prchat… Až do té doby, než budou prosit o slitování."

Yeuze zírala na červený kříž na mapě.

„Nemůžou přece obývat rosolovité tělo té nestvůry," kroutila nevěřícně hlavou.

„Tak vidíte, že jste přece jen rozumná. Tvrdila jste to vy…"

„Ledaže by Obnovitelé našli způsob, jak koexistovat s tou nebezpečnou protoplazmou… Ti lidé mají spoustu nápadů, znají bezpočet možností, a navíc jsou mezi nimi špičkoví vědci, zvlášť v poslední době. Jen si vzpomeňte na mou kamarádku Ligath, která se teď vrátila do Sibiřské. Specialistka na jadernou energii…"

„Tentokrát budou muset k útěku použít vzducholodí, a tak budeme mít šanci je sestřelit. Podívejte, můj plán je následující: Postavíme tuhle širokou trať ostentativně všem na očích, ale jakmile se dostaneme dost blízko, začneme pracovat v noci na stavbě podvojné trati, která povede tudy. Ve dne ji dokonale zamaskujeme. Obklíčíme je z téhle strany a pak ještě z tamhleté. Bude k tomu stačit jen pár lehkých transportérů s odpalovacími rampami."

10

Luvia Nedová náhle přerušila inspekci elektráren na severu země a urychleně se vrátila do hlavního města. Jednoho večera se objevila v Liensunově kanceláři. Právě s jedním technikem studoval nový model pece na vyhřívání vody ve sklenících.

„Vy jste se už vrátila!“ vykřikl překvapeně.

Naznačila mu, že před technikem nemůže mluvit.

„Vemte si ty plány sebou,“ pobídl ho Liensun, „a pokuste se z toho něco udělat.“

Když osaměli, sdělila mu Luvia své obavy.

„Je to jedna z elektráren na okraji Everest Station. Moc jich tady není, jen dvě… Jedna zásobuje město a okolí, ta druhá rovněž a zároveň dodává proud nejhustší železniční síti v této oblasti.“

„Myslíte, že by se to Helmattovi mohlo podařit?“

„Když ho žádali, aby prodal své akcie Společnosti za slušnou cenu, nechal se slyšet, že ještě budou všichni moc a moc litovat, že se proti němu spikli, protože teď ovládá výjimečnou sílu.“

„Taková frajeřina, truc…“

„Je to velký vědec a dokáže spojit účinek laseru a ultrazvuku, zatímco vědci na celém světě tápou a vůbec netuší, jak na to. Zkusila jsem to rychle spočítat a myslím, že v těchto dnech by pro něj byl nejoptimálnější interval mezi jedenáct sedm až jedenáct deset. Za celou tu dobu, co ‚oškrabuje nebe‘, jak tomu říká, měl příležitost vlastně už několikrát. I s menším energetickým potenciálem už určitě něco zkoušel… Jednou se mi svěřil, že vrstva měsíčního prachu není všude stejně silná a nemá všude stejné složení… Oblaka se přesunují jeden přes druhý, narážejí do sebe, oddělují se nebo přitahují podle síly elektrického náboje. Helmatt jejich vlastnosti velmi pečlivě studoval a věří, že dokáže nabít nebo vybít celé plochy mračen tak, aby se od sebe najednou oddělily…“

„A vytvořit tak ten známý otvor?“

„My tomu říkáme vikýř, ale ve skutečnosti to bude obrovská díra, která může ohrozit celou Zemi…“

Luvia s sebou přinesla plány elektrických rozvodů a rozprostřela je na stole. Nabídl jí nějaké jídlo a pití, protože se už kolik dní pořádně nenajedla ze strachu, že to nestihne.

„I kdyby ten záblesk trval jen několik sekund, všechny určitě vyděsí… Taky je může oslepit, a to by bylo nebezpečné… Ale Helmatt tím získá zpátky všechnu ztracenou prestiž a vzbudí v lidech hrůzu. Všichni se mu podrobí, protože ho budou považovat za čaroděje, který ovládl ohnivý meč a světlo…“

Prostudovali všechna čísla a rychle spočítali výkony obou centrál. Vycházeli přitom z různé průměrné spotřeby všech oblastí.

„Bude mu chybět asi pět procent… Síť je prastará a ztráty značné. Bude potřebovat plný výkon, ovšem k běžné výzkumné práci mu stačí tak třicet procent výkonu jedné a pětadvacet z druhé centrály. Zatím jsme ale na nic nepřišli.“

„Musíme spočítat všechny velké odběratele. Za ta léta si Helmatt určitě zajistil nějaké výhody.“

„Myslíte ze strany Výhybkářů?“

„Přesně tak,“ kývl hlavou Liensun.

Jen velmi málo tratí bylo elektrifikovaných a proud směřoval především k vedlejším a přídavným zařízením, jako byly výhybky, signalizace a dílny Společnosti.

„Spotřeba depa je hodně vysoká,“ poznamenala Luvia, „ale to je normální. Je v tak úzkém údolí, že se musí pořád svítit, nejen přímo v dílnách, ale i ve skladech a přilehlém okolí. Ty staré stroje jsou neskutečně žravé.. Tadyhle jsem to spočítala. Vážně neuvěřitelně plýtvají.“

„Pokračujme.“

V jedenáct hodin v noci si udělali přestávku na čaj a pár cigaret. Za dvanáct hodin nejspíš Helmatt zahájí poslední fázi svých pokusů, čímž může způsobit dokonalý zmatek.

„Koho se to ještě dotkne kromě Společnosti?“

„Území o rozloze deseti kilometrů čtverečních… Bude to jen maličká štěrbina vzhledem k nedostatku energie. Jen si představte, jak to vyděsí obyvatele ve vesničkách ztracených vysoko v norách, lamy či sběrače lišejníku na strmých lešeních.“

Kysele se usmíval. Myslel především na to, že Helmattova prestiž okamžitě stoupne. On, Liensun, se svou továrnou na trávu už nebude znamenat nic. Obviní ho, že podněcoval vzpouru, a obyvatelé se od něho velmi rychle odvrátí.

„Musíme znovu zkontrolovat součty kilowatthodin.“

„Nenajdeme to,“ řekla vyčerpaně.

„Ale ano, jsme na to dva.“

Nakonec si šla lehnout, byla příliš unavená. Liensun se znovu pustil do. výpočtů odběru proudu v celé oblasti a snažil se zkontrolovat každé místo, kde se mu spotřeba zdála nepřiměřeně vysoká. Vždycky,však pro to našel nějaký důvod.

Začal dokonce Luvii Nedovou podezírat, že Čísla zfalšovala. Ale pak si uvědomil, že právě ona vyhlásila poplach a jemu vysvětlila, jak bude Helmatt postupovat, aby znovu probudil Slunce. Ze by zvolila tenhle způsob, aby se dostala blíž k němu a mohla pozorovat jeho reakce? Že by ta žena byla Helmattovým komplicem? Byl příliš vyčerpaný, než aby se v tom vyznal, a raději si šel taky lehnout.

Kolem šesté ráno ho vzbudila Luvia s šálkem čaje.

„Zbývá nám už jen šest hodin. Myslím, že dnes by mohl být ten správný den. Máme polovinu zimy, vzdálenost od

zimního slunovratu k jarní rovnodennosti je stejná.“

Nalil do sebe čaj a pustil se znovu do výpočtů. Rozhodl se, že do náčrtků a plánů zanese i čísla průměrné spotřeby.

„Za dvě hodiny dorazí instalatéři, aby dodělali skleníky a vytápění. Musíme si pospíšit. Budu s tím mít spoustu práce. Za týden už bude možné osít půl čtverečního kilometru kvalitní trávou.“

Byl to závod s hodinovými ručičkami. Spočítali už všechny rozvodné stanice, které zásobovaly železnici, nádraží a výrobce vody z ledu. Část proudu spotřebovaly drtiče a ohřívací kotle.

„Proč nepoužívají uhlí?“

„To nevím, zeptejte se Výhybkářů…“

„Ty stroje opravdu pracují? Zkontrolovala jste to?“

„Víte, že existují stovky drtičů ledu a vodáren, které zásobují vodou z roztátého ledu lokomotivy a stanice. Nemohla jsem je všechny zkontrolovat, jenom několik desítek, a všechny pracovaly, když jsem je prohlížela, až na jednu, ta měla poruchu.“

„Kolik vodáren je vybaveno podobným zařízením?“

„V okolí Everest Station jich je přes dvě stě třicet a spotřebují tři tisíce kilowatthodin.“

„To je zajímavé číslo.“

„Nepracují ale všechny najednou a ve stejnou dobu.“

Zamračil se. „A kdy tedy?“

„Především v noci, plní nádrže, když lidi spí a vlaky jezdí méně často… Nádrže jsou mrazuvzdorné…“

„Tři tisíce kilowatthodin volně k dispozici každý den od úsvitu až do noci?“

Zatvářila se vyděšeně.

„A všechen ten proud teče možná jen z jediné zvláštní rozvodny. Musím jít na staveniště zahájit práci na sklenících a vy se zatím snažte najít nějaký způsob, jak na tu rozvodnu kápnout. Normálně by během dne neměla být pod napětím.“

„Jsou tady tři a docela blízko Helmattovy laboratoře,“ zašeptala si pro sebe skloněná nad plány.

11

Z jednání se šéfy band, které byly v Tusk Station právě u moci, se Astyasa často vracel plný beznaděje. Musel se handrkovat o každý průjezd čtvrtí a vypadalo to, že počet čtvrtí neustále roste, jak postupovali stále dál na západ.

„Zaplatili jsme už skoro padesát tisíc dolarů, směnili jsme za povolení k průjezdu spoustu jídla a materiálu. Víc už dát nemůžeme,“ prohlásil ten večer před Správním kolektivem disidentské skupiny.

„Takže se budeme bít?“

„Jestli budou stále tak hamižní, budeme muset vycenit zuby. Jenomže oni nám můžou taky ublížit. Stačí jedna trhavá střela a s proraženým kotlem u lokomotivy tady zůstaneme trčet třeba celé týdny.“

„A po celé délce téhle příšerné trati to bude stejné,“ řekla odevzdaně Ann Subová. „Až už nebudeme mít čím platit, rozdělí se o to, co nám zbylo, prodají ženy a děti… Však to dobře znáte.“

Astyasa navrhl, aby vše uvážili do zítřejšího rána. Ráno moudřejší večera, neměli by se s rozhodnutím unáhlit.

„Ve městě se říká, že se Sibiřané chtějí vypravit až sem, a zdejší obyvatele to přece jen dost děsí.“

„Využijme toho.“

Jiní tvrdí, že jsou to jen fámy, že hlavní štáb Sibiřanů vyrazí přímo k Jelly. Všichni se tomu smějí, nicméně jejich obavy vzrůstají. Mají strach, že až Sofi zjistí, že Jelly je tvrdá skutečnost, přijede až do Tusk Station, aby se pokusil ji obklíčit.“

„Musíme zmizet, dřív než k tomu dojde,“ prohlásila Ann Subová. „Musíme najít schémata tratí v téhle zatracené stanici a nejkratší cestu k západnímu průjezdu.“

„Vytvoříme tři skupiny. Dvě budou mít na starosti diverzní akce, nechají explodovat pár nákladních vlaků v nějakém vzdálenějším sektoru. Třetí se pokusí hledat v paměti automatických výhybek. Možná že ani nemají tajný kód, když se o ně dělí různé konkurenční bandy, jinak by z toho byl pěkný zmatek a dispečink by…“

„No právě,“ skočil jí do řeči Greog Suba. „Půjdeme přímo do dispečinku a vyfotografujeme přehledné tabulky. Tam to řídí Výhybkáři. S nimi se možná dá mluvit.“

„Nevěř tomu. Ve stanici, jako je tahle, musí být především neutrální.“

„A co kdybychom rozhlásili, že Jelly znovu útočí? Sem se už přece jednou dostala…,“ navrhla Ann nejistě. „Vzbudilo by to totální paniku.“

„To není špatný nápad! Ale jak to provést?“

„Máme přece želatinu, kterou bychom mohli upravit jako falešné panožky. Rozmístíme to všude možně, třeba i na záchody do barů.“

„Barů jsou tady stovky, vydělávají na těch odporných patocích majlant.“

Skupina elektrotechniků vyrazila do dispečinku, zatímco ostatní se snažili vyrobit dokonalé imitace Jellyiných panožek.

„Můžeme je snadno oživit, máme ve skladě miniaturní servomotory. Naše panožky budou ještě čipernější a pohyblivější než ty pravé,“ ušklíbl se Greog, „ale potřebujeme nějaké pružné výztuže z umělé hmoty.“

V noci dokončili první celkem podařený prototyp, který na všechny udělal velký dojem. Hned se pustili do výroby dalších, aby jich měli aspoň pár desítek.

„V cestě nám stojí tři automatické výhybkové systémy. Ovšem chybí nám kód v podobě magnetické karty, kterou některé gangy prodávají za nekřesťanskou cenu. Ale promluvil jsem si s jedním Výhybkářem. Má už tyhle stanice plný

zuby, je v nemilosti a doufá, že se bude moct vrátit do Australasijské. Naznačil mi, že by nebylo tak těžké vyhodit do vzduchu všechny tři systémy najednou a projet. Ale museli bychom to zvládnout rychle. Budou na nás nejspíš střílet z obrněných vagónů, ty jsou rozmístěné všude kolem."

„Jenže když bude vyhlášen poplach kvůli Jelly…," řekl významně Greog a hodil na podlahu umělou panožku, která se hned začala zběsile kroutit jako všem dobře známé hádě. Elektrotechnici zděšeně ucouvli a chtěli se vrhnout k východu.

„Pokus se vydařil, ne?"

„Pospěšme si, některé bary budou už brzy zavírat."

Dva tucty dobrovolníků se rozprchly po stanici rozmístit rosolovitá háďata po barech, čekárnách, kinosálech a nočních podnicích se striptýzem a pornografickým programem.

Během další hodiny všechny sirény a tlampače vyhlašovaly poplach a upozorňovaly obyvatele, že améba Jelly opět chystá záludný výpad proti stanici.

„Automatické stanice jsou podminované," hlásili Astyasovi. „Odpálíme je dálkovým ovladačem, jakmile se k nim přiblížíme."

„Jdeme na to."

Vlak se vydal na cestu a pomalu se blížil k prvnímu výhybkovému uzlu. Venku pobíhali po nástupištích vyděšení lidé.

Obnovitelé vyhodili na nástupiště ještě poslední umělé panožky, které se na zemi hrozivě svíjely a zvyšovaly nastalou paniku. Výbuch první automatické stanice v té chvíli vypadal jako dílo potměšilé Jelly a okolní koleje i nástupiště se vylidnily. Konvoj mohl bez problémů projet, aniž se setkal s odporem.

Po celé stanici se ozývala střelba a panika vrcholila. Obyvatelé si jistě velmi brzy uvědomí, že se stali obětí podvodu, že se dokonce nechali vytáhnout z postelí. Určitě ale nějaký čas potrvá, než se podaří vypátrat, kdo to všechno způsobil.

S odporem se setkali teprve u posledního uzlu. Osmičlenná hlídka se pokusila vlak zastavit a spustila palbu. Malá raketová střela rozmetala kupé jednoho vagónu a zahubila čtyřčlennou rodinu. Obnovitelé okamžitě zareagovali střelbou a hlídku zlikvidovali. Zamířili i na obrněný vagón, odkud na ně mířil těžký kulomet, a raketovou střelou ho zapálili. Vlakvedoucí Obnovitelů mohl konečně vyrazit plnou parou vpřed.

Ann a Greog Subovi vypracovali schéma další trasy podle svědectví různých lidí, kteří Trať zmizelých použili, aby se dostali do Bratrství I.

„Za doplnění zásob tuleního oleje budeme muset draze zaplatit. Ale jestli koupíme taky mroží kly a kůže, můžeme udělat dobrý obchod. Od téhle chvíle nám nezbyde než neustále vyjednávat a handrkovat se o všechno. Dokud nedorazíme do té malé Společnosti s tak slibným jménem, ztracené v hlubinách Tibetu."

12

Ma Ker podvakrát odmítla přijít za Jdrienem do jeho iglú, a tak se za ní vypravil sám. Jednoho dne zaklepal na dveře kanceláře Kolektivu. I když v ní Mesiáš vzbuzoval respekt, chtěla mu sekretářka ve vstupu k Ma Ker zabránit, ale pohlédl na ni s tak okouzlujícím úsměvem, že neodolala a dveře mu otevřela.

Ma Ker zvedla hlavu a při pohledu na míšence Zrzavých, oděného do nádherných kožešin, se jí zatajil dech. V té chvíli pochopila, proč mu lidé projevují takovou úctu a tolik ho obdivují. Příliš podcenila jeho vzhled. Tenhle mladík byl živým ztělesněním harmonického celku. Lidi okouzlovala jeho podmanivá krása, z níž vyzařovala jak velikost jeho duše a lidskost, tak nesmírné pochopení pro člověka i tvrdý svět, v němž musel přežít.

„Nebyl to jen rozmar, když jsem vás požádal o setkání. Mohla jste za mnou potají přijít, kdežto tady se na mě upírají zraky všech, sotva vystrčím hlavu z iglú. Lidi se obávají, že jednoho dne zmizím v hlubinách protoplazmy a už se nevrátím."

„A proč to neuděláte?" neodpustila si jedovatou poznámku. „Všechno by bylo mnohem jednodušší."

„Nesnášíte mě, což?"

Upřímně se zamyslela a zaváhala. „Nevím. Jste příliš iracionální, to mi asi vadí nejvíc." „Dobře víte, že tomu tak není. Nejsem žádná božská ani nadpřirozená bytost. Mám jen víc vyvinuté některé schopnosti - podobně jako můj nevlastní bratr Liensun. Moje mateřské geny však zjemňují agresivitu a panovačnost, která se u něho tak silně projevuje. Možná že jsem ženská část nějakého celku, jehož symbolem mužnosti je právě on, ale zřejmě to bude složitější, než jak se vám to snažím vysvětlit." Sundala si brýle a mechanicky je čistila. „Co vlastně chcete? Máte přece všechno, podporu a obdiv Obnovitelů, nejkrásnější ženy se vám samy bezostyšně nabízejí, zahrnují vás dary a úsluhami jako živou modlu. Chápu, že ve srovnání s primitivním způsobem života u vás doma je pro vás tahle změna velice příjemná, ale stejně mi není jasné, oč vám jde."

„Čekám na Liensuna." „Vyslali jsme pro něho vzducholoď." „Já vím."

„Potom odejdete?" „Ještě nevím."

Svraštila nabarvené obočí. Nesnesla pohled na bílé obočí. Šedivé vlasy jí nevadily, ale zakládala si na pronikavém pohledu svých očí, zvýrazněných tmavým obočím, bez něho by byly její oči dost fádní.

„Chcete ho vyzvat na souboj? Budete se bít, dokud nezůstane jen jeden syn Liena Raga? „

Otočil se k velké mapě severní části Pacifického mořského ledovce a zabodl ukazováček do místa, kde bývalo Bratrství I.

„Sibiřané už začali s další stavbou a rychle pokračují tímhle směrem."

„Vím o tom, naše vzducholodě kontrolují jejich postup. Zatím postupují snadno a rychle, sto až sto dvacet kilometrů denně, ale až narazí na Jelly… Bude to tím horší, že odmítají uznat její existenci.“

„Musíme je varovat.“

„No, to snad ne! Doufám, že je Jelly pohltí všechny do jednoho, že vyplivne jen prázdné obrněné vlaky, pancéřové konvoje a křižníky. Že ty jejich stroje na zabíjení a ničení vytvoří na hranici jejího teritoria hromady šrotu, že tam zůstanou ležet a jako věčný pomník budou každému dalšímu odvážlivci připomínat to smrtelné nebezpečí.“

„Jste nemilosrdná.“

„Jen se bráním. Stálo nás to mnoho námahy a obětí, než jsme vytvořili tuhle základu, a udržíme se tu.“

„Provokovali jste Sibiřany, napadali jste je a loupili. Všechno, co máte, potraviny, přístroje, dokonce i tenhle vagón, kde bydlíte, pocházejí od nich. Už toho měli dost a jednoho dne se rozhodli, že vytáhnou proti vašemu Bratrství se svou armádou. Nemůžete si přece přát smrt pro sto tisíc mužů.“

„A proč ne?“

„Teď už líp rozumím tomu, že jste před patnácti lety nezaváhali a odkryli na pár dnů Slunce. Odsoudili jste tím stovky tisíc mužů, žen i dětí k strašlivé smrti.“

Rozhořčeně vstala.

„Není to tak, naše malá skupinka protestovala. Nemáte právo mě osočovat… A Sibiřané, to je jiná věc. Chtějí válku, budou ji mít.“ Posadila se a nedůvěřivě přimhouřila oči. „Přišel jste mi snad vyhrožovat? Jste snad připraven neutralizovat Jelly a dovolit jim, aby nás obsadili?“

„Víte dobře, že ne. Sibiřané si stejně nedají říct a budou pokračovat ve výstavbě železniční sítě směrem na jihovýchod. Teď už vědí, že útok na Bratrství I bylo jen chabé vítězství. Jedinou obětí se stala cvičená vydra a pár obytných vagónů.“

„Velmi rychle se dozvědí o Jellyině žravosti. Budou ji muset obejít a pokusit se najít nějaké slabé místo, kudy by pronikli do její rosolovité hmoty. Ale to se jim nepodaří. Dokonce ji ani nebudou moct bombardovat. Pokusí se roztrhat ji svými raketami a bombami, ale brzy jim dojde, že tělo té améby zabírá už statisíce krychlových kilometrů a že by i s potenciálem, kterým disponují, potřebovali sto let, než by jí citelněji ublížili.“

„Vy jste si nějak jistá,“ odpověděl posměšně. „Vám se přece podařilo založit v jejím lůně základnu, ne? Dokázali jste, že ty rosolovité pahorky se stáhly, zničili jste panožky, které pronikaly ledem. Proč by se oni nemohli pokusit o totéž?“

„Trvalo nám roky, než jsme přišli na to, jak amébě čelit.“

„Myslíte si snad, že je to horda primitivů? Mají laboratoře, vědce, biology, specialisty na neurologii. Jak můžete tvrdit, že na nic nepřijdou, třeba najdou i něco účinnějšího… Víte vůbec, jak to dělají pašeráci, kteří jezdí do Panamerické po Trati zmizelých? Kilometry toho území obývá Jelly… Vlaky těch psanců si vyhloubí hluboký tunel v rosolovité hmotě a projíždějí jím celé hodiny, někdy i půl dne…“

„Nesmysl! Když nic jiného, tak by se udusili.“

„Otec mi o tom kdysi vyprávěl, nebo jsem to četl v jeho myšlenkách.“ Zasmál se. „Je to pravda, byl totiž vůči mně dost uzavřený a pak, byl jsem ještě malé dítě. Pašeráci s sebou vozí kyslíkové inhalátory, které používají během průjezdu protoplazmou. Zpočátku ještě rozstřikovali kolem vlaku minerální olej, ale později zkusili použít plyn. Vzbuzuje, kromě jiného, pohlavní vzrušení. Vlak se podobal obrovskému údu, který vnikal do útrob améby a způsoboval jí příjemné vzrušení, něco na způsob orgazmu, jaký známe my lidé.“

„To je hnusné,“ ohradila se vztekle. „Sexuální život améby, co byste ještě…“

„Jen jsem si dovolil srovnání, vím, že to nemá žádný vědecký podklad. Nicméně Jelly ty vlaky nechává projet z jednoho konce svého těla na druhý. Sibiřani by se o tom mohli klidně dozvědět.“

„Popírají její existenci, popírají všechno, co přesahuje meze zdravého rozumu. Je to dost nebezpečný postoj.“

„Takoví jsme přece všichni. Vy sama nechcete uvěřit, že jsem amébou prošel až k vám.“

Zle se zašklebila.

„To jste se s ní tři dny miloval?“

„Tak to vidíte. Sibiřani nejdřív zaútočí, ztratí mnoho mužů a uvědomí si, že Jelly skutečně existuje. Vyšlou na jih průzkumníky, do Tusk Station a na tu nechvalně známou Trať zmizelých, a nakonec se dozvědí, jak to ti pašeráci dělají. Třeba to půjde i s nerostným olejem.“

„Tisíce krychlových kilometrů primitivně organizované hmoty, jen málo nervových buněk, žádná krev. Jak to chtějí vydržet víc než deset dvanáct hodin? Nemůžou jet rychleji než čtyřicet, nanejvýš padesát kilometrů v hodině. Sem k nám to je víc než tisíc kilometrů. Čtyřiadvacet hodin v živém tunelu, z toho se přece musí každý zbláznit! A kde vezmou kyslík pro sto tisíc mužů? Jak budou zásobovat palivem stroje, kudy budou odvádět kouř a páru?“

„Pašeráci to vyřešili akumulačními bateriemi, které dodávají energii sdruženým motorům.“

Zdálo se, že Ma Ker ten problém přestal zajímat, a Jdrien pochopil, že má odejít.

„Jste si opravdu jistá sama sebou.“

„Nikdy se k nám nedostanou.“

„Radši ale buďte ve střehu. Kdoví…“

Otočil se ke dveřím. Když už sahal na kliku, zeptala se:

„Co když se Liensun nevrátí, co budete dělat? Váš lid na vás jistě někde čeká, možná i někdo vám drahý, nějaká žena? A co Kid, váš adoptivní otec, musí si o vás dělat velké starosti…“

„Jestli se Liensun nevrátí, půjdu za ním sám. A proč by se k vám neměl vrátit?“

Nepohnula ani brvou a Jdrien odešel. Venku ho už čekal zástup lidí. Ukazovali mu malou holčičku, která měla ochrnuté nohy. Jdrien uměl odhalit příčinu onemocnění, ale nemoc vyléčit nedokázal. Lékaři však mohou využít jeho diagnózy.

13

Pošta od Kida teď přicházela rychleji. Prezident Společnosti Mořského ledovce sledoval velmi bedlivě vývoj situace na severu své koncese. Trval na tom, aby Yeuze zapůsobila na generála Sofiho a nedovolila mu překročit pásmo Trati zmizelých. Sibiřské operace v této oblasti se měly odehrávat pouze jako manifest vojenské taktiky namířené proti Obnovitelům Slunce. Psal jí, že je mu milejší, když se na jeho území usadí pár tisíc neznámých lidí, než aby tam setrvával tak obrovský vojenský potenciál.

Pacifický mořský ledovec patřil v zásadě stovkám malých Společností, jejichž akcie Kid kdysi skoupil. Býval tehdy společníkem jednoho podnikatele jménem Mikádo, ale už dávno odkoupil i jeho akcie a teď mu na severu patřilo území až k Beringově úžině. Mělo to však háček, musel tu oblast zkultivovat, nebo přinejmenším postavit dostatečně velkou železniční síť, aby obsáhla celé území od severu k jihu. Kdysi se do tohoto odvážného podniku pustil, ale Síť 160. poledníku v jižní části oblasti už mnoho let stagnovala a do vytouženého severního cíle jí chybělo dvanáct tisíc kilometrů. Tím pádem se mohl kdokoliv zmocnit těchto prostor a Sibiřané to měli nejspíš tajně za lubem.

Yeuzina mise byla velmi obtížná a choulostivá. Byla však odhodlaná se Sofim bojovat. Podařilo se jí přimět ho, aby druhá, obchvatná železniční dráha, která měla vpadnout Obnovitelům do zad, byla jen čtyřkolejná. V tom případě by ovšem mohla sloužit jen menším vojenským konvojům. Sofi se však vytrvale odmítal vyjádřit, co udělá, až budou Obnovitelé poraženi.

Zpočátku na něj Yeuze naléhala a upozorňovala ho na nebezpečí, jakým je Jelly, ale teď už to vzdala. Sibiřané tvrdošíjně odmítali byť i jen na okamžik připustit její existenci. Tak ať si dělají, co chtějí, pomyslela si v hloubi duše, ta krutá zkušenost jim možná neuškodí. Třeba nakonec přestanou pronásledovat Obnovitele, čímž ovšem padne i jediný seriózní důvod, proč se chtějí usadit ve zdejší oblasti.

Také spolupracovníci z ambasády v Grand Star Station jí posílali zprávy. Informovali ji o vývoji vztahů s Transevropskou i o tom, jak postupuje vyšetřování násilné smrti novináře Zeloye.

Velmi pozorně sledoval vývoj vyšetřování jeden afrikánský novinář, předseda komise zahraničních dopisovatelů v Transevropské. Našli prý konečně i vrchního výhybkáře Vicru, který hned po atentátu zmizel. Jiný novinář, australasijský dopisovatel, ho objevil v luxusní rezidenci, kterou Vicra vlastnil v jedné ze Středomořských provincií, a jeden soudce se dokonce odvážil podat na něj žalobu. Způsobilo to rozruch, neboť ještě nikdo nikdy neslyšel, že by vrchní výhybkář a velitel Železniční policie byl obviněn v souvislosti s vraždou.

Pronajatá drezína, v níž k atentátu došlo, patřila jedné soukromé firmě. V té době byla zrovna v opravě v dílně patřící Společnosti, odkud si ji také kdosi vypůjčil. Podařilo se sestavit i portrét jejího řidiče a novináři po něm začali usilovně pátrat. Policie se však příliš nenamáhala.

Během několika dní urazil Yeuzin osobní vlak čtyři sta kilometrů a staveniště se nezadržitelně blížilo k rosolovitým kopcům „polykače lidí“. Zatím je však na obzoru nebylo vidět.

Po provizorní jednokolejce prozkoumával rychlý vůz železniční patroly oblast sto kilometrů dopředu. Hlídka ohlásila obrovskou kolonii mrožů a antarktických tučňáků. Ti se už poměrně dávno vypravili z jižní polokoule na sever, odkud se snažili vytlačit příbuzné živočišné druhy. Byla to obrovská tlustá zvířata, která se nešikovně kolébala po ledovci a ve svém živlu se cítila pouze pod vodou.

„Je tu spousta makrel,“ konstatovali odborníci, „proto vypadají tak blahobytně.“

Průzkumná hlídka brzy oznámila, že spatřili divné věci. Například hromady mrožích kůží, peří tučňáků, vybílené kosti. Dokonce udělali i snímky a Yeuze si jich pár prohlédla, když byla zrovna v důstojnické jídelně. Ona jediná pochopila, OČ jde, věděla, co znamenají ty hory zbytků, které se vršily až do výšky třiceti metrů.

„To je úžasné bohatství,“ radoval se jeden z generálů. „Panebože, tady toho je, a věřte mi, má to úžasnou hodnotu. K odvezení jediné hromady budeme potřebovat celý vlak. A ty hromady jsou prý roztroušené po ledovci každých deset kilometrů. Kdybychom postavili koleje kolmo na naši trať, napravo i nalevo, našli bychom jistě spousty dalších!“

„Jenom těch mrožích klů! Jsou jich tisíce…“

Kvůli ní si přece jen netroufli dávat najevo přílišné nadšení a hovořit o dalších dalekosáhlých plánech. Každý věděl, že je tady proto, aby chránila zájmy Společnosti Mořského ledovce. Nikdo by si nedovolil vyprovokovat hněv malého prezidenta z Titanpolisu. Ten už upozornil Moskva Vokzal, že kdyby náhodou Moratorní úmluva porušila přesné předpisy omezující chování sibiřského vojska, nezbude mu než sáhnout k represivním opatřením, A to ještě vůbec netušil, že tady objeví takové bohatství.

„Chci vidět ty hromady kožešin a kostí,“ poručila Yeuze a Sofi ji nakonec nemohl odmítnout.

Sám ji doprovodil k prvnímu nalezišti.

„Rozumíte tomu, víte vůbec, co to je?“

„Netušil jsem, že mroži mají ve zvyku umírat na přesně vymezeném místě.“

„No jasně,“ zasmála se jedovatě, „a předtím si dají tu práci, aby se svlékli z kůže, dřív než vypustí duši, a ještě stihnou pěkně očistit své kosti a složit je úhledně na hromádku. Myslela jsem si, že jste důvtipnější.“

„Snad mi nechcete namluvit, že je to dílo té… bakterie…“

„Žádné bakterie, améby… Tady v kraji jí říkají Jelly, protože má doopravdy konzistenci želatiny… Kdysi tady spolykala tisíce mrožů, přecpala se jimi a pak vyplivla jejich kůže a čistě vybílené kosti.“

„Nezdá se vám to je odporné?“ posmíval se.

„Sofi, vrháte se vstříc katastrofě… Je to opravdu hrozně nebezpečné.“

„Všechno je nebezpečné, když se vydáte na vojenskou výpravu. Mořský ledovec může povolit, pokud ho zespodu

ohřívá teplý proud, jako třeba Kurošio tady na severu. Zdržel nás celé týdny, museli jsme stavět viadukty. Jsou tady i sopky, smečky vlků a spousta dalších nečekaných překvapení.“

Yeuze přestala naléhat a sestoupila na led, aby si prohlédla kůže.

„Tohle je majetek Společnosti Mořského ledovce,“ prohlásila pevně.

Rozesmál se.

„Chcete připravit mé muže o tak nádhernou kořist? Je toho tady dost, abych odměnil všech sto tisíc vojáků, a ještě zbyde dost pro dalších sto tisíc. Jen na téhle haldě jsou kilometry mrožích kůží. Nádherné kůže, i když tady už leží desítky, možná stovky let… Podívejte se, tohle je kožešinka mrožích mláďat, je mnohem jemnější než ty ostatní.“

„Chcete uloupit bohatství, které vám nepatří?“

„To je zákon války. Zbavím vás Obnovitelů, to už za nějaký dárek stojí, nebo ne? Nechci to pro sebe, ale pro své muže.“

„Dobře, souhlasím. Jestli se vám podaří zvítězit nad Obnoviteli, můžete si odvézt polovinu všech kůží, které najdeme podél trasy, ne však z větší vzdálenosti než hodinu cesty pěšky po obou stranách trati.“

„No tohle, to je pěkně vydřidušská smlouva!“

Zamračil se.

„Zdá se, že jste si velice jistá sama sebou. Pochybujete snad o naší vojenské síle?“

„Ještě si o tom promluvíme, ale později, pokud souhlasíte,“ odpověděla a vracela se zpátky do drezíny. Zvedl se totiž vítr; který se mohl velmi rychle změnit v zuřivou vichřici;

Měli právě tak čas vrátit se na základnu a vjet po nakloněné rovině přímo do útrob pancéřového vozu. Pouze ten mohl odolat podobnému cyklonu. Ostatní konvoje byly urychleně ukotveny a obrněnce a velké remorkéry obklíčily Yeuzin zvláštní vlak, aby ho nápor vichřice neodnesl na sever.

Drezína znehybněla v břiše vojenského kolosu a malý výtah je zavezl na velitelský můstek. Tam už je očekával velitel flotily, admirál Sergej.

„Předpověď mluví o rychlosti až tři sta padesát kilometrů v hodině. Pojďte se podívat, jak létají ledové kry a hory ledu. Vypadá to, jako by se celý obzor přemísťoval.“

Bylo to fantastické divadlo. Tam v dálce v počínajícím soumraku se bílá pustina nafukovala, třásla a kroutila, aby porodila obrovské klouzající kusy ledu. Hroudy vysoké jako lokomotiva narážely na zvláštní ochranné zátarasy a rozpadaly se. Některé z nich byly za letu roztříštěny ještě větší masou, která je v tom vichru dostihla a převálcovala.

„Proboha, podívejte se, jen se podívejte!“

Tam v dálce na obzoru se rodila hora, blok mohutných útesů, ledová kra vysoká dobrých sto metrů a dlouhá snad kilometr. Slepenec ker, nahromaděných možná za desítky let, se pomalu odlepoval od mořského ledovce a dal se do pohybu. Už brzy nabere závratnou rychlost.

„Jestli na nás narazí, bude to katastrofa…“

Admirál zbledl a začal udělovat rozkazy. Dlouhé minuty trvalo, než uvedli pancéřový konvoj do pohybu. Museli rychle zjistit elektronické telemetrické údaje a okamžitě je nahlásit admirálovi, zatímco ta příšera se blížila rychlostí blesku.

„Plnou parou vpřed,“ zavelel.

Dozadu vyrazit nemohli, protože další stroje blokovaly koleje.

„Máme šanci jedna ku deseti, že projedeme, protože potom už nezbyde nic, ani koleje, ani křižník, ani obrněnci.“

„Hmotnost milion tun,“ ohlásil amplion. „Rychlost víc než sto kilometrů v hodině, ve chvíli nárazu dosáhne sto šedesáti.“

Yeuze se snažila zachovat klid, ale to napětí bylo nelidské. Z nitra se jí vydral křik, byla ho plná. Zapomínala, že je velvyslankyně a že později jí budou podle toho výkřiku nepopsatelné hrůzy soudit.

„Projedeme,“ zašeptal jí konejšivě do ucha Sofi.

„Vždyť se nehýbeme!“

„Kola budou pár minut klouzat po kolejích a rozžhaví se do ruda, i navzdory třeskutému mrazu. Tím led pod nimi roztaje. Pak uvidíte…“

Ten ledovec bylo skutečné bájné monstrum, které si je zřejmě vybralo za cíl svého útoku. Yeuze zřetelně rozeznávala na jeho přední stěně šklebící se tlamu.

U jeho úpatí tvořily další rozdrcené kry příboj, jako když těžká nákladní loď rozráží vlny a ty se zvedají po obou stranách až do třicetimetrové výšky. Vypadaly jako ledová pěna. Hučení té pohybující se masy překrylo i řev parních turbín poháněných jaderným reaktorem.

Jen velmi pomalu se pancéřový kolos hnul kupředu. Yeuze mohla podle ukazatelů nainstalovaných na ochranných bariérách spočítat, jaká vzdálenost je dělí od jisté smrti. Nestačila se ani nadechnout, kra už se přiblížila na vzdálenost pěti set metrů.

V té chvíli se vztyčená masa ledovce postávala do cesty vichřici, takže vzniklo závětří. To je zachránilo. V klidném ovzduší se těžkotonážní konvoj rozjel rychleji a včas uvolnil nezbytný prostor. Ledové monstrum proletělo vzniklou mezerou a za ohlušujícího rachotu a výbuchů narazilo do křižníku a obou obrněnců, zabírajících pět set metrů kolejí po celé šířce trati. A pak najednou nebylo nic, nezůstalo vůbec nic. Ledovec odnesl všechno, hromady kovu, lidi, výzbroj. Vyděšeně hledali alespoň nějaké trosky nebo mrtvoly, marně. Na ledu zůstala jen lesklá stopa směřující k severu a v dálce mizel ledový obr, v rychlém soumraku ještě dobře viditelný.

„Nedokázali uniknout, nedokázali to,“ koktal admirál, „ne, nedokázali to.“

Další ledové kry a valící se masy ledu se hnaly za svým vůdcem jako smečka hafanů za zdivočelým býkem a ve vířící ledové tříšti mizely v náhlé prázdnotě. Trvalo to dlouhé minuty.

„To je hrůza, úplná hrůza… zmizelo jich nejméně tisíc, ne-li víc.“ Yeuze měla slzy v očích. Chtěla teď být chvíli sama. Opřela si čelo o zaoblené sklo na pravém boku kapitánského můstku. Právě kolem ní prošla smrt. Myslela na to, že z ní mohla zbýt jen krvavá skvrna na strmé stěně ledové hory.

14

Liensun byl netrpělivý a zuřil, když se marně pokoušel rozjet ten podivný stroj. V celé téhle ubohé Společnosti se mu nepodařilo najít krytou drezínu, a tak se musel spokojit s touhle předpotopní kraksnou. Byla to krátká plošina, v jejímž středu trůnil prastarý, dokonce ani ne trubkový kotel, který poháněl jediný píst. Obrovské řídicí kolo se odmítalo samo pohnout, musel ho nahodit sám a doslova potil krev, než se hnulo. Pohyb byl převáděn silným řetězem, který co chvíli hrozil, že se přetrhne a rozseká všechno kolem.

Kotel na několika místech tekl, unikala z něho pára, která v mrazivém vzduchu mrzla a měnila se v podlouhlé kousky ledu, které se nakonec spojily v rampouchy dost silné, aby ty díry ucpaly.

Liensun, zahalený do kožešin, odjel i s Luvií směrem k první rozvodné stanici, která dodávala elektrický proud do vedlejších železničních zařízení. Starý hlídač se sice pokusil je zastavit, ale Liensun ho bez milosti odstrčil a zapsal si údaje na hodinách.

Všechny stroje v tuto dobu stály, drtiče ledu, ohřívače, i dokonale izolované nádrže na získanou vodu.

„Podívejte… neukazují nic.“

Liensun jen pokrčil rameny a spěchal ověřit měřiče kilowatthodin. Pak požádal hlídače, aby spustil jeden z drtičů. Měl by spotřebovat zhruba čtyři kilowatthodiny. Takže za čtvrt hodiny by hodiny měly ukazovat jednu kilowatthodinu, jenže ukazovaly dvě.

„Ty ciferníky jsou zfalšované,“ křičel do tváře starému Tibeťanovi, páchnoucímu žluklým máslem.

„Ale to je nemožné…“

„Stroje jsou ve dne v chodu?“

„Jenom málokdy… Stačí, když se nádrže naplní v noci, voda je určená jen pro lokomotivy.“

„A co další zásobování?“

„Už žádné není, nic.“

Liensun sledoval silné rozvodné kabely a nakonec našel přípojku v obytném starcově voze, až vzadu pod podlahou za jeho lůžkem.

„Jsem tu jen dva roky, jenom dva roky,“ skuhral starý muž. „Mám dohlížet jen na to, aby stroje dobře pracovaly a nádrže byly naplněné. Když je nějaký problém, zavolám na dispečink, to je všechno.“

„Takže Výhybkářům.“

„Neudělal jsem nic zlého.“

Kabel se nořil do ledu a mizel přibližně směrem k Helmattově laboratoři, ale s určitostí se to říct nedalo.

Vrátili se na svou plošinu a za rachotu, který nemohl nikdo přeslechnout, se vydali k další rozvodně, tentokrát automatické. Hodiny i stroje byly zamčené někde uvnitř v nákladním vagónu.

„Všechno stojí.“

„Něco tady praská.“

Praskání vycházelo z rozvodné skříně, která byla ve velmi bídném stavu. Už dávno netěsnila a působením ledu, který vnikl dovnitř, znepokojivě jiskřila.

„Z toho by klidně mohla vyhořet celá rozvodna. Někdo zřejmě ten vagón posunul, aniž si uvědomil, že pod ním vedou kabely. Nejspíš do něj vrazila nějaká lokomotiva, co si přijela pro vodu.“

„Řekl bych, že ty kabely vedou směrem k laboratoři. Musíme je přerušit.“

Liensun vstal a otřel si zvenku zamženou kuklu, než se mu na ní usadí jinovatka.

„Co když je na ně napojená nějaká nemocnice, nebo škola, nebo dílna?“

„Jsem si jistý, že Helmatt odebírá skoro všechnu šťávu. Až přijde jeho chvíle, vysaje celou kapacitu centrály. S tím musíme počítat.“ .

Liensun pozoroval jiskřící rozvaděč. Naštěstí byl vagón vybaven dvojitou stěnou z nerezavějící oceli, jinak by už dávno vyhořel.

„Podíváme se i na třetí rozvodnu?“

„Není to zbytečné?“

„Ta je nejblíž k laboratoři.“

Musel zase přiložit uhlí do obrovského ohniště, které spolykalo neuvěřitelné množství paliva. Bylo velmi nedokonalé a on riskoval, že si připálí nohy, zatímco trup a hlava mu omrzaly v ledovém vzduchu pohybující se plošiny. Přibrzdil na nejbližším uzlu a pomocí výhybek platformu otočil.

„Vy to vzdáváte,“ křičela Luvia Nedová. Na kožešinovou kuklu si uvázala ještě vlněný šátek, aby jí držela na hlavě.

„Ne, jedeme do elektrárny.“

„Dobrá, snad máte pravdu.“

V malých staničkách na předměstí je překvapeně pozorovali. I když byla Společnost chudá a neměla kvalitní technické vybavení, přece jen nebylo běžné projíždět se na předpotopních parních plošinách.

„A co personál… Bude tam přinejmenším půl tuctu lidí a my nevíme, ke komu patří… Helmatt je hýčkal. Výrobci a dodavatelé elektrického proudu se vždycky těšili jeho přízni.“

„Měli bychom uvědomit Provizorní správní výbor. Nemáme žádné pravomoci.“

„Uvidíme.“

Už zdálky uviděli tepelnou elektrárnu, stála na kopci, až úplně na konci jednokolejné dráhy. To samo už bylo neobvyklé. V půli kopce zahrazovala cestu těžká závora, která bránila v dalším průjezdu. Hned vedle ní byl nainstalován telegrafický hlídač.

„Jdu tam,“ prohlásila Luvia a vyskočila na led.

Vyťukala na klávesnici žádost o zvednutí závory. Místo odpovědi se na svitku papíru objevila otázka: Proč? Odpověděla, že je představitelkou PSV a má za úkol zjistit potřebu dodávek uhlí na příští měsíce.

Objevila se odpověď: Hlášení o budoucí spotřebě jsme už poslali.

„Dělají si z nás dělat legraci?“ rozčilil se Liensun. „Vyskočte nahoru, prorazím tu jejich pitomou závoru.“

Těžká plošina bez nesnází projela a šplhala nahoru k elektrárně. Stálo tam šest velkých vagónů, celých černých od sazí.

15

Za této situace musel generál Sofi s pravdou ven. Yeuze ho stejně už dlouho podezírala, že v některých zvláštních vagónech se ukrývají ti malí koníci s hedvábnou hřívou, že jich je mnohem víc než jen ti dva, které šéf hlavního štábu zapřahá do svých saní.

Skutečně tu byla asi desítka stájových vagónů. Hned po té hrůzné události začal vichr slábnout a během tří hodin se utišil úplně, takže bylo možné vyjít ven. Vojáci zapřáhli koně do třiceti velkých saní, které se vypravily po stopách ledové kry, aby se pokusily zachránit námořníky z rozdrcených a odvlečených konvojů.

„Nemáme šanci ani jednu k tisíci,“ prohlásil zachmuřeně generál.

Yeuze ho doprovázela. Byla už noc, ale saně se silnými reflektory osvětlovaly vyčištěný led. Ledová hora vyhloubila v mořském ledovci dokonale rovnou rýhu, širokou asi čtyři sta metrů a hlubokou dobrých pět.

„Řekl bych, že to připomíná bývalý kanál,“ zamručel Sofi.

Yeuze nepochopila, co tím chtěl říct. Saně sjely na dokonale vyhlazenou stopu a speciálně okovaní koně po ní vyrazili rychlým cvalem.

„To přece není možné,“ hulákal Sofi, „není tady nic, vůbec nic.“

Posádky saní zkoumaly ve světle reflektorů a lamp ledovou plochu uvnitř kaňonu i na jeho stranách.

Nakonec našli jednu mrtvolu, byla úplně neporušená. Muž byl jenom zmrzlý. Když ho překvapila ta strašná událost, neměl na sobě speciální kombinézu.

„Musíme toho nechat,“ řekl odevzdaně Sofi. „Zavedlo by nás to příliš daleko a už je noc. Ten ledový obr už je nejmíň pět set kilometrů daleko. Možná i tisíc.“

„Ale vítr se už přece uklidnil.“

„Led se ještě pořád žene kupředu, klidně může klouzat celé hodiny, než se doopravdy zastaví. Mohl by se dokonce dostat až k Beringovu průlivu. Má tak velkou setrvačnou sílu, že ji nespotřebuje ani za mnoho hodin. Ledový povrch, po němž klouže, mu neklade dostatečný odpor… Nenajdeme nikoho, kdo by to přežil. Trosky rozdrcených strojů se nejspíš zachytily na čelní stěně toho ledového kolosu. Křižník i oba obrněná a tisíc námořníků… Tisíc lidí…“

Sofi vydal rozkazy a posádky saní se vracely zpět.

„Můžeme jet jen třicetikilometrovou rychlostí, takže bychom potřebovali celý týden, než bychom tam dorazili,“ vysvětlil Yeuze.

„Jediná výhoda, kterou jsme získali, je, že povrch mořského ledovce je zase nádherně čistý a všechny saze a popel odvála vichřice,“ dodal ještě.

„Ne na dlouho.“

„Odhalili jsme vám jedno z našich strategických tajemství, jednu z našich tajných zbraní.“

„Umím mlčet,“ řekla a dvojsmyslně se usmála, jako by chtěla naznačit, že všechno bude záviset na jejich příštích politických i milostných vztazích.

„Během naší válečné výpravy proti Obnovitelům jsme ji nikdy nepoužili.“

„Nelžete. Vysílali jste průzkumné čety na saních, aby zkoumaly stav mořského ledovce, aby ho pozorovaly a zaznamenávaly údaje a tak vám pomohly situovat základnu Obnovitelů. A navíc jsem si jistá, že v některých vagónech vezete i speciálně vycvičené tažné psy pro malé individuální saně.“

Místo odpovědi se jen usmál.

„Ještě nikdy jsem neviděla tak obrovskou ledovou kru v pohybu. I když v Indické propadlině takové kry existují, žádná z těch, co jsem spatřila, neměla tak kolosální rozměry.“

„Vy znáte Indickou propadlinu?“

„Hledala jsem mrtvolu Liena Raga u Metařů věčného života. Je to nejpříšernější místo na světě, i když méně pusté než tady to… Odporné stanice, lidské bytosti tam žijí v mrazu a o hladu, ubohé Společnosti podloudně obchodují se vším a s ničím… Byla to velmi deprimující cesta…“

„Vy tedy máte pro strach uděláno, což?“

„Přesto nejsem žádný hazardér ani ztřeštěnec, tehdy za mě rozhodly okolnosti.“

„Vzpomínáte si ještě na kabaret Miki?“

Neodpověděla hned. Saně vystlané hebkými kožešinami taky patřily k té době a k té vzpomínce. Někdy ji zaplavila náhlá vlna nostalgie, vzpomínala především na srdečnou atmosféru mezi herci.

„Kid tehdy neměl jinou ctižádost než rozesmát diváky?“

„Ano, je to tak. Jestli se stal tím, čím je dnes, bylo to jen na základě velmi lidského, nezištného citu. Chtěl zachránit Jdriena."

„Toho malého Mesiáše Zrzavých? A co by mu, prosím vás, v Sibiřské hrozilo?"

„Bože, jak jste mohl tak rychle zapomenout? V té době přece nikdo nesměl přijmout dítě vzešlé z křížení dvou ras, Lidí z Tepla a z Chladu. Bylo to všude stejné, v Sibiřské jako v Transevropské nebo Panamerické. Utekla jsem ze své Společnosti, abych ho ochránila. Sibiřané nás zajali, celý kabaret i jeho herce, a museli jsme hrát pro vás na frontě. Poddůstojník, který nám velel, mě chtěl kvůli chlapci vydírat. Přišel na to, že je míšenec."

„Zabila jste ho a dobře jste udělala. Nestrpím tak zbabělé důstojníky."

„Odsoudili mě do trestaneckého vlaku. A zatím se Kid, tehdy mu říkali ‚Trpaslík', o miminko staral a snažil se utéct do Australasijské, aby ho dostal do bezpečí. Jejich zákony byly méně přísné. Koupil maličkou Společnost, aby měl důvod cestovat jako obchodník… Aby zachránil Jdriena, změnil své povolání, poznal slávu a moc…"

„Říkali mu tehdy ‚Trpaslík', teď je to prezident Kid, ale jak se vlastně jmenuje doopravdy?"

„Nevím a myslím, že to neví nikdo."

„Není to divné?"

Saně opustily brázdu vyrytou ledovou krou a vyjely na povrch mořského ledovce. Sofi zavezl Yeuze k jejímu vlaku.

„Váš vlak to vydržel," poznamenal.

„Díky oběma remorkérům."

„Mohl bych dnes večer přijít?"

„Přijďte na večeři… kolem půlnoci."

Políbil jí ruku a Yeuze prošla přechodovou komorou domů.

Soňa jí přišla s vyděšeným výrazem naproti a pomohla jí sundat kožešiny.

„Ach, cestující Yeuzo, to je hrůza, měla jsem v tom konvoji přátele. Nezbylo z něj nic, vůbec nic, jako kdyby nikdy neexistoval."

Šla za Yeuze až do ložnice.

„Viděla jsem ten váš vlak, málem se položil na koleje. A pak ta příšerná ledová hora, proletěla tudy jako nějaký expres… Nikdy na to nezapomenu. V Moskva Vokzalu se s takovými příšernostmi naštěstí nesetkáváme."

„Nechtě mě o samotě. Řekněte v kuchyni, že teď nebudu jíst, ale ať připraví dobrou večeři na půlnoc. Budu mít hosta, přijde generál Sofi."

„Ano, cestující Yeuzo," řekla Soňa plačtivým hlasem.

Yeuze si naplnila vanu a s rozkoší se ponořila do horké vody. Zavřela oči a v duchu se vrátila do dob kabaretu Miki. Stála na scéně a parodovala slavné herce minulosti. Tehdy byly v módě staré filmy, objevili je kdesi pod ledovým příkrovem. Hrála v nich jakási Marilyn Monroe, a všichni byli do té ženské úplně zbláznění. Hrané scénky byly prostinké, prošpikované slovními hříčkami a kluzkými narážkami. Trpaslík se často ukazoval s obrovským penisem z umělé hmoty. Vlastně ne, z tvrdého papíru. A diváci se popadali za břicha. Naivní publikum.

Kabaret Miki se zastavil i v Grand Star Station a tam náhodou potkala Liena Raga. Právě se vyspala s jedním z jeho kamarádů, byl to taky glaciolog, a šla nahá do koupelny, když Lien Rag vešel do vagónu. Od té chvíle byl její osud zpečetěn.

16

Tři muži měli na sobě uniformu Zelených gard, ale ve skutečnosti to byli Výhybkáři. Liensun je okamžitě poznal podle hrdého držení hlavy a drzého výrazu v tváři. Ti tři na ně mířili svými zbraněmi a strkali je směrem ke kanceláři ředitelky elektrárny. Byla to tělnatá ženská zřejmě asijského, ne však tibetského původu.

„Nemáte žádné právo vynucovat si vstup do naší elektrárny, nikoho nezastupujete," odmítla je.

„Budete se zodpovídat za své chování Provizornímu správnímu výboru."

„Uznáváme jen jedinou autoritu a tou je autorita nejvýznamnějšího akcionáře, prezidenta správní rady. Uznáváme pouze platné zákony a dodržujeme je."

„S Helmattem se vy i všichni obyvatelé Společnosti řítíte do záhuby."

„Helmattovy plány jsou příliš skvělé a důmyslné, než abyste je vy dokázali pochopit."

„Chce oživit Slunce."

„A to má být co, to Slunce? Vykládáte nesmysly."

„Jen si vzpomeňte, je to už patnáct nebo šestnáct let, najednou bylo jasné světlo, padaly laviny…"

„Démon ohně? Ten zmizel navždycky. Jenom přeletěl naší oblohou. Předpovědi říkají, že se nevrátí dřív než za tisíc let."

„Za čtvrt hodiny," zařval Liensun, „slyšíte, možná už za čtvrt hodiny bude tady a vy se stanete jeho obětí. Jestli se Helmattovi pokus zdaří, nejspíš oslepnete."

„Zbláznili se," obrátila se ředitelka na Výhybkáře ve falešných uniformách. „Musíme je zavřít a upozornit hygienickou službu."

„Poslouchejte," naléhal Liensun, „můžete se se mnou vsadit. Zastavte dodávku proudu od jedenácti hodin do čtvrt na dvanáct."

Ředitelka vyprskla smíchy.

„A co byste ještě nechtěl? Nemám chodit po rukou? Jako malá holka jsem s tím měla docela úspěchy, když jsem to předváděla v našem vagóně."

„Životy tisíců lidí jsou v sázce. Helmatt je poloviční blázen."

„Ne," skočila mu Luvia do řeči, „ten odjakživa myslí jen na jedinou věc: přinutit Démona ohně, aby ovládl Zemi. Před patnácti lety se to jemu a jeho přátelům skoro podařilo. Vím to, protože jsem byla s ním. Cestující ředitelko," pokračovala s důrazem, „víte přece dobře, že jsem nepřišla do naší Společnosti sama. Jen si vzpomeňte, přijeli jsme společně s Helmattem. To, co tady o něm říkám, je čistá pravda. Chce probudit Démona ohně a změnit život téhle části světa. Je to vědec, skvělý vědec, ale…"

„Jsem tady jen pět let, pocházím z jihu a nikdy jsem neslyšela ani slovo o tom, co se mi tu snažíte namluvit. Ale je docela možné, že jste Helmattova přítelkyně."

„Zrazuje ho," prohlásil hněvivě velitel těch tří.

„Jste Výhybkáři!" vykřikl Liensun. „Proč podvádíte lidi v kradených uniformách?"

„Odveďte je," poručila ředitelka, „musím teď jít na inspekci."

„Poslouchejte nás přece, brzy bude jedenáct hodin… Co když oslepnete? Sluneční paprsek nás může každou chvíli ozářit…"

Ředitelka se odkolébala z kanceláře a Liensun se nervózně uchechtl, když viděl její mohutný zadek.

„Určitě musí tušit, že Helmatt něco. chystá, aby si udržel moc. Ti tři jsou vlastně jen obyčejní strážci pořádku. Výhybkáři přece nemůžou mít zájem na tom, aby se objevilo Slunce," poznamenala Luvia.

„Pcha," ušklíbl se Liensun a svezl se na úzké lehátko, „ti ani nevědí, o čem to vlastně mluvíme. Slovo Slunce pro ně neznamená vůbec nic."

„Právě proto jsme měli víc mluvit o Démonu ohně. Ale stejně nám nevěřili."

„Poslouchejte."

Podlaha se roztřásla a celá centrála se začala chvět.

„Právě spustili nejmíň jednu skupinu turbínových alternátorů."

„Zrovna v nejkritičtější chvíli," vzdychl Liensun a podíval se na hodinky.

„V případě zvýšeného odběru proudu se stroje spustí automaticky. Stačí znát dobu, kdy se plní násypné šachty pecí uhlím, a je po starostech."

„Jestli ta žena není Helmattův komplic, musí jí to přece být divné. Ke kontrarevoluci nikdo nepotřebuje nadměrnou spotřebu proudu. Naopak, bylo by logičtější, kdyby proud vypnul."

Otřesy teď byly provázené temným hučením. Vypadalo to, že se celá elektrárna dá do pohybu. Všichni zbledli a zděšeně se na sebe podívali.

17

Malá vzducholoď Planoucí Slunce ukrajovala ze své trasy stabilní rychlostí dvě stě šedesát kilometrů za hodinu. Řídili ji Xerw a Juguez, bývalý velitel Jasného Slunce, který se zachránil během katastrofy, při níž zahynula celá posádka. Byl teď na palubě jako poradce a navigátor a vedl výpravu do Sluneční společnosti. Počítal s malou odbočkou jižním směrem do China Vokzalu, kde si při své předešlé cestě všiml velkých skladů paliva. Teď si tam doplní zásoby.

Malá vzducholoď měla jednu nevýhodu, totiž poměrně malý akční rádius, avšak rychlost tuto nevýhodu vyvážila. Loď snadno unikla každému útoku ze země.

„Kromě Sibiřanů a Mořskoledovčanů se vlastně nemusíme nikoho bát," tvrdil Juguez. „V jiných Společnostech nejsou pořádně vyzbrojení a válečné loďstvo prakticky neexistuje.

Nebudeme mít žádné potíže sehnat kvalitní palivo, protože v těchhle končinách je spousta nerostného oleje."

„Obávám se jen těch vysokých hor," svěřil se Juguezovi Xerw. „Dělají mi starosti hlavně vzdušné proudy a poryvy větru."

„Počkáme si na meteorologickou předpověď, než je přeletíme."

Když byl Juguez pověřen novou misí do Sluneční společnosti, a to jen několik dní po svém problematickém návratu, ani neprotestoval. Nová základna Bratrství II se mu příliš nezamlouvala a přítomnost Jdriena mu šla na nervy. Nesnášel Zrzavé i s jejich Mesiášem.

Během týdnů, kdy čekal, až si pro něho Obnovitelé přijedou, v klidu pracoval v Družstevní železniční společnosti na Středovýchodě. Klidný život a nenáročná práce mu brzy pomohly zotavit se z předcházejícího strádání.

Xerw byl zvědavý, budou-li ve Sluneční společnosti, kam právě letí, Sibiřané.

„Nemyslím," soudil Juguez.

„Ale říká se, že rozšířili svůj vliv až do China Vokzalu. Všimněte si už jen toho jména!"

„Není tam o nic víc Sibiřanů než Panameričanů nebo Mořskoledovčanů. Nejvíc tam je australasijských obchodníků, kteří skupují jaký. Tak si říkám, jestli je to vůbec dobře, že tam pro toho kluka jedeme."

Xerw se na něho překvapeně podíval a nedůvěřivě se zeptal:

„Co tím chcete říct?"

„Je to moc pěkné místo a mohli bychom tam vytvořit společnost podle našich představ. Liensun si myslel, že by to stálo za to. Je tam uhlí a jaci. Dvě velmi důležité suroviny. Na naší základně uprostřed Jelly nemáme vůbec žádné suroviny a na lov tuleňů musíme létat pěknou dálku. Tam bychom měli všeho dostatek a mohli bychom připravit dobrý plán na postupný návrat k životu se Sluncem."

„Nemáte moc rád Jelly, což?"

„Máte pravdu, nesnáším to tam… V noci se několikrát budím hrůzou a dokonce se někdy dívám pod postel, jestli se nějaká všetečná panožka nevloudila podlahou až ke mně. Na palubě vaší lodi se cítím mnohem líp, veliteli."

Xerw se polichoceně usmál a přiznal, že sám taky dává přednost téhle výpravě před pobytem v novém táboře.

„Je to dobrý stroj, i když není velký. A pokud neletíme velkou rychlostí, můžeme klidně vyjít na můstek a opřít se lokty o zábradlí.“

Příští den poprvé doplňovali zásoby. Právě svítalo a jako vždy se jim nikdo neodvážil postavit na odpor. Juguez vybral jednu sibiřskou tulení základnu na okraji mořského ledovce jižně od 30. rovnoběžky. Dvě hodiny čerpali olej, zatímco Juguez skládal na led bedny, které s sebou vezli ve skladovacích komorách. Byla v nich spousta vzácných věcí, potraviny, mýdlo, kořalka, oděvy a nějaké dárky. Ma Ker si přála, aby se veřejné mínění vůči nim změnilo a aby je už nepovažovali za bezohledné piráty. Nechali na místě i menší sumu v dolarech.

„Měli bychom uvažovat o tom, jak po celém světě vytvořit tajné zásobovací stanice, kde bychom doplňovali palivo,“ řekl Juguez, když se vrátil na loď.

„Mohl byste to navrhnout Správnímu kolektivu,“ povzbudil ho Xerw. „Možná by nám to pomohlo v naší mírové misi… Potřebujeme, aby nás lidi považovali za skutečné nositelé poselství naděje. Lidstvo už nemůže dál pokračovat v tomhle pomalém ‚sebeničení‘, v tomhle nepřirozeném ledovém způsobu života.“

Trvalo jim skoro týden, než se dostali k vysokým horám, za nimiž se krčila malá Sluneční společnost. Z výšky deset tisíc kilometrů se před nimi rozprostřel podivuhodný svět. Byli doslova fascinováni, když objevili malé vesničky uchycené, na skalních útesech, téměř ve vzduchu, které rozhodně neměly nic společného se Železniční společností.

„Tihle by nám mohli rozumět,“ řekl Xerw s nadějí v hlase.

„Ještě poslední horský masiv, a pak už budeme nad soustavou hlubokých horských údolí.“

18

Trať Sibiřanů postoupila ještě o dvě stě kilometrů. Geometři vyslaní na průzkum po jediné provizorní koleji hlásili, že na obzoru spatřili nějaké pahorky. Když o tom Yeuze přemýšlela, napadlo ji, že průzkumníci zašli možná mnohem dál. Použili nejspíš saní tažených psy. Psi sice běží pomaleji a uvezou jen lehkou zátěž, zato jsou úžasně odolní. Prý jim stačí jen pár hodin odpočinku. Navíc dokážou spát v díře vyhloubené v ledu a spokojí se s mraženými rybami. Koně potřebují na noc stáj a hromady neskladné potravy.

„Sofi, zapřísahám vás, ať těm kopcům nedůvěřují, ať si dají velký pozor. Může to být Jelly a je možné, že své muže už nikdy neuvidíte. Jestli ta améba zjistí, že se k ní blíží tisíce lidí, úžasně to povzbudí její chuť k jídlu. Brzy budete mít obrovské potíže. Dokáže se neuvěřitelně roztáhnout, během jediné noci zabere celé kilometry další plochy.“

Blahosklonně se usmíval, jako by poslouchal malé dítě, které vypráví nějakou pohádku.

„Viděla jste ji na vlastní oči, tu vaši slavnou Jelly?“

„Ne, nikdy,“ přiznala Yeuze, „Ale…“

„Vyprávěli vám o jejích kouscích. Předpokládám, že to máte od Liena Raga.“

„Od něho a od jednoho neokatolického kněze, bratra Petra. Je teď arcibiskupem v Grand Star Station v Transevropské a papež ho jmenoval kardinálem.“

„Že by Lien Rag nepřikrašloval vyprávění o svých dobrodružstvích, aby jeho sláva byla ještě větší? Říkalo se o něm, že je posedlý mýty, že?“

„Teď, když tu není, vykládají o něm kdeco. Jeho dobrodružství může potvrdit spousta svědků. A Jelly opravdu existuje. Podle čeho myslíte, že Trať zmizelých dostala své jméno? Podle band psanců žijících mimo zákon? Vůbec ne. Když zaplatíte, nechají vás projet, ale Jelly zhltne všechno živé, i cestující z vlaků, které se odváží se k ní přiblížit. Celé soupravy přijížděly do cílové stanice úplně prázdné, bez jediného pasažéra.“

„Ale jděte, to přece není možné!“

„Je to pravda. Už vás nebudu víckrát varovat, mám dost vašich posměšků. Kvůli tomu jsem k vám nepřišla. Brzy odjedu a chtěla bych si s vámi promluvit o nalezištích kožešin a slonoviny, případně koster či dalšího bohatství. Jen tak mimochodem, jak si vysvětlujete, že se na povrchu mořského ledovce našly obrovské hromady mrožích a tuleních kůží, tuny slonoviny a kostí, všechno celé ztuhlé mrazem, takže to ani vichřice, ani ledové kry nezničily? I když ten poslední ledový kolos jich jistě při svém šíleném letu několik smetl.“

„Zvířata mají svá tajemství…“

„A proč by je nemohla mít i améba?“

Yeuze sestavila dost povšechný soupis bohatství, na které při stavbě železnice jihovýchodním směrem narazili.

„Odhadla jsem, co všechno by se mohlo nalézat na sto kilometrech čtverečních, a podle toho jsem se pokusila určit množství, které bude k dispozici.“

Přestal se usmívat. Jeho lidé, vojenští námořníci i ženisti ze stavby, nemluvili o ničem jiném než o pohádkové kořisti, na kterou narazili. Všichni do jednoho, od toho nejobyčejnějšího vojáka až po důstojníky a generály, doufali, že si pořádně nacpou kapsy. Ještě jim neřekl, že legálně patří všechny kožešiny i slonovina Společnosti Mořského ledovce, která bude muset, pokud si na ně bude činit nárok, postavit během čtyř let železniční trať, aby se k nim dostala.

„A to mluvím jen o haldách, které jsme našli po obou stranách železnice. Kdybychom počítali s vedlejšími kolejemi, museli bychom to číslo znásobit minimálně deseti. Kdysi musela mít Jelly obrovské rozměry.“

„Na kolik to odhadujete?“

„Myslím, že reálné číslo bude mezi pěti sty tisíci až milionem tuleních a mrožích kožešin a pět set až tisíc tun slonoviny.“

Nevěřícně na ni zíral.

„Vy přeháníte!“

„Ale ani v nejmenším! Můj odhad je určitě daleko od skutečného množství. Budete muset souhlasit a podepsat dohodu s těmito čísly. To bohatství tady počká nejméně čtyři roky, dokud ho my nebo vy nezačneme využívat.“

„Moji lidé tohle nikdy nestráví.“

„Budou muset.“

„Říkáte milion kožešin?“

„Spousta těch tuleních a mrožích kožešin patřila mláďatům, a ty jsou nejcennější. Je to bohatství v hodnotě sta milionů dolarů. A to jsou jen kožešiny. Slonovinu odhaduju tak na další milion dolarů.“

„Odmítám s vámi diskutovat na základě tak fanfaronských odhadů,“ řekl zvýšeným hlasem Sofi a bouchl pěstí do stolu.

Očima sledovala převrženou sklenici a víno, které se pomalu vsakovalo do bělostného ubrusu.

„Taková škoda!… Víte, co to dá práce, než se vypěstuje na vašich skleníkových vinicích?“

„Sto milionů dolarů v kožešinách! Vůbec jste ty haldy neprozkoumala… Víte, co si o tom myslím já? Ty kůže pocházejí z různých míst. Když zvířata umřou, vichřice s jejich těly smýká sem a tam… Až nakonec zůstanou jen kožešiny, které se vrší jedna na druhou…“

„Nic lepšího vás nenapadlo?“

„Nepatří nikomu, jen větru, a jsem si jistý, že uvnitř té haldy je pořádná ledová kra. Sto milionů dolarů, taková pitomost!“

„Myslel jste si, že budete mít průměrně tisíc dolarů na hlavu… Hezká prémie pro každého z vašich mužů, ne?“

„Nikdy nic takového nepodepíšu, nepotvrdím svým podpisem vaše chiméry…“

„Jak myslíte. Uvědomím o tom prezidenta… Dobře víte, že bohatství nahromaděné všude kolem může mít hodnotu až miliardy dolarů… Pro nás je to mnohem zajímavější než nějaká prastará naleziště ropy ve Východních provinciích… Prezident už nebude mít žádný důvod podporovat vaše nároky v té oblasti. Raději se znovu pustí do stavby Sítě 160. poledníku, která by měla vést právě tudy. Protne vaše tratě a bude pokračovat k Beringovu průlivu. S perspektivou miliardy dolarů zisku budeme postupovat rychle, i když první tratě budou třeba jen čtyřkolejné nebo ještě slabší.“

Pobočník přišel vyměnit potřísněný ubrus. Chystal se znovu prostřít, ale Yeuze ho zarazila:

„Nechtě to, už jsem se naobědvala, odcházím.“

„Ale no tak, vždyť jste ještě nic nesnědla!“ vykřikl generál. „Netrucujte. Musíme ještě probrat spoustu věcí…“

„Raději vás nechám, abyste mohl v klidu přemýšlet o mých odhadech, jsou totiž velmi velkorysé. Nechávají vám volnou ruku, klidně si z nich pořídíte i tu vytouženou válečnou kořist. Tím si usmíříte Moratorní úmluvu, která jistě doufala, že u Obnovitelů z Bratrství I získáte něco zajímavého, třeba jaderný reaktor. Jenže jste tam našel jen pár starých vagónů a z nich ještě většinu rozstřílelo vaše dělostřelectvo. Můj návrh je poctivý, nechává vám prostor ke kompenzaci zhruba ve stejné hodnotě… Nemluvě o křižovatkách, které můžete rychle vybudovat na hlavní trati, a natáhnout odtud koleje všude do okolí.“

Pozoroval ji, jak se prohlíží v zrcadle a upravuje si účes. Pobočník jí už nesl dlouhý kožešinový plášť.

„Yeuze, přijdu k vám večer, ještě si promluvíme.“

„Jak je libo, ale znáte podklady pro naši další diskusi, naše minimální a maximální požadavky. Brzy nashledanou.“

Nádherné saně, měkce vystlané nejjemnějšími kožešinami, ji odvezly do jejího vlaku.

Rychle se pustila do. vyřizování korespondence. Bombardovala svou ambasádu v GSS dotazy a připomínkami týkajícími se vyšetřování násilné smrti novináře Zeloye. Chtěla, aby těsněji spolupracovali s afrikánským novinářem Assudem, který řídil vyšetřovací komisi. Bylo však zřejmé, že jejím podřízeným se to moc nezamlouvalo. Psala také manželovi, spisovatel R. byl stále ve vyhnanství v Afrikánii. A o všem podávala zprávy Kidovi.

Rozhodla se, že se rychle vrátí do Grand Star Station. Jednak kvůli vyšetřování a jednak se chtěla setkat se sibiřským velvyslancem Serninem. Ten jí prozradil příliš mnoho, ale na druhé straně zase příliš málo o osudu Liena Raga. Tvrdil, že ještě žije a že se společně s pirátem Kurtsem vydal před jedenácti lety vydal po tajemné „Jiné cestě“, kterou odjakživa hledal.

Právě končila depeši pro prezidenta Kida, když přišla Soňa s čajem.

„Říkají, že prý tam daleko na jihovýchodě se stalo nějaké neštěstí, tam, kde pracovali geometři a průzkumníci,“ hlásila jí vyděšená pokojská. „Už od rána se povídá, že prý zmizelo patnáct lidí…“

„Jak to víte?“

„Tady se stejně všechno ví. Každý den při nákupu v armádním Ekomatu slyšíte nejrůznější věci. Nejvíc toho ví dodavatel paliva, protože jezdí s cisternovými vagóny až na čelo staveniště.“

Takže Jelly se už projevila. Když s ní Sofi při obědě tak posměšně mluvil, věděl už, že zmizelo patnáct lidí, aniž byl kdokoli s to to vysvětlit. Mohli to přičítat obrovským bílým medvědům, ti dokázali ve svých prackách rozdrtit člověka jako nic a jediným škubnutím mu urvat hlavu. V kraji se potulovaly i smečky vlků, byly jich nejméně tři stovky.

Když za ní v podvečer Sofi přišel za sklenku vodky a taky aby se domluvil o podmínkách smlouvy, už tak vesele nevypadal.

„Další pohřešovaní?“ zeptala se.

Jen vzdychl.

„No ovšem, vy už všechno víte. Tady se nic neutají. Je to nepříjemné, zvlášť když je přítomna představitelka zahraniční Společnosti. Máte pravdu, došlo k velmi podivným událostem. Zmizeli nejen tažní psi, ale i muži. Pohřešujeme jich už dvacet. Vybídl jsem geometry a průzkumníky, kteří pracují v laboratorních vlacích, ke zvýšené opatrnosti. Další hlídky na saních zatím nebudou vyjíždět.“ Pokrčil rameny. „Vím, že mi zase budete namlouvat ty pitomosti o obří amébě Jelly. Odmítám něco tak absurdního. Může tu být i nějaký jiný, racionálnější důvod. Myslím na Obnovitele, mohlo se jim podařit prorazit v těch kopcích tunel a odtud na nás útočí, vyhlásili nám něco jako

partyzánskou válku. Až se tam dostaneme s hlavní tratí, uděláme tomu přítrž.“

„Našli jste po těch lidech něco?“

„Jen saně a výstroj.“

„A co psí kůže?“

Neodpověděl, hodil do sebe sklenku vodky a znovu si nalil.

„Našli jste psí kůže?“

„No jo,“ odpověděl otráveně, „našli, hlásili mi nějaký takový nález.“

„Nechal jste je prohlédnout? Museli jste tedy konstatovat, že vůbec nejsou roztrhané. Obvykle se najde jen docela malý otvor, který právě tak stačí k vysátí a pohlcení živé hmoty.“

19

Vězení osvětlovala jen jediná lucerna. Napjatě naslouchali vrčení a dunění elektrárny, znamenalo to, že turbínové alternátory pracují na plný výkon. Celý vagón se chvěl a všechny vagóny elektrárny do sebe strkaly ve zpětných nárazech.

„Helmatt právě odčerpává všechnu elektřinu vyráběnou pro zdejší oblast a chystá se otevřít vikýř do nebe,“ rval Liensun. Jinak se totiž nedalo v tom hluku mluvit.

„Jestli není celá souprava důkladně ukotvená, dá se nakonec do pohybu i se zablokovanými koly.“

I přes ohlušující rámus mohli zaznamenat šířící se paniku uvnitř centrály, slyšeli křik, povely, volání, zvuk běžících nohou po chodbách. Několikrát dokonce bouchl někdo do dveří jejich vězení, jako by je chtěl otevřít. Ale byl to nejspíš kolemjdoucí, co v rozkolísaném vagónu ztratil rovnováhu a spadl na dveře. Luvia a Liensun se křečovitě drželi lehátek, aby to s nimi nešmýkalo sem a tam.

„Vagón se převrátí…“

„Jsou to prastaré stroje, nikdy nevydrží takové tempo… Většinou pracují jen na poloviční výkon.“

„Brzy budou mít problémy se zásobováním vodou a uhlím,“ přidal se se svými obavami Liensun.

Otvorem pod dveřmi k nim Vnikal pronikavý zápach síry a hustá pára. Musela tím být zamořená celá centrála.

Připadalo jim, že se pohyb vagónu stupňuje. Liensun se zvedl a pokusil se dojít ke dveřím, ale byl vržen zpět na zadní stěnu kupé. Pokusil se, o to znovu, tentokrát po Čtyřech. Dveře se tak třásly, že je zkusil vyrazit pořádným kopnutím.

„Naše parní plošina taky není zrovna nejbezpečněji zaparkovaná,“ řekla Luvia, která po kolenou přilezla za ním.

Rozesmála se, když viděla, jak kope do dveří jako jankovitý kůň. Pak si všimla, že má docela úspěch, a začala ho povzbuzovat. Zámek náhle povolil a zasunovací dveře se uvolnily.

Po chodbách se valil dusivý černý kouř smíšený s vodní párou. Nebylo skoro nic vidět. Kouř zahříval páru a zabraňoval, aby se proměnila v mrznoucí déšť. Vagón poskakoval na všechny strany.

Neviděli živou duši. Postupovali pomalu, kanceláře byly prázdné a vyděšený personál se nejspíš ukryl do strojovny.

„Pokusíme se najít naši plošinu a musíme uprchnout.“

Neviděli nic, šli poslepu v té sírové mlze a snažili se zadržovat dech.

„Myslím, že je to tudy,“ prohlásila Luvia a chytila Liensuna za ruku.

Už tu kdysi byla, uměla se lépe orientovat. Jak se postupně vzdalovali, vibrace se zklidňovaly. I tak však nebyli dosud v bezpečí. Mlha se poněkud rozptýlila a odhalila jejich prastarou parní plošinu. Parkovala přímo před nimi, byla však zablokovaná těžkou zarážkou.

„Beru si na starost výhybky,“ zavolala Luvia, zatímco Liensun zkoumal tlakoměr a začal přikládat uhlí pod kotel.

Musel čekat skoro deset minut, než se tlak páry zvýšil. Neustále přitom pozoroval elektrárnu zahalenou do oblak hustého kouře. Nebyl sám. Na vedlejších železničních kolejích tiskli zvědaví cestující tváře k oknům. Podíval se na zatažené nebe a zachvěl se. Zdálo se mu, že zahlédl světle žlutý kruh, odrážející se od Obvyklé mrtvolné šedi. Snad to byl jen optický klam. V ovzduší bylo plno sírového kouře, síra se mu možná usadila i na víčkách a způsobila, že se mu všechno barvilo dožluta.

Pomalu se rozjel, Luvia hbitě naskočila za jízdy. Pomyslel si, že pod neforemným oděvem musí skrývat štíhlé tělo, ale rychle ty smyslné představy vypudil z hlavy.

„Vidíte totéž, co já?“ zakřičel jí do ucha, aby přehlušil hluk stroje i okolní mumraj.

Ukázal prstem na oblohu. I přes ochrannou kuklu si všiml, jak zbledla.

„Podaří se mu to,“ křičela.

„Nemůžeme nic dělat… Museli bychom vyhodit elektrárnu do povětří…“

Ale ředitelka a falešní příslušníci Zelených gard ji jistě hlídají.

„Určitě začne panika… Teď už to není žluté, ale skoro oranžové.“

Měla pravdu. Bylo to podivné, ale zatím si toho nikdo nevšímal. Právě se napojili na hlavní trať a museli počkat na zelenou v malé staničce. Cestující trpělivě čekali na vlak a nikdo se nedivil, že se náhle rozjasnilo.

„Podívejte se,“ upozornila ho Luvia.

Když plošina stála, hluk pístu a parního stroje byl menší a dalo se mluvit skoro normálně.

„Co je?“

„Podívejte se na toho chlapíka v tom špičatém vyšívaném kulichu… Za ním.“

„Stín… Je za ním stín.“

Liensun se snažil zjistit, jestli ten úkaz nezpůsobil nějaký zdroj elektrického světla, ale nenašel nic.

„Za pár minut to začne,“ řekl a netrpělivě vyhlížel zelenou.

Dokázal si představit první výkřiky, pak další, stupňující se zděšení. Riziko paniky a nepředvídatelných reakcí bylo opravdu veliké, nejspíš přestanou fungovat všechny základní funkce Železniční společnosti včetně výhybek. Obsluhujícímu personálu byl po staletí vštěpován respekt před ledem a kolejemi, považovali je za základní podmínku života. Určitě patřičně zareagují.

„Ten stín je čím dál tmavší."

Dívali se tak upřeně, že jeden Tibeťan, nejspíš nějaký sběrač lišejníku, si toho všiml a s nelibostí jim pohled oplatil. Tvářil se uraženě, jako by se mu ten párek cizinců posmíval.

„Nesmíme vzbudit jeho podezření."

„Jsou tam přece ještě další lidi," uvažoval nahlas Liensun. „I naše parní plošina teď už musí vrhat stín… Jak jen můžou chodit sem a tam, aniž by si…"

Náhle se ozval zuřivý výkřik. Hlavní výhybkář seskočil ze své pozorovatelny a výhružně se vrhl ke sběrači lišejníku. Popadl ho za paži a zuřivě jím cloumal. Zřejmě mu chtěl ukázat stín, který vrhá jeho postava, ale přitom objevil i svůj vlastní. Ztuhl, jako by na místě zkameněl, ale muže nepustil.

Přesně v té chvíli naskočila zelená, málem ji přehlédli a nevyrazili včas. Luvia ho naštěstí upozornila.

„Pusťte páru."

Plošina se ztěžka hnula a pomalu rozjela. Otočili se. Zhruba deset postav stálo jako solné sloupy, právě totiž zjistily, že vrhají stín, i když nikde nesvítil žádný zdroj elektrického osvětlení.

Tam nahoře na nebi oranžová skvrna pomalu měnila svůj tvar i barvu. Zatažené nebe se snažilo udržet šedivý příkrov pohromadě, ale marně. Mračna nedokázala zastavit rozpínání ani novou intenzitu světla.

„To nebude žádný malý paprsek," konstatoval zoufale Liensun.

„Ten úkaz bude trvat možná celé hodiny, tak dlouho, dokud se mračna prachu zase nespojí," poznamenala Luvia.

„Ale co když už nebudou schopné se znovu spojit?"

„Měsíční prach rotuje kolem země," vysvětlila mu. „Normálně by se měl znovu zahustit a spojit, ale ta skvrna bude ještě dlouho prosvítat a žlutě zářit… Nejméně čtyři až pět dní."

Lidé už objevili vlastní stíny a navíc si i pod špinavými kupolemi uvědomili, že světla přibývá. Všechny zachvátila úzkost. Vyděšeně se dívali na sebe, zatím je nenapadlo zvednout hlavy k obloze.

„Někteří nenápadně přidávají do kroku, vědí totiž, že kdyby začali běžet, vyvolali by paniku. Musíme dávat pozor. Až jim to všechno dojde, budou pobíhat sem a tam a přebíhat bezhlavě přes koleje."

Plošina dostala povolení k vjezdu na kolej vedoucí přímo k Helmattově laboratoři. Teď už tam dorazí během několika minut. Liensun však raději zpomalil.

„Skvrna už začíná rudnout, postupuje podle slunečního spektra. Helmatt musí ve své laboratoři slintat blahem… Ale tak si říkám, jestli to ty elektrárny vydrží… Turbínové alternátory jsou pěkně starý, a ještě hůř jsou na tom kotle. V případě přehřátí…"

Liensun si všiml skupiny lidí, kteří přecházeli koleje přímo před nimi. Lidé vybíhali z malé pojízdné továrny na oděvy a chtěli se co nejrychleji dostat na druhou stranu k obytným vagónům zaparkovaným na protější koleji. Podle pravidel měli použít lávku vedoucí přes trať, ale místo toho utíkali nejkratší cestou.

„Zahoukejte na ně," poručila Luvia.

Spustil píšťalu, ale bezvýsledně. Musel dát zpětný chod a zastavit, dokud všichni zaměstnanci neopustili továrnu. Tolik světla tu ještě nikdy nebylo. Liensunovi to připadalo krásné, i když se ho zmocňovala úzkost. Ledové plochy, které nebyly poskvrněné sazemi a odpadky, jasně zářily. Zdálo se, že se otepluje.

„Co je s vámi, přidejte! Teď už můžeme vyrazit plnou parou."

Probral se ze zamyšlení a poslechl. Díval se kolem sebe a snažil se zakrýt pohnutí. Teď už měly všechny předměty svůj stín, byl sice dost krátký, neboť světelný zdroj byl dost vysoko. Pomyslel si, že kdysi, když se blížil večer, stíny se prodlužovaly, jako panožky noci, možná je doprovázela melancholie, která vystřídala radost lidí z každého nového východu Slunce. Stíny se naopak prodlužovaly k západu a mizely ve tmě.

Náhle mu Luvia zamázla hledí kukly černými sazemi a Liensun chtěl protestovat. Zakryla mu krásnou podívanou, znemožnila mu nasytit se tou nádherou slunečního světla, o které toho tolik slyšel.

„Jinak byste mohl oslepnout."

Samozřejmě že měla pravdu, ale jak té ženě chyběla fantazie! Neměla ani špetku prachobyčejné představivosti. Myslel na Julia, manžela Ma Ker, který byl natolik neopatrný, že se podíval do Slunce přes optický přístroj. I když byl velký vědec, nedal si pozor. Nejspíš si myslel, jako nějaké malé dítě, že ta hvězda, kterou tak miloval, mu nemůže ublížit. Zůstal slepý až do konce svých dní.

„Blížíme se k laboratoři," zakřičela mu do ucha Luvia.

„Musíme se domluvit na společné taktice, kdyby to elektrárny náhodou vydržely. Nesmíme nechat Helmatta, aby své dílo dokončil, už by se to nikdy nemuselo vrátit zpátky."

Měl chuť jí vynadat, ale potom si vzpomněl, že Ma Ker je někde tam daleko uprostřed mořského ledovce a že by ji mohl pohltit oceán.

20

Planoucí Slunce se prudce naklonilo dopředu a klesalo do prvního úzkého horského údolí. Právě překonali vysokohorské štíty.

Juguez pozoroval krajinu pod sebou z velkého okna na zádi lodi a připadalo mu, že to údolí je méně tmavé, než jak ho

měl v paměti.

„Zdálo se mi, že je mnohem hlubší, mnohem stinnější…“

„Je to divný, něco se děje,“ zneklidněl Xerw, „přístroje ukazují divný věci… Jako by tu působil nějaký magnetismus nebo co…!

„Mám problémy i s detektorem infračervených paprsků,“ hlásil poddůstojník.

Juguez se marné snažil určit jejich polohu, vzhledem ke změněnému světlu se mu to nedařilo. A pak, bylo tu ještě něco, marně se snažil ten divný úkaz pochopit. Zdálo se, že pod nimi běží jakýsi stín, jen kousek před nimi klouže po vrcholcích hor pokrytých ledem, ale nevzdaluje se, pohybuje se stejně rychle jako oni. Nedokázal to pochopit.

„Nenechali jsme na horní části pláště svítit reflektor?“ zeptal se neklidně.

„Tam nahoře žádný reflektor není,“ utrhl se na něj Xerw, všechny ty podivnosti mu už začínaly jít pěkně na nervy.

Juguez se snažil pohlédnout přímo dolů pod vzducholoď, ale její rozměry mu v tom bránily.

„Něco nás osvětluje, je to přímo nad námi, a kdybych nevěděl, že je to nesmysl, vsadil bych se, že si na nás zeshora svítí nějaká neznámá vzducholoď.“

Už věděl, že skvrna, která vytrvale běží pod nimi, je jejich vlastní stín. Byla čím dál tím tmavší. Zprvu jen lehce nasedla, rychle tmavla, led všude kolem jiskřil a světlo bylo čím dál silnější.

„Juguezi, spadl jste snad z měsíce? Chci říct, kde jste byl před zhruba patnácti lety, kdy došlo k té katastrofě, kterou zavinil nečekaný návrat Slunce?“

„Seděl jsem v Antarktické, zavřeli mě kvůli názorům. Tam jsme to tehdy skoro ani nezaznamenali.“

„Já si na to vzpomínám… Byl jsem západně od Panamerické, přímo na mořském ledovci. Během několika dní se začal trhat. Měli jsme tak právě čas ujet vlakem na pevninu. Příští spoj to už nestihl, nedostal se na pevninský ledovec a už jsme o něm nikdy neslyšeli.“

„Myslíte, že by se tu mohlo opakovat něco podobného?“ zeptal se Juguez znepokojeně.

„Jen si vzpomeňte, co říkala Ma Ker o Helmattovi. To je ten, co koupil akcie zdejší Společnosti. Je to nadšenec, sní jen o tom, že se Slunce znovu vrátí na Zem, a chce toho dosáhnout za každou cenu.“

Juguez nepoznával údolí pod nimi. Znal ho jen v černých a bílých barvách, ale teď bylo všechno barevné, živé, přívětivé.

„My taky chceme, aby se Slunce vrátilo,“ zašeptal dojatě.

„Ale ne za jakoukoli cenu.“

„Xerwe, pomyslel jste na zdejší obyvatele? Nejenže jim naše vzducholoď musí nahánět strach, navíc se začíná rozjasňovat, teplota stoupá a hrozí laviny, které můžou zasypat celá údolí.“

Juguez si dalekohledem prohlížel údolí, až se mu podařilo najít jednu malou stanici. Lidé se srocovali a vrhali se do vagónů zapražených za prastarou parní lokomotivou.

„Už je to tady, úplně zpanikařili. Určitě to bude všude stejné. Vidím, jak na nás ukazují prstem.“

Planoucí Slunce plulo pomalu k Everest Station. Obávali se stoupajících vzdušných proudů a protiproudů, které by mohly vzducholoď roztočit, proto udržovali stálou rychlost. Heliové filtry byly v pohotovosti, aby mohl stroj v případě nebezpečí nabrat potřebnou výšku.

Juguez si náhle vzpomněl, že uvnitř pláště je upevněn žebřík, kterým se dá vystoupit až úplně nahoru.

„Nasaďte si kyslíkovou masku,“ radil mu Xerw, „a oblečte si nějakou pořádnou, dobře těsnící kombinézu, člověk nikdy neví.“

Juguez začal vystupovat po schůdkách spletených z uhlíkových vláken a klestil si cestu mezi heliovými balónky. Připadalo mu, že se okolní vzduch se otepluje. Čekalo ho dobrých pětadvacet metrů výstupu. V pravidelných intervalech si však mohl odpočinout na kruhových plošinách na obvodu vzducholodě. Další kulatá plošina protínala vnitřek pláště po celé šířce.

Konečně se dostal až k příklopu a uvolnil bezpečností uzávěry. Vzduch vyrazil z pláště ven, ale za chvíli se tlak vyrovnal. Teplotní rozdíl měl na heliové balónky jen pramalý účinek.

Náhle Juguez zpozoroval velkou rudou skvrnu, která špinavě šedou oblohu přímo nad vzducholodí zbarvila do krvavá.

Nejdřív si pomyslel, že je to samo Slunce, nebo spíš jeho karikatura. Skvrna měla totiž kolem sebe zplihlé protuberance, jako by paprsky neměly dost síly se rozvinout. To však ještě nemohlo být Slunce, i když už asi bylo blízko. Objeví se zřejmě uvnitř toho podivného otvoru v mračnech, který připomínal vikýř.

Juguez i Liensun se tehdy při příchodu do Sluneční společnosti dozvěděli, že Helmatt už po celá léta zuřivě pracuje na svém experimentu a připravuje se na tento okamžik. Ani jeden z nich však nevěřil, že by se mu podařilo získat dostatečné množství energie, nezbytné k úspěšnému pokusu. Jaderný reaktor, který koupil z druhé ruky, nikdy nefungoval, dokonce byl velmi nebezpečný a Helmatt ho musel vyhodit do potoka pod ledovcem. Odkud tedy má to fantastické množství energie?

Juguez by byl klidně čekal třeba celé hodiny, až se Slunce úplně zbaví vrstev prachu a vyloupne se z mračen, ale náhle si vzpomněl na manžela Ma Ker. Během podobného experimentu ho záře tohoto tělesa úplně oslepila. Navíc ho bude Xerw potřebovat, až se octnou přímo nad hlavním městem.

Posledním pohledem se rozloučil s rudou skvrnou, která připomínala kus tajícího kovu, přirazil poklop a sestoupil na palubu.

„Život se tady úplně zastavil, podívejte se,“ volal na něho Xerw.

Na obrazovce periskopu bylo možné rozeznat několik nehybných vlaků, stojících na různých vedlejších kolejích. Jeden z nich zastavil přímo uprostřed strmého svahu.

„Na co čekají, všechny přece jezdí na páru?“ podivil se.

„Veškerý signalizační systém a výhybky jsou mimo provoz.“

Bylo to jasné.

„Helmatt odčerpal všechnu dostupnou elektrickou energii… Teď už chápu, proč tak dlouho čekal. Musel propojit elektrárny, roztroušené po celé koncesi, se svou laboratoří. Vybudoval si speciální tajné vedení, které sbírá veškerý proud vyrobený ve Společnosti výlučně pro jeho potřebu.“

„Zdejší lidi si budou myslet, že jsme je o elektřinu oloupili my nebo dokonce Slunce. Tohle je nikdy nenapadne.“

Dole byly další stojící vlaky, kromě dvou, které jely po vedlejší koleji a dosud nenarazily na zablokované výhybky. Pak budou muset taky zastavit. Život v celé Společnosti zkomíral. Přestalo fungovat i zařízení na získávání vody z ledu. Zanedlouho budou všechny vodní nádrže prázdné. A co třeba telegraf? Nebyl to jediný způsob komunikace v téhle Společnosti? Už si nevzpomínal, jestli je telegraf napojený na veřejnou síť, nebo má své vlastní zdroje. Na odeslání zprávy zas nebylo třeba tolik proudu.

„Támhleto už je hlavní město?“

„Ano, poznávám ho…“

„Kupole je skutečně maličká…“

„Chrání jen administrativní čtvrť. Jinak se jezdí přímo venku a můžete mi věřit, že to není nic příjemnýho.“

„To je ale špína! A ta spousta páry a kouře, síra je cítit až sem k nám, i když máme čističe vzduchu.“

„Ty ošuntělé začouzené vagóny s vysokými komíny jsou elektrárny.“

„Řekl bych, že jedou na plný výkon. Podívejte se, jaká černá mračna chrlí. Je to zvláštní místo a to světlo ještě zdůrazňuje jeho ošklivot, aspoň mi to tak připadá.“

21

Jak se blížili k laboratoři, potkávali stále víc lidí. Šli podél trati v zástupech a někdy bez upozornění přecházeli na druhou stranu. Liensun musel stále přehazovat páru na zpětný chod a zuřil.

„Jen se uklidněte, koukají na nás dost nepřátelsky,“ řekla mu Luvia. „Myslím, že nás poznali.“

„No a co?“

„Já se obávám, že se situace vyvíjí ve prospěch Helmatta.“

Brzy museli úplně zastavit, dav stále houstl. A to byli nejméně kilometr vzdáleni od Helmattovy laboratoře.

„Vyjdeme ven a pokusíme se to dojít pěšky, ale nenápadně,“ navrhla Luvia.

Souhlasil a brzy pomalu šlapali s ostatními. Všechny malé předměstské stanice a snad i celé hlavní město se vylidňovaly. Zdálo se, že se všichni ubírají stejným směrem, jako by jim to někdo nařídil. Přitom rozhlas byl tady téměř neznámý a kdoví, jestli telegraf vůbec ještě fungoval. Helmatt vysával všechen proud na poslední minuty svého pokusu.

„Je mi teplo,“ prohlásila Luvia.

Liensun měl na kombinéze přenosný teploměr a rychle se na něj podíval. Ukazoval minus čtyřicet stupňů, zatímco ještě ráno bylo minus dvaašedesát. Skvrna tam nahoře se měnila na tmavě rudou. Za pár okamžiků dopadne první sluneční paprsek jako meč boží na shromážděný dav. Jen pár lidí mělo na očích tmavé brýle, napočítal jich kolem sebe sotva deset. Určitě byli mezi nimi ti, co prožili hrůzné okamžiky posledního probuzení Slunce a dodnes na to nezapomněli.

„A co jestli budou chtít Helmatta lynčovat?“ zašeptal Luvii do ucha.

Ta se jen smutně usmála.

„Moc s tím nepočítejte. Budou ho zbožňovat. Je schopný probudit Démona ohně, který se ukrývá někde za oblohou, a potrestat je, že se mu vzepřeli a popřáli sluch špatným radám.“

„Myslíte Provizorní správní výbor?“

„A jeho zakladatele,“ řekla bez obalu.

„Zlobíte se na mě, nebo co se vlastně děje?“

„Jste snad nevinný? Nejsem tak hloupá a moc dobře jsem pochopila, co máte za lubem. Chtěl jste zničit Helmatta a zaujmout jeho místo. Až byste se stal majitelem Společnosti, zavolal byste sem ty vaše společníky, zahrabané někde na mořském ledovci v hnusném těle té nestvůrné améby. Jen mi neříkejte, že to není pravda.“

„Jela jste v tom se mnou.“

„Ne, měla jsem dobré úmysly, protože mi Helmatt nahání hrůzu. Myslela jsem si, že s vámi půjdou záležitosti Společnosti líp… Především jsem věřila, že se vzdáte úmyslu vrátit Slunce na Zem tak rychle. Ale ve skutečnosti vám příliš nevěřím. Nejste důvěryhodný člověk, bažíte po moci a občas v sobě nezapřete megalomana.“

Jen pokrčil rameny. Dav je držel v zajetí, a kdyby teď chtěli uprchnout, určitě by se jim to nepodařilo.

„Helmatt se dostane zpátky k moci a já se obávám, že represe budou tvrdé. Někdy opustí i své laboratoře a pak bývá krutý. Mohl by vás odsoudit na nucené práce do uhelných dolů, odkud není návratu.“

„Co tím chcete říct?“

„Mluvím o trestaneckém systému Společnosti. Muži a ženy uvěznění v tom nejhlubším dole, hlubokém tisíc metrů. Mají stanoveno denní množství uhlí, které musí vydolovat, a za to pak dostanou jen to nejnutnější k životu.“

„Nikdy nevystoupí na povrch?“

„Nikdy.“

Liensun se pokusil představit si život v hlubinách země, uvnitř nebezpečných šachet a chodeb.

„Jedinou výhodou je teplo. To je bezesporu velká výhoda,“ poznamenala ironicky. „Je jim hezky teplo a dostávají

něco mezi dvěma a půl až třemi tisíci kalorií denně.“

„Říkala jste, že jsou tam i ženy?“

„Nepochybně, a určitě i děti, které je později nahradí.“

„Něco takového je přece nemožné.“

„Ten důl se jmenuje Nur-Tso. Kvalita uhlí je skvělá. Organizace je taky skvělá. Život trestanců organizují a nad vším bdí dozorci. To oni dostávají příděly jídla a další životně důležité potřeby pro běžný život. Sami pak rozdělují příděly trestancům podle zásluh, dobré vůle, poslušnosti, přízně. Jistě vám nemusím zdůrazňovat, že tam vládnou jako opravdoví tyrani. Když se nevytěží dost uhlí, příděly a elektrický proud jsou přerušené.“

Už ji neposlouchal. Někde vpředu se dav zastavil a jeho řady zhoustly. Za několik okamžiků i oni zůstanou stát a stanou se zajatci té masy lidí.

„Musíme si pospíšit, hned jak se objeví Slunce. Elektrárny totiž dlouho nevydrží.“

„To není jisté,“ procedila skrz zuby.

Okolní lidé se na ně dívali čím dál podezíravěji.

Tibeťané totiž nemluvili a většina z nich se modlila. Mnozí točili v prstech drobounkými modlitebními mlýnky.

„Neupozorňujte na nás,“ špitla.

„Mohl by taky prohrát.“

„Poslouchejte.“

Nad hlavami davu duněl hlas přenášený silnými reproduktory. Chvíli jim trvalo, než poznali Helmatta.

„…oklamáni, byli jste hanebně oklamáni… Pouze já mám tu moc. Dokážu vám to. Požádal jsem svého služebníka, Démona ohně, aby za mnou přišel, aby vystoupil ze své skrýše tam nahoře na nebi. Už přichází a vy před ním musíte sklonit hlavu a zbožňovat ho, jinak vás spálí na uhel. Jen si vzpomeňte, jak to udělal kdysi. Hory ledu a sněhu se zřítily na stanice, odnesly s sebou vlaky, lešení na sběr lišejníku a lišejník už od té doby nikdy pořádné nevyrostl.“

Takže si to všechno pěkně připravil dopředu, pomyslel si Liensun, a my jsme o ničem neměli tušení, ani Luvia, ani já. Zosnoval to ďábelsky, lidé, kteří se tu shromáždili, skutečně uvěří, že Helmatt má nad Démonem ohně moc.

22

Kid cestoval už tři dny i s rodinou po severní oblasti Sítě 160. poledníku. Projížděl mnoha stanicemi, s oblibou odbočoval od hlavní trati a navštěvoval základny daleko na mořském ledovci, rybářské chovné stanice, stanice lovců tuleňů a tučňáků či pěstitelské skleníky, které využívaly teplých proudů k pěstování zemědělských plodin.

Podařilo se mu přemluvit Glindu, aby jela s ním, a malá Rewa byla cestou nadšená. Všichni, kdo se s ní setkali, obdivovali její krásu a roztomilost. Bylo to velmi živé dítě, měla smysl pro legraci a každý se mohl potrhat smíchy, když oslovila svého adoptivního otce a říkala mu Dož. Nikdo neměl potuchy, co to láskyplné jméno může znamenat.

Prezident chtěl utéct před atmosférou v Titanpolisu, otrávenou přítomností tajemných obřích stínů, které se zjevovaly na nočním nebi.

Existovala už spousta hypotéz a Kid byl jedním z mála, kdo znal původ těch obrovských stínů, vznášejících se často nad hlavní křišťálovou kupolí velkoměsta.

Rozhodl se, že pojede až na konečnou celé Sítě 160. poledníku. Stavební práce se vlastně nikdy nezastavily, i když postupovaly hlemýždím tempem. Kvůli nedostatku finančních prostředků vznikaly nové tratě jen pomalu, na severu to bylo zhruba sto kilometrů za rok. Už před časem se vzdali plánů na výstavbu rozsáhlé sítě a spokojili se s osmikolejnou tratí. Už brzy budou klást jen čtyři koleje, aby postupovali rychleji a dostali se co nejdál.

Už dostal Yeuziny depeše. Byla přímo před ním, nahoře na severu, vzdálená tisíce kilometrů, osm, možná deset. Popsala mu všechno to bohatství, které jen čekalo, až se ho někdo ujme. Hromady kožešin, slonovina, obrovské mroží tůně.

A on zatím, pomyslel si hořce, obětoval všechno svému slavnému transoceánskému Viaduktu, který měl spojit Titanpolis s Panamerickou. Nejspíš to bylo bláznovství, vždyť tady na severu byl mořský ledovec pevnější, jistější.

Viadukt postupoval mnohem pomaleji od doby, kdy se dostal do té prokleté oblasti. Bylo tam příliš mnoho slepých mořských ramen, příliš mnoho teplých proudů a sopek, ukrytých na dně Pacifiku. Udržovaly pekelný oheň pod černými vodami nevyzpytatelného moře. Získal důkaz, že se Země pomaloučku otepluje, ano, pomaloučku, ale nezadržitelně. Už před dvěma staletími vedla přes mořský ledovec železniční trať. Pravda, poměrně úzká, jen pár kolejí, ale sloužila dlouhá desetiletí, než ji přestali používat. Dělníci z Kidova Viaduktu nacházeli její zbytky, někdy i opuštěné stanice plovoucí na ledové kře.

Konečně mohl v noci spát, aniž by ty výhružné stíny kroužily kolem. Dlouho přemýšlel, než se nakonec rozhodl. Zeptal se Rewy, zda zůstane raději v Titanpolisu, nebo pojede s ním.

„To i to,“ odpověděla vesele.

„Musíš si vybrat.“

„Musím je opustit?“ zeptala se a ukazovala prstem k nebi.

Přikývl. „Jen na pár dní.“

„Slibuješ mi to?“

V hloubi duše si pomyslel, že jestli se ten pokus povede, nechá Rewu i s Glindou někde daleko, tisíce kilometrů od Titanpolisu. Létající velryby pak už nebudou mít důvod strašit ve snu obyvatele jeho hlavního města.

Šlo totiž opravdu o létající velryby, byly den ode dne odvážnější a přibývalo jich. Jen on jediný věděl, že jsou „obydlené“ lidmi, Velrybími lidmi, jak je kdysi pojmenoval Lien Rag. Žili už jeden a půl století jako milovaní paraziti

těchto velrybích kolosů, které se už na počátku doby ledové naučily pohybovat po mořském ledovci. Využívaly k tomu účelu heliové filtry. Plyn šířící se jejich obrovským, těžkým tělem je nadlehčoval a umožňoval jim plazit se a pohybovat se mimo vodní živel. Odtud už byl jen krůček k létání a velryby ho udělaly.

Rewa patřila k Velrybím lidem a oni ji chtěli zpátky.

„Chceš se k nim vrátit?“ ptával se jí Kid až příliš často.

„Chci jít s nimi a taky s tebou a s Glindou.“

„Víš dobře, že to nejde. Musíš si vybrat.“

Nicméně nesnesl pomyšlení, že by si mohla vybrat velryby, a doufal, že bude ještě dlouho váhat.

Po pravé straně sítě vznikala nová stanice, Big Bubble Station, které všichni říkali BB Station. Byla to stanice v bublině, chráněná před mrazem novým způsobem - křemičitým sklem. Podobné byly budovány na nejrůznějších místech Společnosti. Stanice v bublině měly splnit cílený psychologický záměr: uklidnit obyvatele. Lidé žijící na mořském ledovci daleko od pevninského ledu trpěli neurózami a permanentním strachem. Kdyby se začaly ledové kry lámat a praskat, například vlivem oteplení, mohla bublina plavat, neprodyšně se uzavřít a přežít díky uzavřenému životnímu koloběhu.

BB Station se skládala z jedné velké centrální bubliny a čtyř menších, mohly se k nim však libovolně přidávat další. Hlavní průmyslovou činností stanice byla výroba látek a vláken na bázi kolonií bakterií. Už dnes se odtud mohly do celého světa exportovat kilometry moderních tkanin.

Tu noc zastavil vlak pod hlavní kupolí na čestném nástupišti. Kid, Glinda a Rewa se vrátili kolem půlnoci z recepce uspořádané na jejich počest v salonech sídla správní rady města. Sešlo se tam několik stovek hostů.

Kid si nešel hned lehnout a asi za půl hodiny za ním přišel vlakvedoucí.

„Cestující prezidente, jsou tu taky.“

Ani se nezeptal kdo.

„Ty stíny, prezidente. Jsou tady. Jako by nás sledovaly až sem.“

Kid si okamžitě s hrůzou uvědomil nebezpečí, které z té informace plynulo.

23

Helmattův hlas hřímal a světlo bylo čím dál jasnější. Lidé se choulili do sebe, skláněli hlavy, neodvažovali se podívat ani na své nohy. Liensun zvedl hlavu a zjistil, že se Slunce za pár vteřin objeví v otvoru mezi mraky. Skvrna už měla barvu tekutého kovu, rozžhaveného doběla.

„Pozor,“ zašeptal.

Vzduch náhle změnil podobu. I přes začerněné hledí kukly byl oslněný a připadal si, jako by ho ponořili do ohnivé lázně. Lidé naříkali a nesměle odříkávali modlitby.

Sluneční paprsek dopadl na tisícihlavý dav, na stěny laboratoře a okolní stanice. Vzrušení vrcholilo. Nějaká žena se vrhla na zem s pěnou u úst, křičela a svíjela se. Několik dalších lidí dopadlo podobně.

Kolektivní hysterie zachvátila tisíce vykolejených mozků. Navzdory hřmícímu hlasu pána Démona ohně, na sebe křičeli, nadávali si, obviňovali kolemstojící z těch nejstrašnějších zločinů. Kvíleli, že se musí vyznat ze svých hříchů, a prosili Démona, aby je ušetřil a nezabíjel je svým ohnivým mečem.

Liensun se snažil proklouznout doprava, využil přitom místa uvolněného zmatenými pohyby davu. Luvia ho následovala se skloněnou hlavou, aby si nikdo nevšiml, že je cizinka.

„…Musíte mi ho vydat, jinak zavolám Démona. Nechali jste se svést ctižádostivci, a my jsme zatím připraveni dát vám všechno, co jsme slíbili… Budete mít dost trávy pro stáda a vlaky plné uhlí už neopustí naši koncesi.“

Liensun vrazil do vysokého chlapíka, který hrozil ostatním holí. S hrůzou si uvědomil, že to je jeden z chovatelů, kterého už několikrát potkal při různých příležitostech.

Chlap ho oslovil v tibetštině, ale Liensun mu nedokázal odpovědět. To ho rozpálilo ještě víc.

„Chce, abyste slíbil, že už nikdo nikdy neublíží vládci Démona. Chce, aby to říkali všichni, nepoznal vás.“

Liensun však raději koukal zmizet. Ale muž ho chytil a snažil se mu strhnout kuklu z hlavy, právě když první sluneční paprsek dopadl na začouzené hledí.

Luvia se pokusila ho obměkčit, ale Tibeťan trval na svém a rval Liensunovi kuklu z hlavy. Ten se ani nepokoušel ovlivnit mozek rozčileného muže a nepřišel na nic lepšího, než mu vrazit koleno do podbřišku.

Chlap zařval, zlomil se v pase, ale Liensuna nepustil a přinutil ho, aby si lehl na zem. Položil mu na břicho těžkou holínku z chlupaté kůže a hrozil, že ho svými sto kilogramy rozmačká.

Luvia se omluvně usmála a diskrétně se vzdálila, zatímco bezmocný Liensun zuřil.

„Vždyť je to cizinec,“ vykřikl někdo anglicky.

Zavřel oči. Měl strach, že když se jim podaří stáhnout mu kuklu, sluneční paprsek ho oslepí. „Tak ukáže nám tu svoji palici, nebo ne!?“

Několik lidí přišlo muži na pomoc právě ve chvíli, kdy Helmatt z ampliónu řval, že musí zadržet všechny cizince, ale tak, aby jim neublížili, a přivést je k němu na dvůr laboratoře.

Liensun cítil, jak mu někdo uvolňuje kuklu, a přitom ho napadlo, že Helmatt si musel svůj proslov nahrát předem a že se v této chvíli určitě věnuje obsluze a kontrole přístrojů. Snažil se maximálně se soustředit a proniknout do mozku těch lidí, vnuknout jim, že výpadek elektrického proudu je jen a jen záležitostí Helmatta, který ho využívá pouze pro sebe, a že on je viníkem té náhlé ztráty elektrické energie, ale nebylo to nic platné. Lidé byli natolik ovládáni strachem a touhou podřídit se Helmattovi, že by je nedokázal přesvědčit nikdo.

„Byl jsem si jistý, že to je on," vychloubal se chovatel. „Však nám pěkně ublížil těma svýma řečičkama. Povídal, že vyrobí trávu, ale vůbec nevěděl, že náš pán, ten dokáže probudit Démona ohně."

„Určitě to věděl," řekl někdo, „ale skrýval to před námi. Musíme ho tam odvést."

„A pěkně s odhaleným obličejem, aby ho všichni už na dálku poznali."

Nebyla zima, přestože teplota byla stále hluboko pod bodem mrazu. Slunce zahřívalo odhalený Liensunův obličej jako to nejměkčí pohlazení. Vzpomněl si na Ma Ker, ještě když byl dítě, přišla mu vždycky dát pusu na dobrou noc.

„No tak, vstávej."

„To je nápad," zařval někdo další, „přinutíme ho otevřít oči a podívat se Démonovi přímo do tváře. Ať ho pořádně potrestá za jeho zpupnost."

24

Místní noviny v BB Station se nazítří zmiňovaly o ohromných stínech nad aglomerací:

Několik lidí, kteří pracovali v noční směně, Výhybkáři, hlídači centrál a topiči, si povšimlo blíže neidentifikovaných objektů nad hlavní kupolí stanice. Jedná se o atmosférický fenomén, nebo o následky znečištění ovzduší? Zatím na tuto otázku nedokážeme odpovědět.

Kid se o tom dozvěděl, právě když se chystal opustit stanici, a neskrýval svou nespokojenost. Místní tisk si dovoloval psát o věcech, které by významné noviny v Titanpolisu, v Kaempolisu ani v Hot Station nikdy neotiskly.

Problému se však nezbavil. Létající velryby ho sledovaly až sem, do oblasti, která je tak vzdálená od míst, kde tihle kytovci obvykle žijí. Už dokázaly nepozorovaně přeletět vzdálenost několika tisíc kilometrů. Bylo nemyslitelné, aby takovou dálku zvládly najednou. Přistály zřejmě na pustých místech mořského ledovce, a těch tady bylo dost a dost. Miliony kilometrů čtverečních.

Kid měl sjednanou schůzku se skupinou Lidí z Chladu, kteří patřili k Jdrienově tlupě. Vraceli se podél Sítě středu na kaempoliskou Skládku.

Skupinu asi padesáti lidí vedl obr jménem Jdrenne. Kid docela dobře ovládal dorozumívací řeč Zrzavých, která se převážně skládala z několika desítek ustálených slovních spojení.

„Pocházím z Transevropské, ze stejné rodiny jako bohyně Jdrou a její syn, Mesiáš. Byl jsem mezi Zrzavými, kteří přinesli její tělo až do Kaempolisu, trvalo nám to mnoho měsíců," řekl obr.

Prezident věděl, že tito muži překonali téměř třicet tisíc kilometrů a za sebou táhli na vlčích kůžích mrtvolu. Povídalo se, že to zvládli za méně než půl roku.

„Byl jsem ještě dítě," pokračoval Jdrenne. „Od té doby jsem zůstal na Skládce, zbožňoval jsem Jdrou i jejího syna a bděl jsem nad ním. Doprovázel jsem ho na sever, ale narazili jsme na hory, které žerou lidi. Jdrien ale pokračoval dál a málem

jsme zemřeli hlady. Museli jsme se vrátit a najít nějaké tuleně. Často jsem ho nesl na ramenou. On nemá naši odolnost vůči zimě a námaze. Ale nikdy si nestěžuje. Je to dobrý Mesiáš."

„Kde je teď?" zeptal se Kid.

„Později znovu zamířil na sever a Vsin odešla s ním, aby mu sloužila."

„Kdo je Vsin?"

„Jeho nejoblíbenější družka… To od vás, od Lidí z Tepla, převzal ten zvyk, mít jen jednu ženu, i když jich je na světě tolik. Vsin se chovala stejně, i když je plno jiných mužů. Našli jsme ji polomrtvou hlady v jednom iglú, když jsme hledali tuleně. Došly jí zásoby, nejedla už několik dní. Položili jsme ji na tulení kůži a odtáhli až k tlupě. Další dva dny nám vyprávěla, co se jí přihodilo za poslední tři měsíce.

Nejdřív Jdrien skoro dva měsíce spal s otevřenýma očima. Vsin mu dávala jíst, zahřívala ho, myla ho a dokonce se s ním milovala, aniž by si toho Jdrien všiml."

Kida, který dobře znal mravy Zrzavých, nic z toho nepřekvapilo. Oni neznali slovo lhostejnost. Starali se jeden o druhého, o postižené, o staré a nemocné.

„A pak se probudil," pokračoval Jdrenne. „Zatímco spal, objevila Vsin malé tulení jezero. Leželo asi den chůze od místa, kde s Jdrienem žili. Odešli tam, aby si nadělali zásoby masa a tuku. Jdrien se vrátil zpátky do iglú naproti Žravé hoře a rozhodl se, že do ní vstoupí."

Kid překvapeně nadskočil.

„Jsi si tím jist, Jdrenne?"

„Naprosto. Vsin chtěla jít za ním, ale dostala strach a před průhlednými útesy zůstala stát. Viděla, jak se Mesiáš pomalu noří dovnitř. Hora se otevřela odshora dolů a už tak zůstala. Pak se jí Jdrien ztratil z očí a ona čekala. Opatrně ujídala ze zásob. A pak jsme ji našli polomrtvou. Litovala, že nešla s Mesiášem. Znovu si obstarala dostatečné zásoby masa a tuku a teď je zase zpátky v iglú, kde žila s Jdrienem, a čeká na jeho návrat."

„Komunikoval s ní?… Myslím tím, mluvil v její hlavě?"

„Ne, nikdy," odpověděl Jdrenne. „Mluví pouze s nestvůrou.

Neustále si s ní povídá, brání jí, aby ho nesežrala. Nutí ji, aby ho poslouchala. Vzpomínám si, že před několika lety dělal to samé jeden starý muž mezi Zrzavými. Mluvil s tuleněm a ten dělal to, co ten muž chtěl."

Jdrien tedy objevil Jellyin primitivní nervový systém a neutralizoval jej. Instinkty zvířete byly zaplaveny Jdrienovou vůlí a řídily se jí.

„Vracíme se zpátky na Skládku, protože teď bude stačit, když na místě zůstane jen část tlupy. Vzal jsem s sebou ty, kteří nejvíc pochybovali a nudili se. Na velrybím hřbitově si na moc věcí zvykli: na potravu pro Lidi z Tepla, alkohol a

hormony proti teplu. Většina z nich se ráda pomiluje s partnerkami z Tepla. Nedá se nic dělat.“

Kid dávno věděl, že na Skládce kvete obchod s kryohormony a termohormony a že Železniční policie se marně snaží udělat tomu přítrž. Když byli překupníci zatčeni, pilulek se zabavily desetitisíce, ale nebylo to nic platné. V Australasijské existovala malá Společnost, jmenovala se Chemická, která se specializovala na výrobu léčiv. Odtamtud pocházely všechny hormony a taky afrodiziaka a anabolika. Říkalo se, že vznik této koncese podpořil hlavně kapitál velkých Společností. Kid věděl, že ultramoderní laboratorní vagóny jí dodala Panamerická.

„Proč Jdrien vešel do Jelly? Do Žravé hory?“ zeptal se Jdrenne.

„Říkal, že v jejím břiše žijí lidé, a že když to dokážou oni, tak on taky. Říkal, že tam je i jeho nevlastní bratr, který je jeho nepřítel, a že ho vyzve na souboj.“

„A od té doby je uvnitř?“

„Ano. Jestli ho už nesežrala.“

Ještě ten večer se bílý vlak prezidenta Kida rozjel do Titanpolisu. Jel po spojovací síti, která byla vystavěna hned po skončení války s Panamerickou tak, aby se vyhnula Kaempolisu. A tak se Kaempolis, město umění a literatury, stanice, jejíž kulturní aktivity obdivoval celý svět, ocitla mimo hlavní dopravní síť. Kid nesnášel kaempoliskou nonšalanci stejně jako nezávislý duch tohoto města. Tahle atmosféra tam panovala dodnes, rok po odjezdu Yeuze, obnovitelky města.

Snaha nových vůdců něco na tom změnit se míjela účinkem.

Vrchní výhybkář Lichten přijel Kidovi naproti na Východní síť a tisíc kilometrů před Titanpolisem nastoupil do bílého vlaku.

„Po vašem odjezdu jsme zjistili, že ty ohromné stíny nad kupolemi zmizely.“

Kid nehnul ani brvou.

„Všichni z toho měli ohromnou radost. A kdyby nebylo té netaktnosti…“ „Jaké netaktnosti?“

„Big Bubble Press. Někdo poslal výtisk opoziční skupině do hlavního města. Určitě to byli ilegální Obnovitelé. Včera už byly letáky s tím článkem skoro všude. Nařídil jsem, aby je posbírali, ale k tomu bych potřeboval alespoň sto mužů. Stejně si leták přečetl skoro každý.“

Lichten vyndal jeden leták z tašky a prezident jej začal prohlížet. Byla na něm jeho vlastní fotografie ze setkání s administrativní radou stanice a článek o obřích stínech. Komentář byl krátký: „Prezident, který je na návštěvě Koncese, si s sebou nezapomněl vzít své drahé obří stíny. Co když jsou jeho přímou součástí, odrazem jeho psychiky? Co když jsou pouhou projekcí prezidentových fantazií a výčitek?“

Kid nečekal, že se polemika zaměří právě na toto téma. Většina lidí asi nepochopí smysl těch řádek, ale pro ostatní to bude jasné a ti se postarají, aby to ostatním patřičně vysvětlili.

„Je to vážné,“ řekl.

„Ano,“ odpověděl vrchní výhybkář. „Zatím nikdo nevysvětlil, oč se vlastně jedná, ale jednou to někdo řekne a napíše. Musíme něco udělat. Co nejrychleji.“

„Chcete, abych to dítě vrátil?“

„Všichni si to přejeme.“

Kidovi přeběhl mráz po zádech. Už nemluvil s velitelem policie, ale s reprezentantem Výhybkářů. Jejich kasta měla všude většinu, ve všech Společnostech. Lidé si mezi sebou dokonce šeptali, že svět vlastně ovládají Výhybkáři. Když Lichten mluvil v plurálu majestátiku „my“, zahrnul do něj nepřímo i celý řád Výhybkářů.

„Holčička chce zůstat u mě,“ přiznal Kid nezvykle zmateně. „Nemůžu ji nutit, aby si vybrala je.“

„Chcete se řídit přáním tříletého dítěte?“, namítl Lichten tvrdě.

Prezident Kid si uvědomil, že se musí vzpamatovat a dát veliteli policie najevo, aby si dal pozor. Seděl v pojízdném křesle, ve kterém se mohl pohybovat po kanceláři, aniž by musel používat své směšné příliš krátké nohy. Zrzaví mu říkali „muž s dětskýma nohama“. Přesně se to na něj hodilo.

„Budu o tom přemýšlet, Lichtene.“

„Nemůžete se vrátit do Titanpolisu, dokud se nerozhodnete.“

„Co jste to řekl?“

Lichten zbledl, pochopil, že jeho osud závisí na této chvíli. Byl si ale jist svými výsadami Výhybkáře, a tak opakoval stejně důrazně:

„Nemůžete se vrátit do hlavního města, dřív než se rozhodnete. Stíny se objeví hned první noc po vašem návratu a opozice rozdá lidem další letáky proti vám. Lidé vás obviní, že jste příčinou těch nadpřirozených zjevení. Nebo budete muset říct pravdu, ale tu stejně nikdo nepřijme.“

Kid horečnatě uvažoval. Byl si jist, že ta malá, Rewa, neustále vysílá další a další ultrazvuky, aby neztratila kontakt se svými lidmi, a že ji velryby mohou doprovázet kamkoliv. Nebylo kam ji schovat. Myslel, že by ji mohl nechat někde v oblasti Sítě 160. poledníku. V některých stanicích se žilo docela příjemně.

„Lichtene,“ ozval se Kid, „nemyslím si, že leták vyrobili Obnovitelé. Nemají na tom žádný zájem, protože stíny by klidně mohly být vzducholodě z Bratrství. Proč by o nich mluvili? Ne, myslím, že policie je nedostatečně koordinovaná.“

Lichten se napřímil ve své židli.

„Dokonce si myslím, že by letáky mohly pocházet od lidí, kterým plně důvěřuju a které vy sám znáte.“

„Cestující prezidente…“ Lichten vyskočil.

„Jste zodpovědný za celý tenhle nepořádek.“

„Ale jak můžete?…“

„Na 160. potřebuju dobrého stavbyvedoucího. Takový výhybkář má velmi dobrou kvalifikaci pro tuto funkci.

Rozhodl jsem se, že začneme skromně. Počet tratí se znovu sníží, ze čtyř na dvě. Musíme se dostat co nejdál na sever, a to velmi rychle. Zvýšíme tempo na tisíc kilometrů za rok. Svěřuju vám ten úkol. Tímto se stáváte mým zástupcem na každém získaném čtverečním kilometru. Ode dneška za rok ovládnete obrovské území."

„Cestující prezidente, za těchto okolností se raději vzdám, všech svých současných funkcí…"

„Patříte k řádu Výhybkářů a nemůžete odmítnout poslušnost. Nikdy se nemůžete zříct své přísahy a vy to víte. Jste jako kněz u Neokatolíků."

Lichten vypadal, jako by se chtěl na Kida každou chvíli vrhnout.

„Víte, že mé křeslo je opatřeno několika automatickými zbraněmi, které by vás rozstřílely jako řešeto. Prosím, abyste odešel. Uvidíme se později. Za rok, až přijedu slavnostně otevřít příštích tisíc kilometrů."

Vrchní výhybkář došel až ke dveřím, uklonil se a zmizel. Byla to tvrdá rána a Výhybkáři brzy stejně tvrdě zareagují. Měl by tomu předejít, najít Výhybkáře s malou hodností a povýšit ho až na velitele Železniční policie. Ten by pak váhal mezi poslušností řádu a vděčností.

Kid vyjel na křesle z kanceláře a projížděl kolem ložnic. Glinda nespala, četla si. Dívala se, jak vjíždí dovnitř.

„Rozhodl jsem se, že Rewu vrátím jejím přátelům."

S námahou se posadila.

„To neuděláš."

„Udělám."

„Odjedu s ní."

Trpaslíkova tvář pohasla a špatně se mu dýchalo.

„Jak si přeješ."

„Jsi zrůda."

„To vím už padesát let a už padesát let mi to lidé plivou do obličeje."

25

Zatím se nedostali nad velký dav, který se shromáždil na východní straně stanice, mimo administrativní centrum, ale z řídicího můstku jej mohli pozorovat dalekohledem. Sluneční paprsek je překvapil těsně před hlavním městem a Xerw měl náhle pocit, že celý obal hoří. Věděl, že helium se nemohlo vznítit, ale fosforová střela by mohla zapálit ochrannou látku balonu.

„To je fantastické," řekl Juguez. „Nikdy by mě nenapadlo, že jednou něco takového uvidím."

Objevoval tmavou zeleň osobních vagónů, sytou červeň cisternových a žluť vagónů obytných. Oblečení lidí tam dole se zbarvilo do překrásných tónů. A to navzdory ledu zčernalému mourem, navzdory špíně a odpadkům, kterých bylo všude plno.

„Viděli nás a nevědí, čeho by se měli bát víc, jestli naší vzducholodi, nebo Slunce," konstatoval velitel.

Dav je přitahoval a Xerw stočil loď tím směrem.

„To jsou Helmattovy laboratoře…," zakřičel Juguez. „Ano, je vidět světlo, které vychází z astronomické pozorovatelny… Je vidět i vršek elektronického teleskopu… A vysílač ultrazvuku bude zřejmě vyroben podle tajných plánů…"

Xerw přikázal, aby snížili rychlost, ale udržovali vzducholoď neustále ve výšce šesti set metrů.

„Nebojíte se, že po nás budou střílet?" zeptal se znepokojeně podůstojník.

„Nedisponují skoro žádnými silnými zbraněmi," uklidnil ho Juguez. „Zelené gardy jsou vyzbrojené pistolemi na střelný prach a karabinami, neslyšel jsem je mluvit ani o dělech, ani o raketách. Prý mají obrněné drezíny a samopaly, ale jen na udržování pořádku. Kdyby po nás chtěli střílet, potřebovali by speciální lafety. Stačí, když budeme připraveni útok odrazit."

I když bylo Planoucí Slunce malá vzducholoď, bylo dobře vyzbrojené. Na palubě byly umístěny dvě rychlopalné odpalovací rampy, lehké kulomety a v zásobnících ještě zápalné bomby, každá o váze osmdesáti kilogramů.

„Ten dav zřejmě prosí Helmatta, aby Slunce, Démona ohně, zase vrátil zpět. To velké tání ledů před patnácti lety je hodně poznamenalo. Lavina stíhala lavinu a od té doby jsou kultury lišejníku poničené a nestačí pro velká stáda jaků."

Střed davu soustředěného kolem laboratoře byl natolik hustý, že nebylo možné rozeznat žádný obličej, Vypadal jako hromada chlupatých kulichů stejné našedlé barvy. Barevnější oblečení nebylo vidět, lidé se tísnili jeden vedle druhého.

„Zdá se, že jsou úplně v tranzu," poznamenal podůstojník.

„Řekl bych, že poslouchají nějaký projev nebo co."

Xerw zapnul odposlouchávací zařízení na velkou vzdálenost. Na kapitánském můstku náhle zazněl Helmattův hlas. Evidentně šlo o předem nahraný projev.

„Zřejmě ztratil svůj vliv a moc," uvažoval Juguez. „A zdá se, že podezírá Liensuna, že na tom má velký podíl. Asi chtěl využít všeobecné nespokojenosti… Ovšem návrat Slunce nahrává Helmattovi…"

„Takže ten kluk se mohl volně pohybovat?" zeptal se nedůvěřivě Xerw. „Tvrdil jste, že ho drželi v zajetí."

„Nejdřív se vetřel do Helmattovy přízně a získal určitou samostatnost a volnost pohybu. Nepodařilo by se mu ale překročit hranice Společnosti. Jediné tři výjezdy vedou úzkými soutěskami a k jejich ochraně stačí pár členů Zelených gard."

„Tak přece jen nebyl v beznadějné situaci. Udělali jsme dobře, když jsme zakázali Ma Ker vyměnit ho za reaktor."

Juguez měl pocit, že ho Xerw obviňuje, ale v duchu musel přiznat, že on sám má na tom svůj podíl. Tolik se obával, že pro něho nepřijedou až do Železničního družstva Středovýchodu, že své zprávy a informace poněkud zdramatizoval,

aby uspíšil vyslání záchranné vzducholodi.

„Myslel si, že by se zdejší Společnost mohla stát naší budoucí základnou."

„Taková perspektiva by se mi líbila," prohlásil Xerw. „Nesnáším Bratrství II. Jednoho dne améba poruší tu podivnou tichou dohodu a všechny nás pohltí. A každý z tisícovky obyvatel uvězněných uvnitř jejího těla si to myslí taky. Jsme tam jako zajatci. Bez vzducholodi se ven nedostaneme, zatímco z Bratrství I jsme mohli v případě nutnosti utéct podél trati."

„Abychom hodně rychle pošli zimou nebo hlady," poznamenal trpce Juguez.

„Myslíte, že bychom mohli nějak zasáhnout a zmocnit se koncese?"

„Myslíte my tady, s Jasným Sluncem?"

„A proč ne?"

„To jako že bychom pozabíjeli pár těch chudáků, nebo jak?"

„Ne, stačí přece jen trochu pohrozit. Podívejte se na ně, už se začínají probouzet z omámení, Helmattovy opakované výzvy už přestávají působit. Zvedají k nám hlavy. My jim přece přinášíme skvělou, osvěžující věc: stín. Když se nasměrujeme mezi ně a Slunce, uděláme jim obrovskou radost. Nebudou oslepeni, ve všech významech toho slova."

Měl pravdu. Nejenže si jich začaly všímat některé izolované skupinky na okraji davu, i uprostřed davu se zvedaly hlavy a lidé přestávali poslouchat notoricky známou odrhovačku svého vůdce.

„Teď už je jasné, že to měl nahrané. Ještě si ničeho nevšiml, myslí jen na přístroje a jejich správné nastavení. Musíme toho využít, teď přišla naše chvíle."

Vzducholoď se ladně vznášela pomocí bočních vrtulí. Teď už ji napjatě a vyděšeně sledovalo třicet až čtyřicet tisíc lidí. Postavila se mezi ně a Slunce a z této výšky vrhala na Zem stín dostatečně dlouhý, aby je všechny zakryl. Už si nemuseli zaclánět oči nebo používat zakouřené sklo.

„První poločas pro nás," radoval se Xerw, který se očividně skvěle bavil.

„Musíme přerušit Helmattovo vysílání pomocí ultrazvuku zesíleného laserovými paprsky."

„Musíme si dát pozor," upozornil je poddůstojník. „Jestli si ten chlap, kterému říkáte Helmatt, něčeho všimne, pokusí se nás těmi svými supervýkonnými lasery dostat. Může nám protrhnout plášť, zničit balónky. Stačí, když otočí kupoli pozorovatelny, a má nás na mušce."

Xerw zaklel a namířil na kupoli dalekohled.

„Hergot, má pravdu!"

„Musíme vyhodit do vzduchu některou z těch rozvoden, obvykle jsou automatické a není v nich nikdo. Myslím, že támhle ten osamocený vagón na parkovací koleji je jednou z nich. Co říkáte, bude na to stačit jedna raketa? Kolem není ani myš, vidím jen skládku zmrzlých odpadků."

„Taky jste si toho všimli? V téhle Společnosti nejsou Zrzaví," řekl Xerw Juguezovi. „Když jste sem přišli, viděli jste nějaké?"

„Ne. Nejsou tu žádné kupole, které by mohli udržovat. Ekonomika spočívá na jednoduchém zemědělství, chovatelství jaků. Nejdřív je chovali kvůli mléku a mléčným výrobkům, pak kvůli masu 2 kůžím. Pár skleníků, kde pěstují základní minimum potravin - to je všechno. Uprostřed vysokohorských ledovců žije jen málo divokých zvířat. Tlupa Zrzavých by tam nic neulevila."

Prozkoumali rozvodnu a konstatovali, že všechny východy jsou uzavřené, což byl důkaz, že uvnitř nikdo není.

„Podívejte, vztahují k nám ruce," zvolal poddůstojník.

Tisíce paží v prošívaných rukávech, tisíce rukou v palčácích z jačí kůže podšité srstí.

„Pochopili, že jsme je přišli osvobodit od Slunce," radoval se Xerw.

„Nepřipadá vám to poněkud uhozené, vždyť jsme sami Obnovitelé?!" mračil se Juguez, který sledoval stanici pod sebou.

Obsluha děl spěchala s nabíjením a chystala se zaměřit cíl.

„Stejně jenom trochu urychlíme jeho konec, protože sám nemá dost prostředků, aby udržel vikýř otevřený, a Slunce na obloze nezadržitelně postupuje. Za pár minut opustí otvor v mracích a zmizí."

Pokud chtělo Planoucí Slunce vypadat jako zachránce Tibeťanů, muselo si pospíšit. Planoucí Slunce, opakoval hořce Juguez. Jaký výsměch! Oni, Obnovitelé, se přece chtějí vrátit k životu, ke Sluneční společnosti, a zatím…! Za pár minut opět zavládne šedivý, bezútěšný den a teplota klesne. V této výšce nepoznal, nakolik se mráz zmírnil, ale předpokládal, že tam dole se teploměr rychle vyšplhal nejméně o deset, a možná i o dvacet nebo ještě víc stupňů.

„Veliteli?" ozval se podůstojník „Veliteli, tam dole je nějaký běloch a několik Tibeťanů ho drží na zemi."

Juguez vzal dalekohled a nastavil ho uvedeným směrem.

„Je to Liensun," řekl dojatě, „poznávám jeho obličej…" Dělostřelci už zaměřili rozvodnu a čekali jen na Xerwův povel. Jen on mohl na sebe vzít takovou odpovědnost a Juguez chápal jeho váhání v poslední chvíli. V případě, že by došlo k omylu, byla by to dost podivná výchozí pozice k vyjednávání. Chtějí tu přece založit novou kolonii Obnovitelů Slunce.

„Pal!" zavelel Xerw.

26

Jakmile Liensun pochopil, že Tibeťané ho chtějí oslepit a nutí ho podívat se přímo do Slunce, začal se zuřivě bránit a řvát na ty hlupáky, že se nechali zblbnout Helmattem, že to není žádný pán Démona ohně, že to všechno je jen sprostá lež. Jenomže Liensun mluvil jen univerzálním jazykem na základě angličtiny a nikdo mu nerozuměl. Vůbec to nevypadalo, že by byli ochotni změnit názor.

Nepodařilo se jim ho postavit, a proto změnili taktiku a tiskli ho k zemi. Chtěli mu otevřít víčka a podložit je nějakým předmětem, aby nemohl zavřít oči. Ale nenašli nic vhodného.

„Neslyšíte, že opakuje pořád to samý? Nahrál si to… Nahrál.“

Lidem, kteří byli u vytržení při pohledu na telegraf, slovo nahrávka neříkalo vůbec nic. Nedokázali si ani vysvětlit, jak to, že k nim Helmatt promlouvá tak nahlas. Reproduktory byly v téhle koncesí téměř neznámé, navíc jim hory bránily v poslechu sousedních rozhlasových stanic. Už po staletí se nejen nepodařilo zvýšit dosah vysílačů, ale ani kvalitu vysílání.

„Jste Helmattovy oběti… Nikdy od něho neuvidíte trávu pro svá stáda jaků!“

Opakoval ta poslední slova i v tibetštině - žádná tráva pro jaký…

Snažili se podepřít mu víčka železným kroužkem a při každém pokusu ho zraňovali. Oči mu bolestí slzely. Kroutil hlavou všemi směry, takže jeden člověk ji nedokázal udržet v klidu. Museli se k němu postavit dva, ale překáželi si navzájem, a mezitím ho další půltucet rozzuřených chlapů mačkal k zemi. Zřejmě se mu roztrhla kombinéza, protože cítil, jak mu mráz pálí záda, a říkal si, že ještě chvíli a odhalená tkáň odumře a on bude muset podstoupit operaci, při které mu odstraní spálené místo, jinak by mu hrozila gangréna.

Luvia Nedová ho opustila hned na začátku konfliktu. Starala se hlavně o svou vlastní bezpečnost, ale Liensun věřil, že se pokusí ho zachránit. Možná že půjde až do továrny na trávu, kde pracují chovatelé, kteří si dobře uvědomují všechny těžkosti, které přinesla Společnosti Helmattova správa. Možná budou souhlasit a přijdou mu na pomoc, jenže ten dav je příliš velký, úplně fascinovaný probíhajícím experimentem, a oni se nejspíš zaleknou.

„Moje správa vám přinese prosperitu, nebudete muset prodávat stáda. Až se vám zase vrátí rozum, pochopíte, že jsem měl pravdu…“

Připadalo mu, že tam, nad skupinou, která ho trápila, se děje něco podivného. Tváře lidí změnily výraz a už se taky nemodlili s takovou vervou. Naopak, vypadali překvapeně a vyděšeně, opakovali stále stejné slovo, kterému nerozuměl. Netroufal si zvednout víčka. Nechtěl se podívat přímo do Slunce. Věděl, že na zlomek vteřiny to není nebezpečné. Ale Tibeťané ho nutili, .aby nechal oči otevřené a díval se do Slunce tak dlouho, až si spálí sítnici. Od velkého tání ledu žilo v horách mnoho slepců.

Opravdu, něco se dělo. Pomyslel si, že se asi vrací Luvia i s chovateli z továrny. Někteří z těch, co ho napadli, vstali a nikdo se mu už nepokoušel násilím otevřít oči. Tibeťané stále opakovali stejné slovo, později se dozvěděl, že znamená vemeno. Srovnávali vzducholoď s vemenem jací samice.

Přikryl ho studený stín. Pomyslel si, že nad ním někdo natáhl kus látky, aby ho ochránil. Lehce nadzvedl jedno víčko, ale nemohl rozeznat, co to je, ten divný měkký tvar bezové barvy, který se vsunul mezi dav a Slunce. Náhle ho napadlo, že následkem Helmattova pokusu se část nebeské klenby spouští na zem.

Cítil, že ho pustili. Otočil se na břicho, postavil se na všechny čtyři a nakonec se zvedl zády ke Slunci. Ten zvláštní mrak tam stále visel, trochu stranou, aby zakrýval Slunce, a Liensunovi se ulevilo. Dokud ho násilníci drželi tváří proti Slunci a nutili ho dívat se do té rozžhavené koule, cítil na tváři pálení. Jeho kůže stejně jako kůže všech ostatních obyvatel Společnosti byla velmi citlivá na sluneční paprsky, i když byla zvyklá na vítr a mráz. Měl stále ještě pocit, že příliš přiblížil tvář k ohništi lokomotivy.

Všichni, zvedali hlavy, jen Liensun se díval přímo před sebe. Klouzal pohledem po nehybných postavách a každou chvíli čekal, že se na něj někdo vrhne. Postupně se ale osměloval a troufl si podívat se koutkem oka nahoru, kam civěli všichni ostatní.

Je to Jasné Slunce!

Malá rychlá vzducholoď právě vyšla z dílen, když v doprovodu Ligath opouštěl Bratrství II. a vydal se na nebezpečnou cestu do Sibiřské. Ještě nikdy neviděl ten stroj létat. Říkali, že může dosáhnout až pět set kilometrů v hodině, ale při velkých vzdálenostech by si asi takovou rychlost dlouho neudržel.

Vzducholoď slabě vrčela a působila skutečně dobrým dojmem.

Liensun se prodral ze středu davu na jeho okraj, když vybuchla první raketa. Viděl, jak střela opustila můstek a bez spěchu si to namířila k cíli, který nedokázal rozeznat.

Ozval se ohlušující výbuch a všech těch třicet či čtyřicet tisíc lidí se vrhlo k zemi. Ve stejné chvíli, ať už to byla náhoda nebo ne, Slunce zmizelo za hustými mračny. Zmizelo a nechalo po sobě jen trochu jasnějšího světlá.

Otvor na nebi se částečně zatáhl, byl fialový jako špatně zahojená rána. Později se dozvěděl, že bombardování nic neuspíšilo, že sluneční těleso se už nacházelo mimo úzký otvor v hustých mracích. Dav byl však přesvědčený, že „vemeno“ si to přiletělo rozdat se Sluncem. Takové maličkosti jako vztah mezi zničením rozvodny a návratem soumraku je ani nenapadly. Soumrak však byl mnohem méně ponurý, růžová a fialová barva zjemňovala tvary předmětů a dodávala obličejům něžný výraz.

Liensun narazil na několik skupin lidí, kteří si ho vůbec nevšímali. Běžel k místu, kde jich bylo nejmíň, aby na sebe upozornil posádku vzducholodi. V dálce Helmattův hlas stále ještě opakoval stejnou odrhovačku. Ale ve chvíli, kdy mu vypnuli proud, on sám na ni zaručeně zapomněl.

Z nebe se ozval jiný hlas, který úplně přehlušil ten Helmattův:

„Dobrý den, obyvatelé Sluneční společnosti. Přiletěli jsme vám na pomoc ve chvíli, kdy se váš prezident snažil oživit Slunce - neboli Démona ohně, pokud tomuto názvu dáváte přednost. Je to nebezpečný člověk, který si vás chtěl podrobit tím, že vás vyděsí. Ale jen se podívejte nahoru, Démon už neukazuje svou ohnivou tvář v průzoru mezi mraky na obloze. Utekl. Žádáme vás, abyste se vrátili domů. Přijeli jsme si pro toho, kdo nás zavolal, abychom vám pomohli. Viděli jsme tě, Liensune, a spouštíme pro tebe kotvu.“

„Nemám kuklu,“ volal mladík, „už nemám kuklu… Zmrzne mi obličej…“

Nemohli ho slyšet na takovou vzdálenost. Už sice ztratili výšku, ale níž než sto metrů nad zem se báli spustit.

Vyděšení Tibeťané pobíhali sem a tam. Z výšky to bylo překvapivé divadlo, vypadalo to, jako by ze vzducholodi zafoukal silný vítr a rozfoukal ta lidská smítka.

Klesli ještě níž a ve výšce asi čtyřiceti metrů se znovu zastavili a posádka začala spouštět kotvu. Liensun se rychle rozhlédl kolem sebe, popadl nějaký igelitový pytel a zuby v něm vykousl tři otvory. Právě včas, kotva už byla u něj.

27

Yeuze si brzy byla jistá, že příkaz mlčet dostali proto, aby se lidé v týlu nedozvěděli pravdu. Průzkumné skupiny byly pečlivě izolované od ostatních. Teď už se nedalo jít dál než na velké staveniště. Výhybku, která ovládala přístup k trati vedoucí na jihovýchod, hlídaly obrněnce a dojet až na konečnou, vzdálenou několik set kilometrů, mohly jen zásobovací vlaky.

Yeuze se snažila vytáhnout ze své komorné nějaké podrobnosti.

„Soňo, setkala jste se s vaším dodavatelem paliva? Vezl zásoby do dočasného tábora?“

„Ne, cestující, zůstal tady. O tyhle věci se teď stará loďstvo. Poslali tam spojovací vlak. Stojí na parkovací koleji asi tak v půli cesty a slouží jako skladiště. Lidé z předsunutých skupin si tam chodí doplňovat zásoby. Odsud se už nic neposílá.“

„A víte proč?“

„Ne, cestující Yeuzo.“

Generál Sofi před ní taky utíkal, bylo jí to jasné. Sibiřané konečně prohlédli. Jelly nebyla žádná legenda, kterou by si vymysleli Zrzaví. Byla to realita a několik hlídek muselo zahynout, než to byl generální štáb ochotný připustit. Nebo alespoň než se generál Sofi smířil s myšlenkou, že se tam dějí podivné věci.

„Vrátíte se brzy do Transevropské, cestující?“ zeptala se komorná, když sklízela od snídaně.

„Proč? Chtěla byste se vrátit se mnou?“

„Myslím, že ano, protože jsem si na tenhle vlak zvykla. A taky se nemůžu dočkat, až budu pryč z mořského ledovce. Nelíbí se mi tu. Pořád mám pocit, že tu něco praská, něco se hýbe a že všichni skončíme v té ledové vodě… Prý je pod námi velmi hluboko, třesu se strachy, jen když na to pomyslím. Jak to děláte, cestující? Jak můžete žít ve vaší Společnosti? Lidi tam určitě umírají strachy a v noci nespí.“

„Jsme na to zvyklí,“ zalhala Yeuze, Věděla moc dobře, že noční můry spojené právě s touto představou pronásledují tři z pěti obyvatel Mořského ledovce a že spotřeba uklidňujících léků dosahuje rekordních čísel.

„Předpokládám, že nemáte strach jen z oceánu pod námi?“ pokračovala Yeuze. „Co všechny ty povídačky o vzdálených horách?“

Soňa pokývala hlavou, ale odmítla odpovědět. Bylo velmi pravděpodobné, že veškeré konverzace v Yeuzině vlaku byly už od odjezdu z Transevropské nahrávány.

Yeuze neviděla Sofiho už osmačtyřicet hodin a snažila se s ním spojit alespoň telefonicky. Marně. Řekli jí, že generál je na inspekci.

„Na jihovýchodě?“

„Ne, cestující.“ A zavěsili.

Vydala se pěšky do generálního štábu, ale odmítli ji přijmout. V Sofiho zvláštním vlaku našla jen jeho sluhu.

„Měla byste se jít podívat na koně,“ poradil jí. „Ukrátí vám to dlouhou chvíli.“

„Řekněte generálovi, že mám na práci důležitější věci, než krmit jeho koně. Oznamte mu, že dnes večer opouštím základnu.“

Když se vrátila k sobě do kupé, trochu se uklidnila, ale byla stále rozhodnutá vrátit se okamžitě zpátky do Transevropské. Zavolala si strojvedoucího a velitele vlaku. Když slyšeli její rozhodnutí, zůstali stát jak solné sloupy.

„Ale velvyslankyně,“ namítl velitel vlaku, „musíme nabrat palivo, doplnit zásoby. Jenom na Kamčatský ledovec potrvá cesta několik dní a žádnou stanici, kde bychom mohli znovu nabrat zásoby, dřív nenajdeme.“

„Řekla jsem dnes večer. Nejpozději o půlnoci. Vím, že s doplněním zásob nebudou žádné problémy. Jestli kvůli Vám ztratím čas, budu si stěžovat v Moskva Vokzalu a ani se tam nezastavím.“

Zůstali jak opaření a Yeuze jim dala najevo, že rozhovor je u konce. Začala psát zprávu pro Moratorní úmluvu, pro velvyslance Sernina a pro Kida. Chtěla jim vysvětlit svůj postoj. Vyzdvihla „bohatství“ objevené na trase invazní sítě Sibiřanů a zdůraznila hlavně fakt, že jí nebylo umožněno sledovat postup sibiřské armády až do konce.

Nechala zprávu na stole a odebrala se do koupelny. Zdržela se tam dostatečně dlouho, aby si mohli zprávu ofotografovat a předložit ji generálnímu štábu.

Večeřela brzy a vzkázala kuchaři, aby připravil ještě jednu večeři na později.

„Budu vzhůru, až budeme odjíždět, a něco si před spaním sním.“

Právě jedla moučník, když strojvedoucí požádal o přijetí.

„Cestující, není možné doplnit palivo a velitel vlaku teď dělá všechno možné pro to, aby nám jedna cisternová drezína přivezla zásoby. Odjet tady odtud o půlnoci je prakticky nemožné.“

„Přeju vám, abyste se mýlil,“ odpověděla mu Yeuze suše.

Zvedla telefon a zavolala do generálního štábu. Vzal to nějaký plukovník Rimanov.

„V Moratorní úmluvě na mě velmi netrpělivě čekají. Žádám vás, abyste vydal příslušné rozkazy…“

„Ale cestující, nevěděl jsem…“

„Můj vlak musí o půlnoci odjet. Musíte doplnit veškeré zásoby. Zároveň vás Žádám o prioritní kolej až do Moskva Vokzalu. Spojte se, prosím, s dispečinky a zařiďte, abychom nikde neztráceli čas. Nejsem tu na výletě, je to politicky

motivovaná cesta. Mnoho věcí závisí na tom, jak rychle ji zvládnu.“

„Udělám vše potřebné, cestující velvyslankyně,“ slíbil plukovník. Snažil se spojit s generálem Sofim, který byl právě na jihovýchodě, ale rádiové spojení nefungovalo.

Yeuze ještě pracovala v kanceláři, když ji vyrušil ruch za okny. Cisternová drezína právě doplňovala nádrže a o kousek dál viděla, jak nakládají balíky se zásobami do vagónu hospodářské správy.

28

Usnula kolem druhé hodiny ranní. Základnu opustili až asi v půl jedné a Yeuze zůstala vzhůru, aby zkontrolovala přípravy k odjezdu.

Byla trochu zklamaná, že se generál Sofi nepokusil ji zdržet, ale to jen potvrzovalo její podezření: byl někde blízko Jelly, příliš daleko na to, aby se mohl rychle vrátit, a zřejmě se trápil neřešitelnými problémy.

Možná se pokusí amébu bombardovat, rozstřílet ji na tisíc kousků. Říkalo se, že i s těmi největšími střelami by to trvalo roky, než by se podařilo zničit desetinu její protoplazmy. A to by ještě museli vypustit jednu střelu za vteřinu. Někteří se obávali, aby se v takovém případě nezačala instinktivně množit dělením. Museli počítat s možností, že by Jellyina rodinka mohla jednou zaplavit celý svět.

Probudila se, když vlak stál. Zazvonila na komornou, přehodila přes sebe župan a podívala se z okna. Stále ještě byli na mořském ledovci.

„Přejete si, cestující?“

„Co se děje?“

„Jen malý problém. Budete snídat? V jídelně je všechno připravené.“

„V jídelně? A co když chci snídani do postele?“

„Och, já vím, že raději jíte u stolu,“ odsekla dívka s náznakem drzosti v hlase.

Yeuze se v koupelně učesala a odkráčela do jídelny. Zastavil ji obrovský pugét bílých květin. Nejdřív si myslela, že jsou pravé, ale pak jí došlo, že jsou vysekané z ledu a natřené protirozmrazovací směsí. I tak to bylo umělecké dílo včetně vázy.

Generál Sofi, slavnostně oblečený, stál za opěradlem její židle a čekal. Pomohl jí posadit se a sám si sedl naproti ní.

„Líbí se vám? Jeden výtvarník je dnes v noci vyřezal v mém vlaku. Pracoval téměř šest hodin, zatímco jsme jeli jako šílenci, abychom vás dohonili.“

„Jsou to krásné květiny na rozloučenou. Nezapomenu. Jsou stejně pomíjivé jako ty pravé a to mě dojímá. Poděkujte tomu umělci.“

„Na rozloučenou?“

„V Moskva Vokzalu si jen chvilku odpočineme.“

„Zlobíte se?“

„Z politického hlediska ano. Chtěla jsem dokončit inventuru surovin na trase vaší invazní sítě, ale nač vám to říkat, jistě jste dostal fotografii mé zprávy.“

Usmál se. Už se nesla káva, čaj, horká čokoláda, volská oka, jemní slanečci, cibule, okurčičky, kaviár a lívanečky, marmeláda a hustá bílá smetana.

„Byl jste tam?“

Sofi ochutnal kávu.

„Byl jsem tam.“

„Takže to víte.“

„Ano. Ani ten nejsilnější laser nic nezmůže. Pořád, mi nejde na rozum, jak to ti Obnovitelé udělali, že se jí usadili přímo v břiše.“

„Mají vzducholodě.“

„Ano, ale vytvořit základnu, zatlačit dál tu odpornou želatinu. Fuj! Jen když na to pomyslím, ztrácím chuť k jídlu. Viděl jsem hrozné věci… Přišli jsme už asi o stovku mužů. O psy… Vyvrhne všechno, co nemůže strávit… Kosti, chlupy, kožešiny, plno drobností, hodinky, tkaničky, knoflíky, zipy, umělou hmotu… Dělá z toho urovnané hromádky. Řekl bych, mechanicky urovnané.“

„Střídali jste?“

„Napálili jsme do ní ty největší střely, které ji měly roztrhat… Jenom pár slizkých kapek se rozprsklo po ledovci, jinak nic, vůbec nic. Dokonce se zvětšuje, nafukuje se, roste a ty její panožky každého zaskočí.“

„Minerální olej.“

„Cože?“

„Účinnou zbraní je minerální olej. Nezničí ji to, ale stáhne se.“

„Odkud tohle víte?“

„Je to přece jen pohádka!“

Dolil si kávu. „Nebuďte navíc ještě krutá… Bojím se, že v Moskva Vokzalu nebude moje zpráva nikoho zajímat, že mě budou mít za blázna… Potrvá měsíce, než tam pošlou vyšetřovací komisi, a já budu trapně přešlapovat na místě. Potřeboval bych specialisty, biology.“

Potěšeně se cpala. Měla radost, že ho vidí tak ponížného, ale hlavně, že ho vidí. Když prohrává, je ještě krásnější, pomyslela si, když si znovu mazala chleba silnou vrstvou másla a přidávala si slanečky. Současně si připravovala lívanečky s kaviárem. S úžasem ji pozoroval.

„Jak jen můžete?… Ta věc je příšerná… Ani nevíme, jakou má rozlohu… Moje mapa je možná moc optimistická. Umí vůbec Zrzaví měřit? Počítají ve dnech chůze, ale víme, že za jeden den můžou ujít až sto třicet kilometrů.“

„Lien Rag odhadoval její rozlohu na dvě stě padesát až pět set tisíc kilometrů čtverečních. Pro lepší informace si budete muset zajet do Tusk Station na Trať. zmizelých. Dají vám tam pár věcí, abyste mohl s Jelly bojovat. A najdete tam spoustu povyražení. Je to ta nejzhýralejší a nejnebezpečnější stanice na ledovci.“

Vzal si euforizační cigaretu, ale nezapálil si hned.

„Myslíte, že právě to potřebuju, hýřit?“

Pokývala na znamení souhlasu hlavou a namířila na něj vidličku.

„Potřebujete zapomenout na tu hrůzu.“

„A podle vás je Tusk Station mojí jedinou záchranou?“

Dojedla slanečka a vzala si ještě lívanečky a okurky.

„Všechno záleží na vás, generále.“

„Vrátíte se?“

„Myslíte si, že jsem odjela z rozmaru? Nevrátím se tam. Vracím se domů. Co nejrychleji. Abych vzala ambasádu znovu do svých rukou. Obávám se, že se hned tak brzy neuvidíme, leda že byste někdy zavítal do Grand Star Station.“

„Odjela jste, aniž byste se se mnou rozloučila?“

„Celé dny jsem trpělivě čekala,“ odpověděla bez sebemenší stopy jízlivosti v hlase. „Zařídil jste to tak, aby většina vojáků a personálu netušila, co se kolem těch vzdálených hor děje. A výsledek? Lidi umírají strachy a vlakový personál je celý šťastný, že se vrací do civilizovanějších končin.“

Dopila čaj a naklonila hlavu.

„Možná, generále, že vaše cesta do Tusk Station by mohla mít čistě informativní charakter.“

„Myslíte?“

Vstala, rozvázala si pomalu župan a nechala jej sklouznout na tlustý koberec. Prošla kolem něj a on vstal a šel za ní. Nespouštěl oči z jejího zadku, který se chvěl při každém pohybu.

Když Soňa vstoupila do jídelny, překvapeně se rozhlédla. Obešla stůl a našla na zemi hebounký župan. Sehnula se a sebrala jej.

Pověsila župan na židli, vzala si lívaneček a obložila ho kaviárem. Nalila si čokoládu a hodně ji osladila. Neměla ji ráda hořkou jako ta Mořskoledovčanka.

29

Dav se nerozcházel. Rychle ustoupil, když vzducholoď klesala nízko nad zem, a vytvořil kruh kolem uvolněného, asi kilometr širokého prostoru.

Liensun oslovil Helmatta pomocí amplionu, zatím se však nedočkal žádné reakce. Nabízel mu, aby si promluvili na palubě vzducholodi.

„To ticho se mi nechce líbit,“ řekl Xerw a zamířil obě odpalovací rampy i těžké kulomety na laboratorní vagóny.

Planoucí Slunce bylo připravené vznést se během několika vteřin do tisícimetrové výšky, pokud by to bylo nezbytně nutné. Zásoby tekutého helia byly víc než dostačující.

„Nezapomeňte, že máme co dělat s bláznem,“ poznamenal Juguez.

„Ne,“ opravil ho Liensun. „Je to zanícený nadšenec, obětoval by všechno, aby dosáhl svého cíle. Nemůžeme ho považovat za blázna, i když se mu daří realizovat jen vlastní omyly.“

Stále musel myslet na ten uhelný důl, Nur-Tso, kde se trestanci celý život dřeli v tisícimetrové hlubině bez sebemenší naděje, že se ještě někdy dostanou na povrch.

„Helmatte, naposledy vás vyzývám ke vzájemné diskusi. Zmýlil jste se, protože jste chtěl vrátit Slunce na Zem příliš brzy a příliš rychle. Naštěstí se nám podařilo včas přerušit váš pokus.“

Doufal, že vědce vyprovokuje a přinutí ho zareagovat.

„Vzducholoď je dobře vyzbrojená. Už jsme zničili jednu elektrickou rozvodnu a můžeme zničit i vás.“

„Ten chlap na nás chystá nějaký špinavý podraz, musíme být rychlejší,“ vykřikl Xerw, kterému už povolily nervy.

„Ještě chvíli počkáme,“ uklidňoval ho Juguez.

„Naberu výšku. Nelíbí se mi to, nerad bych spadl do nastražené pasti zrovna tady, víc než deset tisíc kilometrů od Bratrství II, v tak už na první pohled primitivní oblasti.“

Liensunovi vyrazil na čele studený pot. Vědec by mohl získat dostatečné množství elektřiny, aby spustil laser a poškodil na tu krátkou vzdálenost vzducholoď. Nebo co když Zelené gardy, které ho chránily, vystřelí z raketometu? Stačilo by to přinejmenším na zničení velitelského můstku, například.

„Připraveni k výstupu?“

„Připraveni.“

„Helium.“

Náhle měli pocit, že ztrácejí půdu pod nohama. Vzducholoď začala prudce stoupat do výšky.

„Kontakt se přeruší,“ obával se Liensun. „Na takovou vzdálenost nás neuslyší.“

„Má vysílačku?“

„Jen po drátě.“

„To je vážně ubohoučké vybavení,“ zabručel Xerw a zkontroval výškoměr.

Planoucí Slunce zůstalo viset asi osm set metrů nad zemí.

Dav pozorně přihlížel. Všichni ti lidé ho viděli, jeho, Liensuna, jak nastupuje na palubu lodi. Slyšeli ho mluvit. Uvědomil si, že díky naprosto nečekanému zvratu se situace vyvíjí v jeho prospěch.

„Co kdybychom nechali spadnout nějakou malou bombičku doprostřed toho kruhu?“ navrhl Xerw;

„Jen to ne! Vyděsil byste je k smrti, právě když nám začínají být nakloněni. Musíme vyjednávat. Snižte výšku a spustíte mě dolů.“

„Ani náhodou! Rozhodně ne tady.“

Liensun se už viděl, jak stojí sám uprostřed kruhu a kráčí vstříc těm, kteří ho chtěli oslepit. Usmívá se a natahuje k nim ruce.

„Škoda,“ řekl zasněně.

„Podívejte se, kupole se pomaloučku otáčí, tak pomalu, že to skoro ani není vidět.“

Bylo to tak a pobavený Xerw navigoval vzducholoď přesně podle kupole, takže se ani na okamžik neocitla ve střelné dráze Helmattova laseru.

„Trochu si zažertujeme.“

Helmatt nakonec pochopil, že takhle se mu to nepodaří, a kupole zase znehybněla.

„Co si ještě vymyslí, aby se z toho dostal? Už je stejně v koncích.“

„Měli bychom zničit ještě jednu rozvodnu,“ uvažoval Xerw.

„Prosím vás, to ne,“ strachoval se Liensun. „Všechny nejsou automatické jako ta, kterou jste před chvílí vyhodili do povětří. Byli by mrtví a Tibeťani nemají rádi násilí.“

„Říkal jste, že vás chtěli oslepit.“

„To bylo jen v návalu davového šílenství.“

Xerw zkontroloval zásoby oleje a uvažoval, kde tu asi najdou tekuté palivo. Ani Liensun nevěděl, kde by mohly být nějaké sklady.

„Je dost dobře možné, že ty nádrže někde existují. Velké mezispolečnostní vlaky přijíždějí až sem a všechny jezdí na olej, ne na uhlí.“

„Tekuté uhlí tady nepoužívají?“

„Ne, je to příliš složitý proces, takové investice si Sluneční společnost zatím nemůže dovolit.“

„Sluneční společnost. Ten, kdo ji tak pokřtil a hned potom oznámil její jméno KDDNYST, buď nevěděl, co dělá, nebo byl až moc odvážný. Nikdy tady kvůli tomu nepátrali?“

„Nic o tom nevím,“ odpověděl roztržitě Liensun, který se smutně díval, jak přichází noc. Dav se za chvíli rozejde a on ani nevyužije příznivého obratu situace ve svůj prospěch.

„Musíme se rozhodnout, ale rychle.“

„Z téhle výšky vás nemůžu spustit, ani z žádné jiné, protože při tom manévru musíme zůstat nehybně viset a stali bychom se snadným terčem.“

„Musím si promluvit s Helmattem a zjistit, kde seženeme olej,“ trval na svém Liensun. „Luvia Nedová, která mě dnes ráno doprovázela, ale nakonec utekla před tím rozvášněným davem, musí ty sklady znát.“

Tento argument asi udělal na Xerwa dojem, protože se zamyslel. Udržet loď celou noc nehybně nad stanicí znamená odčerpat spoustu paliva. Kdyby to záleželo na něm, nejraději by si s lodí sedl přímo dolů. Juguez tvrdil, že v údolí nefouká silný vítr.

„Podívejte na ty dva chlápky, jdou přímo do středu kruhu.“

„Položili něco na led, čtverec bílé látky. To je přece znamení, že chtějí vyjednávat, nebo ne?“

30

Kidova lokoraketa zpomalila a blížila se k místu setkání. Kid, který pilotoval rychlý stroj sám, si všiml panelu s nápisem 4050. Bylo to označení délky Viaduktu v kilometrech. Teď už zbývalo jen pomalu dojet až zhruba ke 4060. kilometru. Už od včerejška byl na Viaduktu mezi kilometrem 3800 až 4300 zastaven provoz. Důvod: tajné vojenské cvičení.

Blížili se k jedné velmi staré stanici, objevené na primitivní trati, postavené kolem roku 2100 a opuštěné o sto let později v době, kdy se trhal Pacifický ledovec. Teplé proudy tehdy změnily směr, v hlubinách Pacifiku se zrodily nové sopky a objevila se vnitřní moře nebo spíš velká jezera.

Lokoraketa zastavila. Kid si navlékl dlouhý kožich ze stříbřitě šedé vlčí kožešiny, který při chůzi vláčel za sebou. Přistoupil těsně k ledovému okraji Viaduktu a zadíval se na malou staničku ztrácející se dole u obrovské nohy pilíře. Vznášela se na malém ostrově z ledové kry. Čtyři vagóny na čtyřech kolejích, které tam ještě zbyly. Našel se tam deník místní správy, předměty běžné potřeby, telefonní linka, malé množství dobře uchovaných potravin/Archeologové si pospíšili.

Dělníci pracující na stavbě Viaduktu neměli tyhle svědky minulosti v lásce. Obávali se, že slouží jako útočiště temným silám, tvrdili o nich, že jsou němými svědky neúspěchu a že jednoho dne zůstane stejně opuštěný i Viadukt, protože bude pro lidi příliš nebezpečný. Tím pádem příští generace patřičně neocení jejich nesmírné úsilí. Jedině Kid si troufal prorokovat, že Viadukt vydrží dost dlouho, aby se dočkal roku 3000.

„Dož?“

Holčička, oblečená do ultramoderní kombinézy, mu běžela vstříc. Tvář jí chránila průhledná kukla z jemné a pružné hmoty. Dož.“

Říkala mu tak od prvního dne, od chvíle, kdy ho spatřila v ústavu pro hluchoněmé, kam ji umístili, protože nevěděli, co si s ní počít. Našli ji v těle obrovské létající velryby, kterou omylem sestřelili na špici Viaduktu, protože se domnívali,

že je to vzducholoď Obnovitelů. Mezi holčičkou a prezidentem vzplanula láska na první pohled.

„Pojď se podívat sem dolů na starou stanici. Dávej pozor, pod námi je padesát metrů hloubky… Vidíš, ti lidé kdysi položili koleje přímo na mořský led, ale Dož raději staví tenhle dlouhatánský most, který jednoho dne dosáhne až na protější kontinent. Tedy doufám, že dosáhne," poznamenal tiše.

Nevěděl ani, co vlastně Dož znamená, a nejspíš se to nedozví nikdy. Jakmile se vrátili do Titanpolisu z cesty po Síti 160. poledníku, hrozivé stíny se znovu objevily a vznášely se nad kupolemi města. Kid věděl, že ho obyvatelé obviňují, že je příčinou těch fantasmagorických zjevení. Nakonec se rozhodl. Požádal děvčátko, aby dalo vědět svým přátelům, Velrybím lidem, že souhlasí a že jim ji chce vrátit. Dva dny Rewa váhala, než to nakonec udělala. Kidovi připadalo úžasné, že tak malé dítě dokáže přemýšlet o svém osudu.

Velrybí lidé mu vzkázali odpověď podivnou cestou. Byl to písemný vzkaz, s přesným určením místa a data schůzky. Souhlasili s tím, aby Glinda zatím dítě doprovázela, později se rozhodnou společně s ní o smysluplnosti takového experimentu.

„Dož… vrátím se k tobě."

„Já vím," odpověděl se sevřeným hrdlem a upřeně se díval na koleje, zabodávající se do obzoru jako šípy a v dálce splývající v jediný černý bod.

„Ty mi nevěříš, že se vrátím."

Smutně se usmál. Rozhodl se sám, aby udělal konec všem těm řečem a zkazkám, aby si udržel moc, aby mohl dál řídit svou Společnost. Všechno to začalo .před osmnácti lety kvůli jednomu dítěti. Dítěti, které nebylo legálně jeho. Musel ho chránit, a aby ho zachránil před lidskou zlobou, koupil jednu malinkou Sněhovou společnost. A potom postupně skupoval akcie celého tohoto nedozírného území. Odjel úplně sám na palubě jedné odporné staré lokomotivy a pustil se do průzkumu staré železniční tratě. Celé dny a zvláště noci prožil v hrůze. A pak jednou v noci narazil na podivnou, neskutečně obrovskou příšeru na konci železničních kolejí. Vztekala se a prskala oheň a páru. Málem podlehl strachu a vrátil se zpátky. Na úsvitu však zjistil, že stojí před vysokou sopkou. Okamžitě pochopil, jaký užitek by z ní mohla mít jeho obrovská koncese, která se teď už rozkládala na milionech čtverečních kilometrů. Sopka ve světě spoutaném ledem a mrazem znamenala především teplo a světlo. Dal jí jméno Titan a přísahal, že v její blízkosti postaví čisté křišťálové město.

To dítě byl Jdrien, Mesiáš Zrzavých, což tehdy ještě nevěděl, a miloval ho jako svého vlastního syna.

Věřil, že ještě jednou v životě může prožít podobný zázrak s malou blonďatou holčičkou, myslel si, že v ní najde dost síly, aby pokračovala v jeho díle… A teď ji musel vrátit zpět jejím lidem, aby ochránil sebe a své životní dílo.

„Solina už je tady."

Myslel si, že Solina je jméno velryby, kterou sestřelili a v jejímž břiše našli Rewu. Zdálo se však, že je to název pro všechny velryby.

Nikdy nezapomene, jak poprvé spatřil toho zvláštního živočicha, vznášejícího se ve vzduchu směrem od severu po levé straně Viaduktu. Když se přiblížil asi na tři sta metrů, elegantně vykroužil oblouk. Jak jen si mohli splést létající velrybu se vzducholodí! Obrovitý ocas se chvěl v rychlém tempu a na bocích se občas rozvinuly ploutve, máchly vzduchem, aby si zvíře udrželo rychlost.

Z lokorakety vystoupila Glinda. Nesla pár zavazadel, která si chtěla vzít s sebou, Kid však věděl, že v těle velryby bude muset žít nahá, že jen stěží překoná svou vrozenou stydlivost. Hned zpočátku bude mít potíže, aby si zvykla. A potom to nepohodlí, spojené s životem v omezeném prostoru, v těsných buňkách rozptýlených po celém těle velryby a spojených kuželovitými chodbami. Kdysi mu Lien Rag detailně popsal každodenní život Velrybích lidí, včetně výživy, kterou zachycovaly filtry v husté krvi živočicha.

Glinda mu připadala dojemná, jak tu stála s několika zavazadly v ruce, v kožešinové čapce posazené na temeni hlavy, klidná tvář orámovaná copy, skrytá pod průhlednou kuklou. Byla by šla s Rewou kamkoliv. Ztratí s ní jediného přítele, jedinou osobu, která byla schopná poslouchat ho celé hodiny bez jediného přerušení Či projevu nesouhlasu. Poznali se kdysi během války proti Panamerické a od té doby ho už nikdy neopustila.

„Našla jsem jedno děvče, které se o tebe postará. Uvidíš ji, až se vrátíš domů," řekla náhle. „Velice tě obdivuje a myslím, že s ní můžeš v mnoha věcech počítat. Skoro ve všem."

Neubránil se úsměvu.

„Děkuju ti, Glindo."

Velryba ztrácela výšku a přiblížila se těsně k Viaduktu. Kid se třásl při pomyšlení, že ten několikatunový kolos by mohl, aniž by si toho vůbec všiml, poškodit pilíře nebo vozovku. Kytovec byl však překvapivě mrštný. Přistál těsně u ochranného zábradlí a několik centimetrů od něj se zastavil. Černé tělo velryby bylo pokryto hlubokými jizvami a poseto podivnými světlejšími kruhy, které prý pocházely od přísavek obřích chobotnic.

Už rozeznával první buňku, částečně ponořenou do masy velrybího těla. Jen ta jediná komunikovala s vnějším světem. V otvoru se objevila silueta úplně nahého muže. Tělo se mu lesklo tukem jako trup lachtana nebo mořské vydry. Velryba sestoupila ještě o poznání níž, aby se muž ocitl přesně na jejich úrovni.

31

Planoucí Slunce sestoupilo do kruhu, kde ležel rozložený kus bílého prostěradla. I když se blížila noc, diváci neodcházeli, byli stále stejně fascinovaní vzducholodí, jako když ji spatřili poprvé. V jejich myslích se stala synonymem přemožitele Démona ohně a nikdo jim to už nevymluví. Liensun, který měl tu čest být přijat uvnitř, se stával posvátnou osobou. Sto metrů nad ledem velitel Xerw přibrzdil.

„A teď požádejte toho chlapa, aby přišel sám až sem. Potom vás spustím padesát metrů nad zem. Zapneme reflektory a co nejvíc to tady ozáříme, kdybychom přece jen museli přistát, což bych si upřímně přál.

Když první kužel ostrého světla dopadl na led, dav se zachvěl hrůzou a couvl. Za chvíli se však uklidnil. Amplion vyzval Helmatta, aby přišel blíž a promluvil si s Liensunem.

Raketomety byly v pohotovosti, Xerw i Juguez se obávali vědcovy případné lsti. Když se však na hranici kužele světla objevila jeho silueta, Liensun ho okamžitě poznal. Měl na sobě vycpaný oděv, jaký nosili zdejší obyvatelé, a obličej si potřel speciálním lakem, který chránil tvář před mrazem. Tak to dělali vesničané ze vzdálených vysokohorských vesnic.

„Můžeme začít," zavelel Xerw.

„Ještě moment. Ten vycpaný kabát by mohl ukrývat nějakou zbraň," brzdil ho Juguez.

„Nemyslím," prohlásil neohroženě Liensun. „Klidně mě spusťte na padesát metrů."

Velitel vydal příslušné rozkazy a elitní střelec s puškou se zaměřovačem zaujal svou pozici.

„Musím vás dopravit k Ma Ker živého, nemůžu si dovolit riskovat," poznamenal Juguuez.

„Ale já o to nestojím, vrátit se tam zpátky," prohlásil Liensun. „Naše budoucnost je tady. Budeme muset uvažovat o přesídlení. Tady nás nebude nikdo otravovat a konečně budeme žít normálně."

„O tom si popovídáme později, zatím vás musím hlídat."

Planoucí Slunce se sneslo ještě o pár metrů níž, zatímco si mladík připevňoval postroj. Pak už jen zajistil karabinu, která ho spojovala s lanem, a sedačka se spustila do prázdna. Vzpomněl si, že ho často takhle spouštěli na konci lana, naposledy v Sibiřské, když letěl ukrást jaderný reaktor. Vlastně se zapomněl zeptat, jestli jejich největší vzducholoď, jejich mastodont, pokřtěný Slunce světa, má už jaderný pohon.

Lehce se zatočil a brzy přistál na špinavém ledu a zbavil se postroje. Helmatt ho čekal se svěšenýma rukama asi p dvacet metrů dál. Byl obrácený čelem k němu.

„Jsem moc rád, že jste souhlasil s tím, abychom si promluvili. Snad se shodneme. Tahle malá Společnost nám poskytne bezpečný azyl a vy si mezi Obnoviteli jistě najdete své místo. Potřebujeme vědce vašeho formátu."

Protože se Helmatt nehýbal, Liensun si pomyslel, že je na něm, aby udělal první krok. Byl mnohem mladší a rozhodně neměl takovou erudici jako ten zvláštní člověk. S úsměvem na rtech se k němu blížil, ale po několika krocích ho na Helmattově obličeji něco zarazilo. Vědec neměl ten svůj rozpláclý nos… Nebyl to Helmatt, ale jeden z příslušníků Zelených gard, možná dokonce nějaký Výhybkář, kterého vědec nastrčil jako svého zabijáka. Liensun se rozhlédl v naději, že najde nějaký úkryt, ale všude kolem v okruhu pěti set metrů byl jen začouzený led a dav přihlížejících.

„Poslouchejte mě, elitní střelec vás má na mušce a…"

Příslušník místo odpovědi zalovil ve velké kapse a vytáhl z ní prastarý těžký revolver. Sevřel ho oběma rukama a namířil na Liensuna.

Mladík užuž myslel, že je ztracený, ale právě v té chvíli došlo ke dvěma událostem současně. Elitní střelec zasáhl příslušníka Zelených gard jedinou ranou přímo do hlavy, právě když se chystal zmáčknout spoušť, a Helmatt vyslal na plášť vzducholodi laserový paprsek a protrhl ho skrznaskrz. Několik heliových balónků vybuchlo a Planoucí Slunce kleslo asi o deset metrů. Proto první raketa vybuchla asi sto metrů před laboratoří. Vzhůru se vznesla doslova hradba roztříštěného ledu, který pak nekonečně dlouho dopadal zpět na laboratorní vagóny.

Xerw byl zkušený velitel, byl zvyklý velet výsadkovým komandům a Ma Ker si ho vždycky vybírala, aby ji doprovázel na jejích cestách.

Planoucí Slunce se už nepokusilo znovu nabrat výšku, ale poskočilo několik set metrů dopředu, takže druhý laserový paprsek se úplně minul cílem. Zato druhá raketa vystřelená ze vzducholodi zasáhla přesně. Laboratoř vyletěla, do povětří s nečekanou intenzitou a s velkým rachotem. Teprve později pochopili proč. Helmatt tam ukrýval množství výbušnin a navíc propan-butan, který napájel jeho vlastní elektrogen, jímž zásoboval laser a prováděl dílčí pokusy. Díky němu mohl i po vypojení proudu střílet po vzducholodi.

Helmattovo tělo se vlastně nikdy nenašlo. Ani těla dalšího zhruba tuctu mužů. Posbírali z nich jen krvavé zbytky, které okamžitě zmrzly. Na místě zůstalo ležet ještě asi deset mrtvých, zmrzačených, ale identifikovatelných obětí a třicet zraněných. Všichni to byli příslušníci Zelených gard, kteří už několik dní chránili svého šéfa. Jejich velitelé prohlašovali, že až do samého konce neměli ani tušení o Helmattových spádech. Tvrdili dokonce, že ani nevěděli, že patří k Obnovitelům slunce.

Třicet tisíc Tibeťanů se stalo svědky podrazu, který Liensunovi přichystal jejich prezident. Všichni viděli, jak jeho garda prostírá bílý prapor, i jak vzápětí nato Liensun sestoupil ze vzducholodi na led. I když byl počet obětí vysoký, Liensunovi ani posádce Planoucího Slunce to nikdy nikdo nevyčítal.

Později v noci vzducholoď konečně přistála a ještě před úsvitem byla dokončena oprava zničených heliových balónků a protrhlého pláště.

Liensun zatím svolal Provizorní správní radu a promluvil k ní velmi jasně a rozhodně. Využil všeobecné atmosféry a nadiktoval si podmínky.

32

Jdrien se snažil zachytit myšlenky svého bratra, doufal, že se vrací k Jelly na palubě jedné ze vzducholodí. Ma Ker oznámila, že už brzy bude zpátky, ale Jdrienovy pokusy byly zatím bezvýsledné. Adoptivní syn Ma Ker s návratem zrovna nespěchal. Jdrien chápal, že vyhlídka na pobyt v těle tak nebezpečného živočicha, jakým byla Jelly, nebyla právě lákavá. Ale zpoždění jeho nevlastního bratra mohlo mít i jinou příčinu. Třeba došlo k nějakým komplikacím se

vzducholodí nebo k něčemu podobnému.

Mesiáš Zrzavých neochaboval ve svém duševním úsilí a stále ovládal nervová centra zvířete. Uprostřed základny se sice cítil v bezpečí, ale přesto odmítal úplně uvolnit svůj vliv. Pravidelně zkoumal nervovou soustavu nestvůry a snažil se proniknout až do jejích složitějších nervových center, kde snad vznikalo i něco jiného než jen chuť k jídlu a instinkty. Proč by tu nemohly vznikat třeba myšlenky?

Pokoušel se spojit se Vsin, která na něj měla čekat na okraji toho nestvůrného živočicha, ale nepodařilo se mu zachytit její myšlenky. Jako kdyby ta mladá žena byla příliš daleko, anebo snad Jelly vyslané vlny tlumila.

Naproti tomu registroval zoufalství v mysli Sibiřanů, kteří se na severním konci Jelly snažili proniknout dovnitř „průhledných kopců“, jak té protoplazmě říkali. Sledoval všechny jejich reakce, od nezodpovědné vítězománie přes první pochybnosti a pochyby až k úzkosti a hrůze. O něco později zachytil pocit kolektivního zhnusení, všeobecnou touhu utéct co nejdál od té zrůdy, která pohlcuje lidi a psy a vyplivuje jen prázdné kůže a vybílené kosti. Sibiřané ze všech sil popírali existenci Jelly. Pokaždé, když některý z důstojníků přijel na kontrolu předsunuté základny, měl Jdrien pocit, že ti lidé se neodvažují otevřít přímou a veřejnou diskusi na toto téma. Zkoušeli různé klasické prostředky, kterými se snažili proti Jelly zasáhnout. Vyslali do oblasti těžké stroje, stavební mechanizaci, pokoušeli se zatlačit protoplazmu někam dál a přinutit ji stáhnout se z obsazeného území. Všechno bylo marné. Potom zaútočili s výbušninami, vyplýtvali tuny výbušnin, než povolali raketomety a odpalovací rampy. Celé hodiny, celé dny bombardovali hrůzný cíl. Jdrien sledoval průběh útoku v mozku jednoho z velitelů, který se postupně, jak mu docházela munice, stával obětí zničující neurózy.

Ma Ker triumfovala a její vzducholodi zpovzdáli sledovaly to marné úsilí Sibiřanů.

„Ani jí neublížili, dokonce ji ani nenakousli. Přitom ztratili spousty mužů a vyplýtvali neskutečné množství munice. Jelly neustoupila ani o píď a těch pár proužků rosolu, které se jim podařilo urvat, rychle znovu dorostlo.“

Pozvala Jdriena, aby se s ní proletěl ve vzducholodi. Jdrien byl zvědavý, a tak jí doprovázel na jedné z inspekčních cest. Stroj se nemohl příliš přiblížit ke staveništi, neboť Sibiřané, zaslepení vztekem a bezradností, by si je klidně mohli vzít na mušku. Ale z té správné výšky a vzdálenosti se mohli - díky dobrým dalekohledům a optickým přístrojům - do sytosti pokochat jejich úsilím. Na soustavě obrazovek sledovali akce menších nosičů odpalovacích raket a těžkotonážních strojů na úpravu terénu. Ty se snažily zaútočit na Jelly zepředu, zatímco malý pokladač kolejí operoval v těsné blízkosti želatiny. Občas se mu podařilo do ní proniknout i několik metrů hluboko, ale vzápětí se sám stal zajatcem lepkavého rosolu a pilota to málem stálo život.

„Neslýchané, co říkáte?“ neodpustila si Ma Ker jízlivost. „Předem ztracená bitva, ale oni to ne a ne připustit. Ještě celé dny se budou zbytečně namáhat, bojovat proti tomu, co je neracionální, nepřijatelné. A pak jednoho dne konečně zavolají specialisty, biology. Ty mají skvělé, možná nejlepší na světě.

„Nebojíte se, že přijdou na něco, co Jelly zničí?“

„Nikdo ji nemůže zničit ani zabít. Při prvním, náznaku úpadku se rozdělí na menší kousky, na další a další Jelly, a to bude ještě hrůznější.“

„Třeba najdou nějaký prudký jed, který ji zabije během několika okamžiků.“

„A jak chcete zabít během několika okamžiků masu, která se roztahuje na rozloze možná pěti set tisíc kilometrů čtverečních?“

„Určitě přijdou na nerostný olej, na jodové deriváty a prokopou se protoplazmou, aby vás dostali. Jejich cíl je totiž jasný. Dostihnout vás a zničit.“

„No dobře, ale budou potřebovat speciální rozprašovače, konvoje přizpůsobené pro takovou činnost. Ztratí tím celé roky. Unaví se marným hledáním hrstky Obnovitelů a brzy přijdou na to, že je to marné,“

Ale Jdrien ji už neposlouchal. Jen jako slabý vánek zachytil psychickou vibraci patřící Yeuze. Byla tam, přímo naproti, vzdálená čtyři sta nebo pět set kilometrů. Yeuze zuřící, které se vůbec nelíbila situace, v níž se ocitla a o níž Jdrien nevěděl vůbec nic. Trvalo to však jen chvilku a další spleť myšlenek přehlušila ty Yeuziny. Bývalá přítelkyně jeho otce, kterou vždy něžně miloval, vlastně víc, toužil po ní už od dětství. Někdy se v myšlenkách přidal k nim, když se spolu milovali, a někdy jeho tvář překryla tvář jeho otce v představách nejdříve vyděšené, později zahanbené a postupně vzrušené Yeuze. Až se jednoho dne setkali při hledání mrtvého těla Liena Raga, před dvěma lety. Tehdy spolu spali, milovali se a navzájem se ničili.

„Slyšíte mě?“ zakřičela na něj Ma Ker. „Můžete zjistit, co si myslí velitelé téhle čety, když dokážete číst cizí myšlenky?“

Jen s námahou se vynořil ze vzpomínek na dětství a nechápavě se na ni podíval. Chvíli mu trvalo, než pochopil, co od něj chce.

„Jsou bezradní. Netroufají si upozornit administrativní centrum Společnosti na tak nepochopitelnou a divnou věc, bojí se, že je budou považovat za blázny.

„Však se ta slavná administrativa nakonec bude muset přijet podívat až sem, přímo na místo.“

„Jejich velitel se jmenuje Sofi… To je ono, generál Sofi.“ Divná věc, jak mu to jméno samo vyrazilo z úst, aniž se na něj musel soustředit, jako by mu strašilo už dávno v paměti. Dokonce si vybavil obličej muže, který byl tehdy jen plukovníkem a byl Yeuziným milencem. Zaplavila ho tak silná vlna žárlivosti, že se ho Ma Ker zeptala, jestli mu něco není.

33

Nazítří ráno všechny telegrafy v celé Společnosti vyťukávaly zprávu, že Démon ohně byl poražen díky Liensunovi a

jeho přátelům, kteří přiletěli zdaleka na létajících strojích. Komuniké pro obyvatele koncese dále uvádělo, že Provizorní správní rada se zúčastnila toho hrdinského zápasu a že po úplném vítězství svěřila Liensunovi úkol zreorganizovat hospodářství a veřejný život ve Sluneční společnosti. Liensun totiž velmi obratně zapojil do svého vítězství i správní radu, která se hned na počátku konfliktu někam ztratila v obavě před Helmattovým hněvem. Další komuniké uvádělo, že bývalý prezident se v náhlém pomatení smyslů pokusil zabít Liensuna a napadnout shromážděný dav, a proto musela být jeho laboratoř vyhozena do povětří. Liensun nepovažoval za nutné zdůrazňovat, že se Helmatt po celá léta pokoušel ze své laboratoře narušit masu měsíčního prachu, který zatemňoval a ochlazoval planetu, a vytvořit v ní otvor, kudy by se na Zem vrátilo Slunce.

Tibeťané proudili do hlavního města až z těch nejzapadlejších koutů, aby viděli ten podivný létající předmět. Planoucí Slunce, teď už opravené a upevněné na silných kotvách, se vznášelo nad Everest Station.

Xerw se snažil přesvědčit Liensuna, aby se s ním vrátil na Bratrství II, ale mladík neměl pražádnou chuť opustit své místo a Juguez souhlasil, že mu bude pomáhat. Naopak Luvii Nedové se zřejmě podařilo odjet z koncese, když se vlaky daly opět do pohybu.

„Pošlu po vás zprávu, která Ma Ker určitě přesvědčí, že nyní budeme žít právě tady. Detailněji popíšu životní podmínky a budoucí perspektivy, které jsou víc než lákavé. Sám byste se taky měl pokusit představit jí Společnost v tom nejlepším světle."

„Nevlastníte však akcie a KDDNYST od vás bude jednoho dne žádat účty."

„To vyřešíme taky."

„Kde vezmete peníze? Jestli byly akcie zničené, potřebujeme kopie zápisových listin a vy budete muset ty akcie zaplatit podle současného světového kurzu, ovšem pod podmínkou, že se o ně nikdo nepřihlásí…"

„Jestli jsem dobře informovaný, Helmatt neměl dědice."

„Bude to určitě složitější, než by se na první pohled zdálo. Vůbec se mi nelíbí pomyšlení, že vás tady nechám samotného."

„Juguez mi pomůže."

„Juguez se především nechce vrátit do Jelly. To je ten pravý důvod, proč se tak náhle rozhodl, že se bude angažovat ve prospěch vaší věci."

„A co vy, vám se tam chce?" zeptal se ho náhle bez obalu Liensun.

„Nijak zvlášť, ale poslouchám Ma Ker a její rozkazy. Jsem poslušný Obnovitel."

„Já taky, ale nechci si nechat ujít takovou úžasnou šanci. Vždyť tady můžeme vytvořit pro naše lidi bezpečné útočiště. V pokladně Bratrství je dost peněz, které uhladí všechny nepříjemnosti rozvířené kontrolory KDDNYST."

Xerw pochopil, že pokud by ho nechtěl unést, nepodaří se mu ho přesvědčit a že se bude muset vrátit bez něj.

34

Už byla na hranicích mezi Sibiřskou a Transevropskou a její speciální vlak projel bez zastávky, dokonce ani nemusel přibrzdit. Přitom kolem trati byly stále ještě rozmístěny obrovské rakety, i když válka mezi oběma zeměmi skončila už před dvanácti lety.

Yeuze se netajila svou radostí. Litovala jen, že Sofi je od ní vzdálený tisíce kilometrů, ztracený na nekonečném ledovci Severního Pacifiku, kde se pustil do boje s nestvůrou jménem Jelly.

Už za dva dny bude v Grand Star Station, vrátí se do svého ambasadorského vlaku, přivítá se s personálem a konečně se bude plně věnovat svým úkolům. Soustředí se taky na vyšetřování, které zkoumá tragickou smrt novináře Zeloye. Setká se s velvyslancem Serninem a pokusí se ho přimět, aby jí prozradil něco víc o Lienu Ragovi. Při jejich posledním setkání přece tvrdil, že ten glaciolog je ještě naživu.

„Bude se mi po vás stýskat, cestující Yeuzo," řekla jí hezká Soňa jednou ráno, když vešla do jejího kupé, a smutně se podívala na pohodlnou postel.

I přes bezostyšné návrhy si ji Yeuze nikdy nepustila blíž k tělu a možná toho teď trochu litovala. Soňa však mohla být. někým řízena a nasměrována, aby ze své velitelky v milostném rozpoložení vymámila nějaké tajnosti. Raději si tedy to potěšení odřekla.

„Až budete někdy v GSS, přijďte mě navštívit na naši ambasádu," pozvala dívku.

„Proč ne?" odpověděla směle hezká Sibiřanka a vrhla na Yeuze významný pohled.

Yeuze bude mít teď spoustu práce, musí především číst a psát zprávy, to však už nerozlučně patřilo k jejímu životu. Vzpomněla si taky na manžela, na spisovatele R., vyhoštěného do Afrikánie, a položila si otázku, jestli má opravdu chuť jet ho tam navštívit. Určitě ne hned. Měla před sebou mnoho dalších a důležitějších záležitostí.

Neoficiální prezidentka Transevropské ji očekávala na nástupišti své metropole. Byla to pro Yeuze opravdu velká čest.

Pobočník jí podal kytici skleníkových květin a Yeuze si vzpomněla na ledové květy od Sofiho.

„Tak co," zašeptala jí spiklenecky do ucha Floa Sadonová, „jestlipak tě ti Sibiřané zahrnuli péčí a pozorností opravdu na všech úrovních?"

Nikdo jiný kromě Floy Sadonové nedokázal položit tak dvojsmyslnou otázku: mohla se týkat jak politiky, tak i milování.